MARY ARBOR

Alergând după un vis

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Este, fără îndoială, o experiență deconcertantă să prinzi trenul în ultima clipă, să-ți arunci valiza în vagon și să te prăvălești pe banchetă cu o umilitoare lipsă de demnitate. Totuși, un asemenea incident are și el compensațiile lui. Cel puțin, nu-ți rămâne timp pentru despărțiri prelungite; ba chiar, când Julia Dolland și-a tras răsuflarea suficient ca să se aplece pe fereastră, trenul pornise deja de pe peronul Gării de Nord din Paris, iar silueta surorii Marie Thérèse abia se mai distingea în grupul de oameni rămași pe peron, după robele ei negre voluminoase și boneta albă scrobită care-i încadra fața rotundă și trandafirie.

Făcându-i semn cu mâna, cam fără vlagă, Julia închise fereastra și se așeză mai comod în colțul compartimentului. Pentru prima oară, își privi tovarășii de drum, care erau doar trei. Lângă ușă, două femei, vizibil englezoaice, conversau aplecate una spre alta. Vorbeau încet, într-adevăr, dar cu acea

indiferență totală a străinilor la adresa faptului că-i poate asculta cineva, iar cuvintele lor ajungeau clar până la urechile Juliei. Era atât de preocupată de faptul că le auzea involuntar, încât nici nu-l observă pe pasagerul din fața ei, un bărbat ascuns după ziarul pe care-l citea.

– Să întârzie atât de mult la un tren care merge așa de departe ca ăsta... Latinii ăștia sunt de-a dreptul imposibili... N-au deloc noțiunea timpului...

Femeia care vorbea, îmbrăcată într-un taior elegant de tweed, cu pantofi și mănuși asortate perfect, își țuguie buzele cu dispreț.

– Se spune că franțuzoaicele sunt elegante... Nu arată rău, fata, dar ai mai văzut niște pantofi ca ăștia?

Temându-se să nu dea de gol faptul că înțelesese, Julia își feri fața, privind în gol pe fereastră. Trenul trecea încet prin cartierele mărginașe ale Parisului, și știa că ar fi putut să vadă cupola albă de la Sacré Coeur înălțându-se deasupra orașului, prin cețurile subțiri ale zorilor zilei de iarnă. Nu pleca de acasă cu adevărat, își spuse ea, ci *se ducea acasă,* înapoi în Anglia, în țara ei, la compatrioții ei. Își mai amintea câte ceva din anii copilăriei petrecute în Anglia, mai ales casa albă și înaltă unde locuise cu părinții ei. Se aflase în colțul unui scuar, având în față o grădiniță cu gard din fier forjat și o poartă cu zăbrele și un lacăt mare, ruginit... Își mai amintea și cât de veseli porniseră ea și părinții ei în acea ultimă vacanță, cu mașina plină de bagaje legate cu funii pe grilajul de pe capotă. Emoția

traversării Canalului, senzația stropilor de apă pe față, în timp ce se apleca peste parapet… Trecuseră atâția ani de-atunci, dar parcă ar fi fost ieri.

Și cât de dezastruos se terminase totul, deși fusese mult prea mică pentru a percepe adevăratele dimensiuni ale tragediei. Se întâmplase chiar lângă Paris: părinții ei muriseră pe loc, în accident, iar ea fusese îngrijită cu drag de surori, în mănăstirea unde i se dăduse adăpost temporar. Își amintea vag că fusese chemat unchiul ei de la Londra, și îngrijorarea lui față de viitorul ei. Burlac, fără să se priceapă la copii, nu știuse ce putea face cu școlărița aceea cu picioare lungi care intrase dintr-o dată în responsabilitatea lui. Oferta călugărițelor de a o ține la ele și dorința Juliei de a rămâne îi luaseră o piatră enormă de pe inimă.

Julia fusese fericită la mănăstire și le acceptase pe călugărițele blânde și pe Maica Superioară ca îndrumătoare și mentor, iar la sugestia lor, după terminarea studiilor în mănăstire, lucrase la Azilul St. Clare al aceluiași ordin călugăresc, unde în ultimii trei ani ajutase la îngrijirea bolnavilor. Pe lângă maici, acolo mai lucrau și surori laice; își găsise prietene și printre acestea; îi plăcuse munca și în curând devenise o membră utilă a personalului spitalicesc.

Ar fi putut rămâne acolo ani de zile – dar, în mod inexplicabil, începuse dintr-o dată să se simtă nemulțumită. Nici nu-și mai amintea exact când avusese pentru prima oară acest sentiment. În primele câteva săptămâni, nu-l destăinuise

nimănui; apoi, fără să-l mai poată ascunde și tânjind după un sfat, îi mărturisise totul binevoitoarei Maici Reverende.

Maica Clementine fusese pe cât de înțelegătoare, pe atât de înțeleaptă. Poate ghicise că, într-o zi, această fată englezoaică avea să-și dorească de la viață mai mult decât îi putuseră vreodată oferi mănăstirea și Azilul St. Clare. Poate simțise deja că Julia ascundea în suflet dorința de a dobândi mai mult decât o puteau învăța călugărițele și, având o personalitate atât de ambițioasă și plină de viață, ar fi greșit încercând să-i schimbe gândul. O sfătuise să se întoarcă în țara ei și să urmeze un curs de asistente medicale, într-un mare spital englezesc. După care, mai târziu, poate dorea să se întoarcă...

Iar acum, când tăiase orice legătură cu trecutul, iar tovarășele ei de călătorie o făcuseră să devină conștientă de hainele ei sărăcăcioase și demodate, își dădu seama că o față înlăcrimată nu i-ar fi avantajat deloc înfățișarea. Dar nu avea de ce să-și facă griji în acest sens. Nimic n-ar fi putut ascunde atracția buzelor arcuite, roșii ca focul, și a pielii de o frumusețe aproape străvezie. Genele negre îi scoteau în evidență culoarea deschisă a tenului, iar părul auriu-roșcat care-i încadra fața nu făcea decât să-i sporească aerul eteric.

Foșnetul ziarului îi atrase atenția Juliei spre cel de-al treilea ocupant al compartimentului. Își stăpâni exclamația de uimire, când îi văzu chipul... Nu, nu se putea, cu siguranță, nu era posibil! Închise parțial ochii, într-un efort de a se concentra, retrăind din nou acea primă ocazie când îl văzuse. Nu-i era greu să-și aducă aminte; în fond, trecuseră doar două

săptămâni. Fusese în timpul unei perioade de nehotărâre. Nu se putea decide, temându-se atât de anii monotoni care o așteptau dacă mai rămânea la mănăstire, cât și de pasul drastic care i-ar fi rupt legăturile cu singura viață pe care o cunoscuse. Își amintea cum vizitase catedrala Notre-Dame și îngenunchease într-o capelă mică, laterală. Tocmai se oficia o slujbă; auzea clar clinchetul clopoțelului și tăcerea grea care urmase. Parcă temându-se de sunetul propriilor ei pași, pornise pe vârfuri prin naosul pardosit cu dale de piatră și coborâse încet treptele. Soarele albicios de iarnă lumina orbitor după întunericul din catedrală, iar Julia se oprise o clipă, clipind din ochi. Cu o mișcare aproape mecanică, pășise înapoi ca să privească grandioasa clădire, cu cele două turnuri ale sale profilate pe cer. Și atunci, îl văzuse.

Poate că, dacă doar l-ar fi văzut pe acel străin, i s-ar fi părut la fel ca oricare altul. Dar fusese un moment aparte; văzuse de-atâtea ori în visurile ei un bărbat care arăta întocmai ca el, iar acum, printr-un capriciu al sorții, el îi oferise tocmai răspunsul căutat zadarnic. Da, datorită lui luase trenul; deși rămânea complet indiferent față de prezența ei, el îi determinase involuntar destinul.

Retrăgându-se ca să vadă mai bine catedrala, orbită parțial de lumina soarelui, nimerise accidental drept în brațele străinului.

Julia privi pe furiș spre bărbatul din fața ei. Era același chip, complet vizibil acum, că-și coborâse ziarul, și o privea cu o

indiferență totală. Desigur, n-o recunoscuse. Cum ar fi putut? Nu numai că atunci avusese fața și silueta ascunse de capa și gluga surorilor mirene, dar pentru el nu fusese decât o prezență momentană și iritantă probabil, în timp ce el fusese pentru Julia personificarea visurilor ei și răspunsul pe care-l căutase atât de mult, fără nici un rezultat. O luase grăbit de cot ca s-o sprijine, iar Julia întorsese capul și, o clipă, întâlnise privirea pătrunzătoare a ochilor lui albaștri. Liniile accentuate ale chipului i se întipăriseră adânc în minte, buzele ferme care-i zâmbiseră cu un amuzament reflectat în ridurile mărunte de la colțurile ochilor. Atât de multe fețe – peste tot în jurul ei, numai fețe – și totuși știuse instinctiv că era un englez, o știuse încă înainte ca el să rostească acele cuvinte care-i pecetluiseră hotărârea.

– O priveliște minunată, mademoiselle – dar nu merită în nici un caz să vă frângeți gâtul pentru ea... Va trebui să veniți într-o bună zi în Anglia și să vedeți ce părere veți avea despre catedrala St. Paul...

Julia murmurase câteva cuvinte de mulțumire în franceză, limba cu care era acum mult mai acomodată, apoi își văzuse de drum, grăbită. Probabil că necunoscutul nici măcar nu știuse că-i înțelesese cuvintele și în nici un caz nu fusese conștient de profunda lor încărcătură simbolică – de felul cum Julia găsise în ele un răspuns la toate rugăciunile ei, călăuzirea pe care o căutase în zadar atâta vreme. Iar acum se afla în tren – în trenul care o ducea spre viața ei cea

nouă, iar în fața ei, ca și cum totul ar fi fost predestinat, stătea omul care îi influențase involuntar pasul decisiv.

– Masa e servită!

Ospătarul de la vagonul restaurant, care-și croia drum pe culoar sunând din clopoțel, aruncă o privire întrebătoare în compartiment.

Deși avea la ea destui franci și lire sterline, primite de la Maica Superioară, Julia învățase să ducă o viață frugală. Însă aceea era o ocazie cu totul deosebită, așa că se ridică de pe banchetă. Nu avea de ce să-și facă griji cu banii. La Londra o aștepta unchiul ei.

În timp ce înainta cu greutate prin vagoanele aglomerate, Julia simți instinctiv că străinul o urma îndeaproape. În vagonul restaurant, mesele dintr-o parte erau pentru patru persoane, iar cele din partea opusă, pentru două, așa că șeful de vagon îi plasă la una dintre cele mici. Julia văzu clar că necunoscutul era complet indiferent și, deși o așteptă să ia loc înainte de a se așeza și el, în continuare nu păru să-i mai dea atenție. Englezii erau de o reticență notorie în conversațiile cu străinii. Julia își amintea că auzise mereu despre acest lucru, dar i se părea o prostie. Francezii erau mult mai prietenoși. Se aplecă peste farfurie, pentru a-și ascunde zâmbetul. În fond, și ea era englezoaică, și trebuia să dea uitării standardele franțuzești, acum când se întorcea în țara ei.

Dacă nici cafeaua și băutura nu dezlegaseră limba tovarășului ei de drum, atunci nimic n-o putea face. Cumva,

i-ar fi plăcut să schimbe câteva cuvinte cu acel călător care o intriga – ba chiar, îi era dor să-l audă vorbind în propria lui limbă, care era și a ei. Dându-și la o parte ceașca de cafea, se rezemă de spătar. Era ultima ei șansă – acum ori niciodată! Văzând că ospătarul împărțea deja notele de plată la mesele din capătul vagonului, se hotărî să acționeze. Luându-și inima-n dinți, se aplecă peste masa care-i despărțea.

– Scuzați-mă, monsieur... poate ați uitat, dar... ne-am mai cunoscut.

– Vă... vă rog să mă scuzați... Mă tem că nu-mi amintesc să fi avut această plăcere.

Glasul lui era rece și formal, dar Julia fu sigură că-i zărise o undă de amuzament sub pleoapele pe jumătate coborâte.

Pentru orice femeie mai sofisticată decât Julia, zâmbetul acela ascuns ar fi trebuit să reprezinte un avertisment; ea, însă, făcu prostia să continue.

– Ba da... sigur vă veți aminti... acum numai două săptămâni... la Paris...

– Îmi prezint scuzele din nou, mademoiselle. Nu-mi aduc aminte nimic.

De astă dată, zâmbetul din colțurile gurii lui fu inconfundabil, dar Julia își dădu seama în sfârșit ce însemna – se amuza pe socoteala ei, considerând totul un efort prea transparent de a face cunoștință.

Murmurând o scuză, rămase tăcută. Surâsul acela îi descurajase orice altă încercare de a mai explica. Nu voia decât să achite consumația și să plece.

Chelnerul se apropie de masa lor, iar Julia, în timp ce căuta prin poșetă, simți că paraliza. Nu era acolo! N-avea la ea portofelul – în afară de câțiva franci, nu avea nici un ban!

Fără să-i mai pese ce efect aveau cuvintele ei, ridică o privire rugătoare spre bărbatul de la masă.

– Nu... nu am bani la mine... explică ea neputincioasă. Am... am uitat să mi-i aduc... Vreau să zic, n-am uitat...

Cu răsuflarea tăiată, continuă:

– Înțelegeți, îi ținea Sora Marie Thérèse... Maica Superioară e foarte pedantă când este vorba de așa ceva. A insistat ca sora să țină banii până ajungeam în tren... și pe urmă... mă rog, ați văzut cât de grăbite eram... a uitat să mi-i dea! Aveam în portofel mai mulți franci și bani englezești... Acum ce să fac?

Ospătarul se bătea cu creionul peste dinți, nervos. Nu înțelegea ce se întâmpla. De ce nu putea fata aceea să vorbească într-o limbă civilizată? Probabil nu se înțelegeau cine să plătească masa. Dacă englezul voia să plătească, atunci de ce nu-l lăsa? Ca să nu mai piardă timpul, făcu totalul întregii consumații și împinse hotărât nota spre englez.

– Poate-mi permiteți să vă achit eu masa?

Străinul numără câteva bancnote, apoi își aprinse liniștit o țigară și, cu intenția clară de a pune capăt conversației, se ridică.

– Nu... o, vă rog, un moment! vorbi Julia fără să gândească. Nu v-am... nu v-am mulțumit... nici nu știu ce părere v-oți fi făcut despre mine...

– Are vreo importanță?

Buzele necunoscutului se arcuiră din nou într-un zâmbet enigmatic, dar în timp ce vorbea, se relaxă iar în scaun.

– Nu pot să mă decid dacă sunteți extrem de naivă, sau... Ei, în fine, n-are nici o importanță.

Aplecându-se ușor spre ea peste masă, adăugă:

– Vă dați seama, cred, că riscați să dați de vreun necaz, dacă într-adevăr nu aveți nici un ban la dumneavoastră.

– Sigur că nu am nici un ban! răspunse Julia indignată. Doar nu credeți că aș fi luat un prânz pe care nu-l puteam plăti, nu-i așa?

– Când ați golit conținutul poșetei, în timp ce căutați, am observat că aveți bilet de clasa a doua; cred că știți că sunteți la clasa întâi; veți avea de plătit o diferență considerabilă, menționă el sec.

– O, nu! exclamă involuntar Julia, apoi rămase tăcută, în timp ce-și căuta biletul.

– Mă tem că am dreptate, nu-i așa?

– Suntem la clasa întâi...?

Julia se uită în jur, prin vagonul restaurant care se golea treptat.

– Nici nu m-am gândit... întârziaserăm atât de mult... Am sărit în primul vagon pe care l-am văzut. Ar fi trebuit să ajungem la timp, dar Sora Marie Thérèse e atât de încăpățânată... iar autobuzul a avut întârziere...

Făcu o pauză, iar ochii ei cenușii, cu o tentă verzuie, îl priviră rugător.

– Ce să fac acum? Vă rog, spuneți-mi, ce trebuie să fac?

– Întrucât controlorul tocmai se apropie – fără îndoială, în căutarea celor cărora nu le-a verificat biletele în compartimente – nu vă rămâne decât să plătiți, comentă el, scoțându-și iar portofelul, din care luă biletul.

– Dar v-am spus că nu am bani! repetă Julia, disperată.

– În acest caz, poate-mi permiteți...

Îi luă biletul dintre degetele amorțite, iar Julia îl privi buimăcită cum își dădea propriul bilet la control, apoi plătea diferența pentru al ei. La un moment dat, când străinul nu-și găsi cuvintele în franceză, interveni cu o explicație; vorbi automat, deși toată situația o făcea să fie îngrozitor de agitată.

Controlorul încă nu se îndepărtase prea mult, când Julia exclamă neliniștită:

– A costat îngrozitor de scump. Vă rog să scrieți pe o hârtie cât vă datorez, și am să vă restitui banii. Unchiul meu mă așteaptă la Londra, în Gara Victoria. Ne vom putea achita acolo. Se va bucura să aibă ocazia de a vă mulțumi personal.

– Voi fi încântat.

Cu o plecăciune ușor ironică, necunoscutul se retrase pentru a-i face loc să iasă din vagonul restaurant înaintea lui, dar expresia pe care i-o întrezări o făcu să se simtă extrem de jenată. Îi dădea senzația că nu prea credea în probabilitatea de a-i întâlni unchiul, la fel cum nu crezuse nici în restul povestirii ei.

* * *

Soarele de iarnă care răzbătuse prin cețurile dimineții fusese de scurtă durată și, la vremea când trenul ajunse la Boulogne, orașul era învăluit într-o pătură de ceață deasă. Julia, rezemându-se de copastia vasului, abia dacă putea să vadă dincolo de pasarele, iar persoanele de pe chei se distingeau doar ca niște umbre, aci apărând, aci dispărând. Dinții îi clănțăneau de frig, așa că se îndepărtă de parapet, în căutarea unui loc mai adăpostit. Cât ar fi vrut să bea ceva cald, își spuse ea cu jind, în timp ce trecea prin dreptul salonului unde mulți pasageri se adunaseră la mese să-și bea ceaiul. Înăuntru părea să fie atât de cald și de plăcut! Îndreptându-și umerii, strânse mai tare în mână valiza grea și se grăbi să se îndepărteze de ispititoarea priveliște.

Nu fusese prea înțeleaptă să rămână pe punte, își spuse ea, văzând că majoritatea scaunelor erau ocupate, și nu mai rămăsese liber nici un loc ferit. Obosită și deprimată, renunță să mai caute și se așeză pe marginea unei canapele tapițate, în calea rafalelor de vânt.

– Deci, aici erați. Mă întrebam unde v-ați dus.

Julia tresări, și-l văzu pe comeseanul ei de la prânz alături, privind-o cu un zâmbet compătimitor.

– Cam trage curentul aici, nu-i așa? Păreți înfrigurată și nefericită. Am venit să vă caut, în ideea că poate doriți un ceai.

– O, dar tocmai...

Se întrerupse, stăpânindu-și cuvintele de recunoștință care-i veniseră pe buze la auzul invitației.

– Vă mulțumesc, sunteți extrem de bun, dar nu cred că... n-aș putea să înghit nimic. Am rău de mare, încheie ea cam repezit.

– Ce prostie!

Pentru prima dată, Julia îi auzi râsul.

– Nu aveți mai mult rău de mare decât mine. Oricum, marea e liniștită ca un lac. Veniți, știți bine că vreți să beți ceva cald, cred că ați înghețat în mantoul ăsta subțire – și nu vă faceți griji: vom adăuga și asta pe nota de plată a unchiului.

În ochii lui albaștri se zări un licăr jucăuș, dar înainte ca Julia să mai protesteze o luă ferm de braț și o ajută să se ridice în picioare.

La masa unde li se servi ceaiul, Julia îi simți ochii ațintiți asupra ei. Știa că abia acum o vedea pentru prima dată cu adevărat, studiindu-i înfățișarea în toate detaliile. Râzând încurcată, spuse pe un ton de scuză:

– Mă tem că nu arăt prea onorabil. Le-am auzit pe englezoaicele acelea două vorbind despre mine imediat ce m-am urcat în vagon. Nu-mi fac iluzii.

– Iertați-mă, am părut nepoliticos? N-am vrut, dar întâmplător sunt medic și mă mândresc cu cunoașterea naturii umane, numai că dumneavoastră mă nedumeriți total.

Obrajii Juliei se înroșiră.

– Medic...? Aha...! șopti ea abia auzit.

Poate că, în fond, nu sosise sfârșitul... Cine putea ști? Ca soră medicală, avea șanse să-l mai întâlnească. Cu vocea revenindu-i la un nivel normal, continuă:

– Lucrați la un spital...? Vreau să zic, la un spital anume?

– La St. Anne's, dar dacă nu cunoașteți Londra, nu cred că asta vă spune prea mult...

Se întrerupse, după care, schimbând rapid subiectul, o întrebă:

– Apropo, aceasta este prima dumneavoastră vizită în Anglia?

– St. Anne's...

Julia reținu numele. Sigur că-l știa! Era unul dintre marile spitale universitare, exact genul unde spera să ajungă. Devenind dintr-o dată conștientă de întrebarea lui, răspunse vag:

– Da... adică, nu... am mai fost, dar nu pentru mult timp. Știți, sunt englezoaică.

– Vă rog să mă scuzați. Nu-mi dădusem seama. Franceza dumneavoastră este perfectă...

– ...Iar engleza nu mai e prea grozavă! îl întrerupse ea râzând. Înțelegeți, am uitat atât de mult... N-am reușit s-o mai rețin decât citind. Acum, franceza îmi vine mult mai la îndemână.

– Intenționați să faceți o vizită de lungă durată în Anglia?

Formulase întrebarea pe un ton firesc, dar Julia era convinsă că încă se simțea nelămurit și dorea s-o înscrie într-o anumită categorie. Poate că încă se mai îndoia de integritatea ei. Categoric, nu-i dăduse atât de multe informații ca să-i alunge suspiciunile. Și, cumva, considera că era mai bine să nu încerce. Își dădea seama acum că povestea ei cu uitatul

banilor putea să fi fost de-ajuns pentru a pune la încercare credulitatea oricui și, până când unchiul ei achita datoria, reabilitând-o astfel, nu voia să mai riște.

– Da. Vreau să rămân aici și să-mi găsesc o slujbă. Am stat în străinătate atât de mult, încât îmi doresc o schimbare, răspunse ea scurt, apoi continuă: mă veți aștepta la barieră... sau poartă, cred că există așa ceva... în Gara Victoria. Înțelegeți, altfel s-ar putea să vă pierd. Și pe urmă, când îl găsesc pe unchiul meu, am să-l aduc acolo.

– Da, sigur că voi aștepta.

În glasul lui se simțea o notă de nedumerire sau îndoială, pe care Julia o detectă rapid, dar întrucât necunoscutul tocmai se întorsese să achite nota de plată, expresia lui îi rămase ascunsă.

– Să vă conduc înapoi la locul dumneavoastră. V-ați lăsat valiza acolo, nu-i așa?

O însoți până la bancheta de pe punte.

– Vom ajunge în curând, așa că acum vă spun *au revoir* – ne vedem la Victoria.

După ce vaporul acostă în sfârșit la Folkestone, Julia fu nevoită să aștepte la o coadă interminabilă pentru controlul vamal și cel al pașapoartelor. Un vânt rece îi biciuia picioarele și, deși ceața era mai rarefiată, un val de negură deasă fu primul care o întâmpină pe pământul ei natal. Bine măcar că în tren era cald, dar de-acum se întunecase prea mult ca să mai vadă peisajele, și se bucură când zări pe ferestrele înnegrite de fum primele lumini ale Londrei.

În gară, pe măsură ce pasagerii se împrăștiau, Julia începu să se uite în jur după unchiul ei. Spera doar să nu întârzie. Ar fi fost îngrozitor să-l lase pe străin să aștepte. Îi scrisese unchiului Richard imediat după ce luase hotărârea finală, iar de-atunci trecuseră zece zile. Cu ocazia rarelor lui vizite, o asigurase întotdeauna că era binevenită oricând dorea să viziteze Londra. Nici nu fusese nevoie să-i răspundă la scrisoare. Julia îl anunțase doar că sosea, și la ce oră.

Cu excepția unui mic grup de pasageri adunați în jurul barierei de la vamă, Julia văzu că era singură, și începu s-o cuprindă panica. Nu venise! N-avea sens să se mai amăgească. Îl reținuse ceva neprevăzut. Faptul că nu venise s-o aștepte era fantastic, de neconceput. Copleșită de neliniște, își târî pasul spre bariera unde-i ceruse străinului s-o aștepte.

Sprâncenele lui înălțate și zâmbetul ironic cu care-i întâmpină apariția n-o încurajară cu nimic, dar făcu un efort să-i susțină privirea și-și ridică ochii spre el.

– Nu... n-a venit... Și nu... nu pot înțelege ce s-o fi întâmplat...

– Cred că am fost un prost să aștept.

În glasul lui se simțea o iritare nedisimulată.

– Sper că înțelegeți că nu mă interesează datoria dumneavoastră neînsemnată. Nu pentru aceea v-am așteptat.

Făcu o pauză, privind-o, apoi continuă:

– Recunosc că am așteptat din pură curiozitate. Cred că voiam să aflu sfârșitul povestirii dumneavoastră absurde cu portofele pierdute, unchi bogați și toate celelalte!

Râse fără chef.

– Sau, poate, voiam să fiu nevoit să-mi recunosc o eroare de judecată. Există situații când poate fi mulțumitor să ni se demonstreze că am greșit. Totuși, acum am dovada, și nu-mi mai rămâne decât să vă spun bună ziua.

Înclină capul, după care, răsucindu-se pe călcâie, porni spre mașinile parcate de-a lungul trotuarului larg.

O secundă, Julia rămase nehotărâtă, apoi porni grăbită după necunoscutul care se îndepărta, cât de repede îi permitea greutatea valizei. Ocoli un cărucior cu bagaje, ajungându-l pe străin tocmai când se pregătea să se urce în mașină.

– Vă rog... vă rog... o clipă doar...

– Ei, ce mai e? A apărut misteriosul unchi? întrebă el, cu un sarcasm pe care Julia nu-l percepu.

– A, nu... nici nu mă aștept să mai vină. Unchiul n-ar întârzia niciodată. Înțelegeți, trebuia să vă vorbesc din nou... ați fost atât de bun... și nu am la cine să apelez... nu știu ce să fac...

– Aș spune că cea mai evidentă soluție e să vă duceți acasă la unchiul dumneavoastră, răspunse el scurt.

– Dar nu am nici cea mai vagă idee cum să ajung acolo. Nu-mi mai amintesc deloc Londra... îi explică ea cu sufletul la gură, punându-i o mână pe braț. Vă rog, nu mă lăsați singură până când îl găsesc.

Îl privi cu ochi rugători, iar expresia tovarășului ei de drum se mai îmblânzi.

– Ei, dacă tot insistați, cred că ar fi cazul să facem ceva, spuse el resemnat, apoi se întoarse spre șoferul care-l aștepta. Ai grijă de valiza domnișoarei, Reynolds. Mă întorc imediat.

Întorcându-se spre Julia, o întrebă:

– Unchiul acesta al dumneavoastră are telefon? Dacă da, poate reușim să-l sunăm?

– Da, așa cred... de fapt, sunt sigură că are...

Ușurată de cooperarea lui, Julia continuă:

– Îmi amintesc că mi-a spus că, dacă se întâmplă ceva, pot oricând să-l sun de la Paris.

– Cred că acum s-a întâmplat într-adevăr ceva, remarcă necunoscutul, pornind spre un șir de cabine telefonice. Cum se numește domnul?

– Wallick, Richard Wallick – apropo, eu mă numesc Julia Dolland, continuă ea, privindu-l cum lua cartea de telefon și începea s-o răsfoiască.

– Unde locuiește? Ați spus că-i știți adresa.

– Da, în Sloane Grove... un apartament... cred că într-un bloc, explică Julia.

– Să încercăm.

După câteva momente, găsi numărul, îl formă și duse receptorul la ureche.

Julia așteptă cu răsuflarea tăiată până când, ușurată, îl văzu vorbind. Atunci, agitația o făcu să-i smulgă telefonul din mână.

– Cu domnul Richard Walling, vă rog... Da, într-adevăr. Vreți să-mi dați, vă rog, legătura cu apartamentul lui?

Un moment, așteptă în tăcere; apoi, în timp ce asculta glasul de la celălalt capăt al firului, încrederea regăsită o părăsi treptat. Îi înapoie necunoscutului receptorul.

– Vorbiți dumneavoastră cu el... rugați-l să vă explice. Eu nu înțeleg...

– Da, sunt un prieten al domnișoarei Dolland. Dorește să-i faceți legătura cu domnul Wallick, declară el ferm.

Tăcu o clipă, apoi Julia îl auzi vorbind din nou.

– Înțeleg... Vă rog să mă scuzați că v-am deranjat.

Și închise telefonul, cu un sunet de o finalitate amenințătoare.

– Unchiul dumneavoastră nu e acasă. A fost chemat pe neașteptate în Statele Unite, acum două săptămâni; în lipsa lui, și-a subînchiriat apartamentul pentru trei luni. Valetul și menajera au plecat pentru această perioadă.

– O-o-oh...! exclamă Julia. Acum, ce Dumnezeu pot să fac?

– Primul lucru pe care-l avem de făcut e să eliberăm cabina asta. S-a adunat lume. Veniți înapoi la mașină; vom discuta acolo.

Îi puse ușor o mână pe cot și o conduse la mașina care-i aștepta.

– Și acum, urcați. Mai bine veniți la mine acasă, ca să discutăm în amănunt. E prea frig ca să mai stăm aici.

Julia îl lăsă s-o ajute să intre în mașină și să-i pună un pled în jurul genunchilor, dar necunoscutul vorbi din nou abia după ce mașina porni din fața gării.

– Nu mai fiți așa de abătută. Vom găsi noi o soluție, dar mai întâi vă datorez scuze. Așadar, *există* un unchi; nu e nici măcar legendarul unchi hapsân. Se pare că nici măcar nu știa despre sosirea dumneavoastră.

– Mă și întrebam de ce nu mi-a răspuns la scrisoare. Nu era deloc tipic pentru el, dar Maica Clementine mi-a spus să nu fiu proastă, probabil era prea ocupat și oricum nu m-ar fi lăsat să vin dacă nu era pregătit să mă primească. Cred că nici măcar scrisorile nu mi le-a primit, pe nici una...

– Cred că așa e, răspunse el cu o notă de veselie în ochi. Oricum, nu mai faceți mutra asta tragică. V-am spus că ne vom gândi la o soluție. Trebuie să fie pe undeva prin Londra hoteluri sau pensiuni pentru domnișoarele rătăcite.

– Trebuie! se înveseli dintr-o dată Julia. Orice loc ar fi potrivit, pentru o zi, două. Noroc că Maica Clementine nu știe. Ar fi absolut oripilată.

Capitolul 2

Mașina opri în fața unei case înalte. Era prea întuneric pentru ca Julia să-și facă o idee despre înfățișarea acesteia sau a împrejurimilor, și oricum, în acel moment era prea absorbită de propriile ei probleme ca s-o intereseze.

– Intrați. Dacă vă este la fel de frig ca mie, vă veți bucura să vedeți focul aprins.

Introduse cheia în broască și deschise ușa.

– Asta-i partea de lucru a casei, cabinetele de consultații și așa mai departe. Camerele de locuit sunt la etajul întâi. Veniți după mine.

Julia ezită, privind în jur. Prima casă englezească în care intra, după atâția ani! Cele câteva case franțuzești pe care le văzuse nu arătau așa. Pereții cu lambriuri albe erau nespus de frumoși în simplitatea lor; singura piesă de mobilier, o masă grea de mahon, stătea lângă un perete, iar deasupra ei era agățat un tablou cu flori, punând o pată vie de culoare.

O altă ușă, în capul scării, ducea la un apartament. Prima cameră era înaltă și spațioasă, ca în multe case vechi din Londra, dar mobila și decorațiunile moderne îi sporeau atracția, iar covoarele persane și draperiile de catifea aurie închisă dădeau un sentiment de căldură și ospitalitate. Un foc vesel ardea în șemineu, iar în apropiere era deja pusă masa, cu un singur tacâm. Argintăria și paharul reflectau lumina focului, și totul din cameră strălucea primitor.

– A, doamnă Benson, bună seara! Ce bine mă simt că sunt din nou acasă!

Doamna Benson, care intrase pe neobservate în cameră, era o femeie scundă și trupeșă, îmbrăcată complet în negru; părul ei brunet era strâns la spate într-un coc mic, atât de bine aranjat încât părea părul de porțelan pictat al unei păpuși. Și la față semăna cu o păpușă, rotundă și lucitoare, aproape ca și cum ar fi fost lustruită.

– Dumneaei este domnișoara Dolland – menajera mea, doamna Benson, făcu el prezentările. Domnișoara Dolland va lua cina aici, cu mine, înainte ca Reynolds s-o ducă la hotel. Spune-mi, s-a întâmplat ceva în lipsa mea? Am primit vreun mesaj?

– Nu, domnule, nimic. Doctorul Hands a preluat toate atribuțiile, așa cum ați aranjat. Azi dimineață a sunat domnul Willis, de la spital. S-ar bucura să puteți trece pe-acolo pentru câteva momente, după cină. A spus că ar dori să vă vadă.

Făcu o pauză, luându-le pe braț mantourile.

– Sper că v-ați simțit bine în vacanță și ați avut o călătorie plăcută.

– A fost destul de bine, mulțumesc; n-am putut veni cu avionul, din cauza ceții; de aceea am întârziat. Și acum, grăbește-te cu masa, domnișoara Dolland și cu mine murim de foame.

Julia așteptă până când doamna Benson închise ușa, apoi spuse:

– Vă dați seama, nu-i așa, că nici măcar nu vă știu numele.

– Ce omisiune! Permiteți-mi să mă prezint. Doctorul David Mellor, domnișoară Julia Dolland!

– Mulțumesc.

Se așeză în fotoliul pe care David Mellor îl trăsese mai aproape de foc.

– Sunteți foarte amabil că m-ați adus aici, încep să simt că v-am deranjat îngrozitor.

– Cred că, într-un fel, așa a fost!

Zâmbetul lui dezarmant atenuă focul cuvintelor.

– Dar vă datorez și eu ceva, în schimbul îndoielilor pe care le-am avut cu privire la integritatea dumneavoastră.

Se așeză în fotoliul alăturat și, întinzându-și picioarele spre foc, zâmbi mulțumit.

– Trebuie să spun că mă bucur că m-am întors, adăugă el, scoțându-și o pipă din buzunar și începând s-o umple.

– Vreți să spuneți că v-ați îndoit de existența unchiului meu? Nu vă așteptați să vă primiți banii înapoi? insistă Julia, trecând peste ultimele lui cuvinte.

– V-am spus deja că banii nu contau, dar nu știam unde să vă plasez... și nici acum nu sunt sigur că pot. Spuneți-mi, de ce v-ați hotărât să veniți în Anglia – iar acum, că sunteți aici, ce slujbă vă propuneți să căutați?

– Am venit în Anglia fiindcă dintr-o dată m-a cuprins dorul de casă – cel puțin cred că asta era... Poți fi nostalgic față de un lucru pe care nu ți-l mai amintești?

Fără a-i aștepta răspunsul, continuă:

– Nu mi-a fost ușor să iau o hotărâre atât de drastică, și atunci dumneavoastră...

Se întrerupse repede. Nu, n-avea să-i pună iar la încercare credulitatea. Era mult mai bine să se mențină pe un teren sigur.

– Vreau să mă angajez ca soră medicală într-un spital universitar.

– Deci, doriți să deveniți soră?

– Sunt soră, preciză ea. Am lucrat ca atare timp de aproape trei ani, într-un spital mic, condus de ordinul St. Clare.

Sosirea doamnei Benson, cu o tavă încărcată, le întrerupse conversația. După ce puse o supieră de argint pe masă, menajera se îndreptă și spuse cu voce ezitantă:

– Am uitat să vă spun un lucru, domnule. Teamă mi-e că este o veste proastă, din păcate: domnișoara Wetherley nu se poate întoarce mâine; nu va veni timp de o săptănână. A telefonat azi-dimineață; a luat pojar de la una dintre surorile ei mai mici. M-a rugat să vă spun cât de rău îi pare că vă încurcă, dar a aranjat cu o agenție să vă trimită o secretară temporară, ca să-i țină locul până la înapoierea ei.

– O veste proastă, într-adevăr! Sărmana domnișoară Wetherley! Totuși, nu avem ce face. Sper să nu se simtă prea rău.

Doamna Benson abia ieșise, când doctorul David Mellor i se adresă Juliei:

– Să fie oare o veste chiar atât de proastă? Oricum, pentru dumneavoastră e un noroc. Christine Wetherley este secretara mea. Lucrează la mine de câțiva ani. Familia ei locuiește undeva în Essex. Îi era prea obositor să facă zilnic naveta, iar eu n-am vrut s-o pierd, așa că i-am închiriat un apartament într-un fost grajd, la câteva minute de-aici. Locuiește acolo de câtva timp, iar formula funcțioează admirabil. Când m-am dus în Franța, ea a plecat acasă, la părinții ei. Are o mulțime de frați și surori mai mici – de unde și pojarul! Dar asta nu contează. Locuiește în apartament împreună cu altă fată, care lucrează la spitalul St. Anne's, la radiologie. Din moment ce domnișoara Wetherley încă nu s-a întors, camera ei e liberă. Domnișoara O'Rea vă va primi cu plăcere. Chiar dacă e numai pentru o săptămână, așa veți avea timp să vă găsiți o soluție mai avantajoasă.

– Și nu credeți că domnișoara... că domnișoara O'Rea o să se supere? întrebă imediat Julia.

– Molly O'Rea e irlandeză. Are tot farmecul și ospitalitatea irlandezilor, și se va bucura de companie. Acum trebuie să mă duc la spital, dar am să vă recomand domnișoarei O'Rea, iar Reynolds vă poate duce cu mașina până acolo.

– Sunteți foarte bun.

Julia se bucură de întreruperea produsă la sosirea felului doi de mâncare. Era prea copleșită pentru a-și găsi cuvintele. Soarta – și acest om – păreau să-i făurească destinul, și se bucura să și-l urmeze fără împotrivire, cu o încredere atât de fermă.

La cafea, servită în cești de porțelan fin, albastre cu auriu, conversară nimicuri, apoi Julia, adunându-și curajul, își găsi temeritatea de a reveni la problemele ei personale.

– Cred c-am să-mi găsesc un post în cel mult o săptămână, așa că problema unei noi locuințe nu se va mai pune, dar până la primul salariu, ce mă fac cu banii?

– Mă tem că am scăpat din vedere această mică problemă, îi zâmbi încurajator David Mellor. Nu vreau să vă deziluzionez, dar dacă vreți să vă angajați într-unul dintre marile spitale universitare, nu veți reuși în numai o săptămână. Cele mai populare spitale au liste de așteptare, și s-ar putea să dureze câteva luni. S-ar putea să găsiți de lucru într-un spital mai mic, sau chiar în sectorul particular, dacă aveți experiență; altfel, trebuie să fiți pregătită să mai așteptați.

– Trebuie să fie un spital universitar, insistă Julia. Și din acest motiv am plecat de la Paris. Vreau să mă instruiesc bine, să-mi dau examenele și să mă calific.

– Vă admir intențiile și aș fi ultimul care să vă descurajeze, dar va trebui să aveți răbdare. Într-un spital unde să vă puteți instrui cu adevărat nu veți găsi post în câteva zile. Cum v-am

explicat, e o chestiune de timp – doar dacă nu cumva, desigur, aveți o influență sau unele recomandări deosebite.

– Am câteva scrisori de recomandare de la Azilul St. Clare.

– Vă vor ajuta, fără îndoială, dar nu îndeajuns.

Își scoase portofelul din buzunar.

– Trebuie să-mi permiteți să vă împrumut niște bani.

Observând ezitarea Juliei, continuă repede:

– Mi-i puteți achita treptat, după ce veți începe să câștigați. Desigur, Molly O'Rea nu va aștepta nici un ban de la dumneavoastră. Veți fi invitata ei – și a mea – dar veți avea nevoie de bani pentru transport ca să vă căutați de lucru, poate și de câteva haine...

În ochi i se zări o licărire, făcând ca remarca lui să nu pară prea critică.

Dintr-o dată, Julia își dădu seama că doctorul David Mellor o examina cu privirea. Nu știa cât de fermecător arăta, cu lumina focului accentuându-i lucirile arămii din păr, acum când își scosese bereta nearătoasă.

– Mi-ar plăcea să am niște haine mai frumoase. Și într-o bună zi, le voi avea, sunt hotărâtă. N-are nici un rost să aștept până voi fi prea bătrână ca să le port, nu-i așa? întrebă ea cu naivitate.

– Nu cred că aveți de ce să vă faceți griji în legătură cu bătrânețea, râse el. În orice caz, v-aș sfătui să începeți chiar de acum. Poftiți.

Îi împinse câteva bancnote în mâinile șovăitoare.

– V-am spus că mi-i puteți rambursa când doriți.

Apoi, refuzându-i orice alt protest, se ridică în picioare.

– Și acum, cred c-ar fi timpul să vă trimit, apoi să mă duc la spital. John Willis e adjunctul meu de la St. Anne's. Cred că e îngrijorat din cauza vreunui bolnav. Pe Molly O'Rea nu pot s-o sun, nu are telefon; dar am să-i scriu câteva rânduri pe care să i le duceți dumneavoastră, și știu că vă va primi cum se cuvine.

– Sunteți foarte bun.

Julia îl privi cum se ducea la birou și, așezându-se, începea să scrie. Avea bancnotele încă în mână – un teanc destul de gros. Le vârî repede în poșetă.

– Iată mesajul pentru Molly O'Rea.

David Mellor îi dădu scrisoarea, într-un plic desfăcut.

– În caz că se comportă ca Toma Necredinciosul, cum am făcut și eu, dați-i-l, îi explică el cu un zâmbet. Iar acum, am să vă iau haina și vă voi duce la mașină. Reynolds o să vă lase acolo, în timp ce eu mă schimb într-o ținută mai convențională. Va reveni să mă ia și pe mine.

– Nici nu știu cum să vă mulțumesc... începu Julia, în timp ce David Mellor, după ce o ajutase să se așeze comod în mașină, îi întindea mâna. Ați fost atât de amabil...

– Prostii! îi expedie el mulțumirile cam bâlbâite. V-am mai spus că nu făceam decât să mă achit. Vă doresc noroc – sper că găsiți un post așa cum vă doriți, dar să nu fiți dezamăgită dacă trebuie să așteptați, o preveni el râzând.

Apoi, eliberându-i mâna, făcu un pas înapoi și închise portiera mașinii.

Julia se întoarse să-i adreseze un semn de salut, în timp ce mașina se punea în mișcare, dar aerul rece de afară aburise geamurile și nu putu distinge decât o siluetă înaltă și neclară. Nu avea nici o formă, nici un fel de trăsături definite; arăta întocmai așa cum văzuse întotdeauna umbra aceea misterioasă din visurile ei.

* * *

David Mellor avusese dreptate. Julia n-ar fi avut nici un motiv să se teamă de primirea în apartamentul din fostele grajduri. Molly O'Rea o primi cu brațele deschise și cu atâta plăcere, încât nu încăpea nici o îndoială cu privire la sinceritatea ei.

– Cerul mi te-a trimis! o asigură ea pe Julia. Dacă mă deranjezi? În nici un caz! Detest singurătatea. În fiecare noapte, ajung să-mi clănțăne dinții de frică. Nu suport serile lungi fără Christine – iar acum, va lipsi încă o săptămână.

Făcu o pauză, aruncându-și chiștocul de țigară în foc.

– Stai, să te ajut să-ți scoți haina, apoi am să-ți arăt camera ta – sau, mai bine zis, camera Christinei. Alta nu avem; e un apartament mic, dar nouă ne place. Și e și drăguț, când facem ordine! recunoscu ea cu amărăciune. Mă tem că nu-s prea gospodină – Christine se ocupă de toate astea. O să facă o criză când va vedea în ce hal arată casa, dar înainte de a se-ntoarce am să fac curățenie!

Julia observă diferența dintre salonul dezordonat unde vorbiseră și camera mică dar curată în care o conduse Molly. Era mobilată sumar, dar adecvat; conținea și câteva bibelouri, și vreo două gravuri de calitate pe pereți. Patul era acoperit cu o plapumă și o cuvertură de mătase, iar alături se afla o etajeră în perete, cu cărțile aliniate foarte precis. Juliei nu-i luă mult timp ca să-și despacheteze, în vreme ce Molly turuia întruna.

Nu numai vocea ei era atrăgăoare. Molly, cu tenul său trandafiriu, ochii albaștri și părul castaniu închis, era și ea drăguță, și cu totul diferită de orice altă fată cunoscuse Julia. Desigur, acelea fuseseră franțuzoaice; nu avusese niciodată o prietenă englezoaică de vârsta ei și în nici un caz nu cunoscuse vreo fată atât de îndeaproape încât să devină intimă cu ea. Dar Molly se purta atât de firesc și prietenos, încât Julia avea deja senzația că o cunoștea de ani de zile.

O luă pe Julia de braț, prietenos.

– Vino să stăm lângă foc. O să stăm de vorbă, la o ceașcă de cacao. Nu știu nimic despre tine în afară de... de ce a scris David în scrisoare, adică nu prea mult.

– Îl cunoști bine pe doctorul Mellor? Îi spui pe numele de botez?

– Dumnezeule mare, nu! La spital, toți îl numim David – când nu aude!

Apoi, împingând înainte un scaun, o îndemnă pe Julia să se așeze lângă foc.

– Hai, stai jos aici. Eu pun apa pentru cacao la fiert. Cred că ești frântă de oboseală. Azi ai venit din Franța?

Fără a-i aștepta răspunsul, Molly dispăru în chicineta alăturată, de unde se auzi clinchet de porțelanuri. Întrucât oferta ei de a o ajuta fusese refuzată, Julia se relaxă în fotoliul comod, ținându-și în fața focului degetele înghețate.

– Am întârziat mult, nu-i așa?

Molly puse tava pe masă.

– Poftim, bea.

Scoase din buzunar un pachet de țigări mototolit și i-l întinse peste masă.

– Fumezi?

– Nu, mulțumesc, mă tem că nu fumez. N-am încercat niciodată.

– Nici măcar n-ai încercat? Nu-mi vine să cred!

Molly își aprinse țigara, apoi se aplecă înainte.

– Spune-mi ceva despre tine. Ia să vedem, ce-a avut David de spus în biletul pe care mi l-a trimis? Abia i-am aruncat o privire.

Se răsuci în scaun și cotrobăi printr-un maldăr de hârtii de pe birou.

– Uite-l! Ce scris groaznic, asta nici nu-i scrisoare, e rețetă… mmm… mmm… ia să vedem… „…să faci cunoștință cu domnișoara Julia Dolland.“

Ridică privirea, râzând.

– Oricum, acum îți știu și numele! „A fost soră medicală în Franța și a venit în țara noastră ca să-și găsească un post asemănător…“ mmm… mmm… „Întrucât nu are rude sau

prieteni aici, mi-ai face o mare favoare dacă ai primi-o.“ Fermecător, dar sărac în informații! Și acum, spune-mi, ești prietenă cu David? Îl cunoști de mult?

– Nu, nu-l cunosc deloc. L-am cunoscut abia azi, pe drum, atâta tot. M-a scos dintr-o încurcătură îngrozitoare...

Și-i povesti tot ce se întâmplase.

– Ce interesant!

Molly își goli ceașca și o puse pe un gheridon alăturat, după ce făcu loc.

– E un scump, nu-i așa? Îl placi?

– Sunt nevoită, nu?

Buzele Juliei se arcuiră într-un zâmbet cu gropițe.

– S-a purtat atât de minunat, încât niciodată nu-i voi putea mulțumi îndeajuns – nici lui, și nici ție...

– Palavre! Nu e nevoie să-mi mulțumești – dar acum, care-i programul? Ți-ai găsit o slujbă, sau mai ai de căutat?

– A, nu, încă nu am nici una. Vreau să mă angajez într-un spital mare, universitar, să învăț și să-mi iau diploma – sau ce se dă în țara asta – dar doctorul Mellor mi-a spus că pentru un spital ca St. Anne’s trebuie să-mi aștept rândul.

– Sigur că da.

Molly își împinse claia de păr care-i încadra ovalul trandafiriu al feței și, o clipă, în ochii ei albaștri se citi o expresie tulburată.

– Sper că nu par indiscretă, da? Dar cred că, de vreme ce n-ai unde locui, nu-ți poți permite să aștepți. Și-mi imaginez că și cu banii stai cam prost, nu?

– Sunt inexistenți! recunoscu Julia. Ți-am spus că mi-am uitat banii în Franța. Oricum nu eau mulți, dar pe urmă mă așteptam să aibă grijă de mine unchiul meu, până-mi găseam de lucru. Chiar dacă i-aș scrie Maicii Superioare după bani, nu cred că mi i-ar putea trimite; în primul rând, nu vreau să afle în ce situație am ajuns, și apoi, nu-și pot permite să mă finațeze. Trebuie să stau pe picioarele mele proprii – cât de curând. Nu pot abuza prea mult de ospitalitatea ta. Înțeleg că Christine Wetherley se va întoarce cam înt-o săptămână, așa că până atunci trebuie să mă angajez într-un spital.

– Atunci, nu va fi un spital universitar, afirmă Molly. Nu vei fi acceptată imediat, ca soră studentă, decât dacă ai deja unele calificări.

– Am trei ani de experiență și câteva scrisori de recomandare de la călugărițe și unele cadre medicale care m-au cunoscut.

– Nu e de-ajuns, replică Molly. Totuși, s-ar putea să te ajute cât de cât. În orice caz, nu strică să încerci. Ce-ar fi să te duci direct la St. Anne's? Numai de-ai putea să intri acolo... Cel puțin, m-ai avea prin preajmă.

– Nici nu-ți imaginezi cât m-aș bucura, oftă Julia.

– Nu mai face mutra asta visătoare. Hai să ne apucăm de treabă. Scoate scrisorile alea de recomandare, și vom ticlui o scrisoare pentru supraveghetoare – ceva emoționant, care să-i miște inima aia de piatră. În cel mai rău caz, n-o să pierdem decât banii pe un timbru. Poți primi un răspuns rece – sau, cine știe, o invitație la o convorbire.

Julia o ajută pe Molly să dea la o parte hârtiile de pe birou, iar noua ei prietenă puse o mașină de scris în spațiul eliberat. După considerabile discuții, finalizară scrisoarea, îi alăturară acreditările și lipiră plicul.

– Mă duc s-o pun la poștă – cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Luând pe ea un mantou care împodobise spătarul unui scaun, Molly porni spre ușă.

– Vin imediat, cutia poștală e chiar lângă ușă.

În lipsa ei, Julia se întrebă dacă nu cumva dezvăluise mai mult decât ar fi trebuit. Acea emoție stranie pe care i-o trezise în suflet David Mellor îi încălzea în continuare inima, amintindu-i de ciudata stare de însuflețire pe care o simțise în compania lui. Poate că nu era decât o „slăbiciune“, cum numea Molly asemenea sentimente, dar cel puțin acum avea satisfacția de a-i putea atribui un nume.

* * *

În timp ce lua micul dejun cu Molly, peste două zile, Julia încă mai retrăia emoțiile sosirii și ale plimbărilor și cumpărăturilor din prima zi. O aștepta încă o zi în care să facă noi descoperiri, să hoinărească și să exploreze, liberă și nestânjenită.

– Ce ai de gând să faci azi? o întrebă Molly, smulgând-o din gânduri.

– Aș vrea să văd galeriile de artă, muzeele, bisericile...

– Doar n-ai să le faci pe toate astea în câteva ore! răspunse Molly râzând. Știi, chiar c-ar trebui să-ți cauți o slujbă, să suni la o asociație a surorilor medicale, sau așa ceva... Nu sunt prea mari speranțe să te angajeze imediat la St. Anne's, iar până la sfârșitul săptămânii trebuie să-ți faci un rost.

– Știu... oftă Julia. Crezi că-mi va fi destul de ușor să mă angajez într-un spital mic, sau într-un sanatoriu?

– Dumnezeule mare, sigur că da! E mare lipsă de surori, n-o să-ți fie greu deloc. Totuși, chiar și atunci, mai întâi trebuie să depui o cerere, înainte de a fi angajată.

– Da, ai dreptate. Am să mă duc imediat. Mai vrei cafea?

– Te cred! În viața mea n-am băut o cafea mai bună ca asta făcută de tine! Va trebui să-mi arăți și mie cum o faci. Mi-ar plăcea să fac măcar un lucru mai bine decât Christine.

– Am să-ți arăt, îi promise Julia. Poșta de dimineață încă n-a venit?

– Parc-o aud acum...

Molly își aruncă șervetul pe masă și se ridică în picioare. În drum spre ușă, se opri.

– Sper numai să nu mizezi pe un răspuns de la supraveghetoare. Știi bine că n-aș vrea să fii dezamăgită – dar, sincer îți spun, mă îndoiesc c-ai să primești vreo veste de la ea.

Dar, când reapăru în salon, Molly avea răsuflarea tăiată de emoție.

– Pe toți sfinții! Ai primit un răspuns, cu antet cu tot! Deschide-l repede și spune-mi ce zice bătrâna. Sunt așa de nerăbdătoare, c-o să mă lovească apoplexia!

Cu degete tremurătoare, Julia desfăcu plicul, apoi scoase o coală împăturită. O secundă, citi în tăcere. Apoi, ridică spre prietena ei o față îmbujorată, cu ochii strălucitori de emoție.

– Uite, e doar un răspuns formal, numai două rânduri, dar mă cheamă acolo la o întrevedere, în dimineața asta la orele unsprezece!

Molly îi luă scrisoarea și o citi încet, cântărind parcă fiecare cuvânt, apoi o împături și i-o dădu înapoi.

– Cu siguranță, e mai mult decât am îndrăznit să sper. N-am să spun că ai primit slujba, dar o întrevedere e un pas important. O, Julia, îți doresc atâta noroc, deși cred că ai atins deja Blarney Stone. Și acum, du-te și ia-ți pe tine hainele alea noi, și pe urmă poți să vii cu mine. E mai bine așa, decât să cauți drumul singură. Sigur, vei ajunge mai devreme, dar poți aștepta în secția mea până la ora unsprezece; atunci, am să te conduc eu în bârlogul dragonului.

– O, Molly...! Tare mi-ar mai plăcea să vin cu tine. Deja tremur de frică...

– Ei bine, să nu tremuri în hainele alea noi, c-ai să le mototolești! o tachină Molly. Schimbă-te și gata. Eu am să spăl vasele, apoi vom pleca imediat, altfel am să întârzii.

* * *

Spitalul, în fața căruia se afla o poartă de fier forjat redutabilă, i se păru Juliei cea mai enormă clădire pe care o văzuse în viața ei. Azilul St. Clare ar fi încăput într-o părticică

din curtea imensă, pietruită cu dale, și nu putu să nu se întrebe cum se orientau surorile, medicii și studenții, bolnavii, brancardierii și toți ceilalți, într-o clădire atât de enormă și întortocheată.

– Am ajuns.

Molly deschise o ușă cu inscripția „Secția radiologie" și porniră printr-un labirint de coridoare și încăperi, timp în care începu să-i explice Juliei ce erau și la ce se foloseau.

Julia se instală comod într-un mic fotoliu de lângă birou, în timp ce Molly își punea hainele de oraș în dulap și lua pe ea un halat alb cu cordon lat care-i strângea talia îngustă.

– Nu te superi dacă te las aici? Am să proptesc ușa ca să rămână deschisă și să vezi afară, și-am să mai arunc și eu din când în când câte o privire, dar acum trebuie să mă duc să văd care e situația. Voi aranja să bem o cafea pe la zece și jumătate. Poți să vii și tu, iar apoi am să te duc la supraveghetoare.

– Nu-ți face griji pentru mine, te rog. Mă simt foarte bine aici, și mă interesează enorm.

Julia nu exagerase. Era într-adevăr fascinant să urmărească funcționarea unui departament atât de vast. Și totul era atât de diferit! Cu siguranță, acela era un spital unde oricine ar fi fost mândru să lucreze! Își stăpâni un oftat. Numai de s-ar fi putut angaja și ea! Numai de-ar fi avut ocazia...!

– Domnișoara O'Rea... unde e? întrebă autoritar o voce de pe culoar, iar Julia își imagină că era o soră mai vârstnică – dar când o văzu, constată că nu era cu mult mai matură decât

celelalte, purtând doar un cordon roșu, cu cataramă ornamentală, spre deosebire de cordoanele celorlalte surori, care erau albe sau trandafirii.

– A, aici erai...! În dimineața asta, am trei cazuri portabile de radiografiat. Am trimis cererile acum câtva timp și insist să se facă imediat. Ți-am mai spus că nu primesc radiografii în timpul vizitei.

– Îmi pare rău, soră Meredith.

Molly nu părea deloc intimidată.

– Încă nu le pot trimite, portabilii sunt tot la chirurgie. Am avut două urgențe de-acolo în dimineața asta, probabil pentru operație, și a trebuit să le fac primele.

– Pe viitor, am să le declar și pe ale mele „urgențe", dacă de asta e nevoie ca să vă faceți treaba pe-aici! replică sora, în timp ce se îndepărta.

– Te plictisești? întrebă Molly, vârând capul pe ușă pentru a zecea oară. Imediat mergem să ne bem cafeaua. L-ai observat pe doctorul acela blond și slăbuț cu care am vorbit adineaori? E foarte drăguț. El e doctorul Hands, îi ține mereu locul lui David când e plecat, încheie ea, plecând din nou grăbită.

Cafeaua luată la cantina surorilor fu o nouă experiență de neuitat pentru Julia. Deși mesele lungi erau departe de a fi complet ocupate, întrucât personalul de dimineață își lua pauzele cu schimbul, nu mai văzuse niciodată în viața ei atâtea surori la un loc. Culorile diferite ale cordoanelor, îi explică Molly, reprezentau rangurile.

– O, doamne, ce zăpăceală! aproape că gemu Julia. Dacă ajung vreodată aici, simplul gând mă va copleși încă înainte de a începe munca. N-aveam idee că un spital poate fi atât de mare. Cred că va trece o veșnicie până să învăț să mă orientez – cât despre regulamente... Mă întreb dacă voi putea să le rețin vreodată pe toate...

– Sigur că da, prostuțo! o dojeni Molly. Tu, cel puțin, ai o oarecare experiență, dar aici majoritatea studenților încep de la zero.

Se ridică de la masă.

– Vino, e aproape unsprezece. Am să te duc la cabinetul supraveghetoarei.

Cu cuvintele de încurajare ale lui Molly încă răsunându-i în urechi, Julia ridică mâna și ciocăni timid în ușa cu inscripția „Supraveghetoare“. O femeie cu aspect care inspira eficiență, probabil o secretară, o primi în anticameră.

– Domnișoara Dolland...? A, da, aveți programată o audiență, nu-i așa?

Julia așteptă doar puțin timp, înainte de a fi primită în cabinet. O femeie scundă, deloc impunătoare, se ridică pe jumătate de pe scaun și-i întinse o mână cam moleșită.

– Domnișoară Dolland, vă rog să luați loc.

Julia se așeză cu recunoștință pe scaunul tare, privind-o pe supraveghetoarea a cărei înfățișare nu avea deloc darul s-o încurajeze. Parcă ar fi fost turnată în rochia bleumarin foarte strâmtă, iar gulerul înalt al acesteia, cu o banderolă albă subțire, îi stătea atât de strâns pe gât încât Julia de întreba cum

putea să respire! Boneta mică și albă care-i acoperea părul cărunt era legată cu o fundă sub bărbie, accentuându-i și mai mult liniile severe ale feței.

– Ia să vedem… a, da, am aici scrisoarea și hârtiile dumneavoastră de acreditare, începu supraveghetoarea, potrivindu-și pe nas o pereche de ochelari cu rame de baga. Am studiat cu mare atenție chestiunea. Trebuie să înțelegeți că nu avem obiceiul să angajăm surori necalificate – decât, desigur, dacă se înscriu într-un curs de studiu. Mă tem că nu putem primi noi candidate pentru încă trei luni cel puțin, iar atunci cererile vor fi analizate de comisie. Instruirea va fi completă și cuprinzătoare, iar după studiile preliminare, veți avea experiență în toate domeniile medicale. Examenele se dau la intervalele dinainte stabilite.

În nervozitatea ei, Julia trecu din nou la limba franceză.

– *„Oui, Madame, je comprends…“*

Se întrerupse, roșind încurcată.

– Da, doamnă supraveghetoare, înțeleg perfect, dar trebuie să încep imediat.

– Sunteți străină, nu-i așa? întrebă supraveghetoarea bănuitoare, privind-o peste lentilele ochelarilor.

– Nu, sunt englezoaică. Numai că am lucrat ca soră într-un spital din Franța…

– Firește, acreditările acestea, le arătă supraveghetoarea, cu un gest disprețuitor. Evident, nouă nu ne sunt de nici un folos – numai calificările contează; calificările și nimic altceva! încheie ea ferm.

– Înțeleg prea bine, răspunse Julia.

Și, fără să aibă idee ce-ar mai fi putut să adauge, rămase tăcută.

– Numai scrisoarea doctorului Mellor poate avea cât de cât o influență asupra noastră. Întotdeauna dorim să-i mulțumim pe medici, și numai datorită solicitării dumnealui am dat atenție scrisorii dumneavoastră.

Atinse din nou hârtiile prinse cu o agrafă, dezvăluind, spre spaima Juliei, scrisoarea de recomandare pe care David Mellor i-o dăduse ei pentru Molly! Cum Dumnezeu ajunsese la supraveghetoare? Amuțită de consternare, Julia își dădu seama că aceasta o recitea. Ce Dumnezeu scria acolo? Înnebunită, căută să-și amintească: „...să faci cunoștință cu domnișoara Julia Dolland... A fost soră medicală în Franța și a venit în țara noastră ca să-și găsească un post asemănător... Întrucât nu are rude sau prieteni aici, mi-ai face o mare favoare dacă ai primi-o...“ La amintirea acestor cuvinte, o străbătu un fior rece. Pesemne scrisoarea ajunsese în plic din greșeală! Nici nu era de mirare, cu atâtea hârțoage aruncate peste tot!

– Trebuie să înțelegeți că, chiar dacă vă primesc și aprob instruirea preliminată, nu pot începe cu dumneavoastră decât ca soră elevă. Experiența pe care o aveți nu înseamnă nimic pentru noi. Nici nu se poate pune problema unei avansări, decât dacă vă luați examenele și vă dovediți capabilă.

– Înțeleg foarte bine... murmură încă o dată Julia.

– Nu păreți prea puternică. Stați bine cu sănătatea?

Tonul supraveghetoarei părea mai degrabă acuzator decât interogativ.

– A, da, n-am fost niciodată bolnavă.

– Evident, angajarea dumneavoastră va presupune și un examen medical.

Aruncă o privire spre scrisoare.

– Înțeleg de aici că nu aveți familie sau domiciliu în Anglia, și doriți să începeți cât de curând posibil. Azi e marți. Vă voi programa examenul medical pentru mâine. Dacă rezultatele sunt satisfăcătoare, puteți să veniți duminică, și să vă prezentați la program luni dimineață?

– Da, sigur că pot! răspunse automat Julia care încă nu era pe deplin conștientă de sensul cuvintelor supraveghetoarei.

– Veți avea de efectuat câteva formalități, veți răspunde la unele întrebări de rutină – și mai e și chestiunea uniformei. Vi se va spune de ce anume aveți nevoie. Secretara mea o să vă dea o broșură despre cursurile de aici, și vă va explica tot ceea ce mai doriți să aflați.

Julia abia dacă mai auzi ceva din tot ce spuse supraveghetoarea în următoarele zece minute. Parcă numai trupul ei ar fi stat pe scaunul mic și tare. Mintea ei era plecată departe, în lumea nefericită a îndoielilor.

În tot restul zilei, umblă pe străzi, fără să mai simtă fascinația marelui oraș. Când în sfârșit se ghemui lângă foc, în salonul lui Molly, simți pentru prima dată că-i ieșea frigul din oase după întrevederea aceea îngrozitoare – însă nici chiar acum nu era mai mult decât o căldură fizică; inima îi era înfiorată și nenorocită. Cheia lui Molly în broasca de jos răsună ca o muzică în urechile ei și, înainte ca prietena ei să urce scara, Julia se repezi să-i deschidă ușa.

– Molly!... Mă bucur atât de mult că ai venit! Abia așteptam să te văd... s-a întâmplat ceva îngrozitor... ceva cu adevărat îngrozitor...!

– Pe toți sfinții cei sfinți!

Molly își privi prietena cu uimire, apoi o conduse din nou lângă foc.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Arăți în ultimul hal...

O așeză pe fotoliu, apoi, instalându-se pe brațul acestuia, îi puse consolator o mână pe umăr.

– Haide, spune-mi totul, ce s-a întâmplat? Încearcă să te calmezi puțin și povestește-mi.

În fraze întretăiate, Julia îi relată întrevederea, vorbindu-i despre scrisoarea lui David Mellor și despre reacția supraveghetoarei.

– ...Îmi venea să i-o smulg din mâini. Am încercat să-i explic că era o greșeală... dar nu știam ce să spun, mi-era atât de frică de ceea ce-ar fi putut să se întâmple, nu mai puteam nici să vorbesc, nici să mă mișc...

– Mare dandana, nu încape îndoială!

Molly fluieră încet printre dinți, cu fruntea încrețindu-i-se de uimire.

Înainte de a îndrăzni să vorbească din nou, se ridică încet și rămase cu mâinile rezemate de consolă, parcă în căutarea unei soluții.

– N-ai fi putut face nimic, afirmă ea în cele din urmă. Totul a fost un fiasco oribil – al meu, nu al tău; eu am pus

nenorocita aia de scrisoare în plic, nu tu. Ai făcut singurul lucru posibil – ți-ai ținut gura. Nu văd ce altceva ai fi putut face; era prea târziu, răul se săvârșise.

– Dar nu-ți dai seama ce situație imposibilă s-a creat? insistă Julia, cu ochii în lacrimi. Supraveghetoarea a spus... aproape cuvânt cu cuvânt... că dacă nu primea scrisoarea doctorului Mellor, nici nu s-ar fi uitat la cererea mea.

– Destul de adevărat, dar n-a pierdut nimic, nu? O cunosc bine și, deși recunosc că o intervenție din partea unui medic are destul de multă influență asupra ei, n-ar fi mișcat un deget dacă nu te simpatiza. A ieșit destul de câștigată din toată afacerea: s-a ales cu o elevă care are trei ani de experiență ca soră medicală. De ce-ți mai faci griji?

– Știi bine că nu-mi fac griji fără rost.

Julia se șterse la ochi, ridicându-și spre prietena ei fața brăzdată de lacrimi.

– Totul mi se pare atât de necinstit, să primesc o slujbă pe baza unei erori... Nu crezi că ar trebui să-i spun doctorului Mellor ce s-a întâmplat? Eventual, să-i explice el supraveghetoarei?

– Nu-l poți implica – și, sinceră să fiu, nu știu cum ar lua-o. Desigur, s-ar putea să considere că ar fi trebuit să explici pe loc – dar asta ar însemna că nu știe ce diavoliță poate fi femeia aia, și probabil n-ar vrea ca acum să trebuiască să se deranjeze cu explicațiile. De fapt, nici nu văd cu ce l-ar afecta pe David. Probabil nici n-o să afle vreodată ce s-a

întâmplat. Știu că n-o simpatizează pe supraveghetoare și, după câte spune Christine, încearcă s-o evite cât mai mult. Niciodată nu se apropie de ea, dacă nu e absolut necesar.

– Înțeleg.

Julia se simțea mult mai calmă, acum după ce se despovărase în fața lui Molly, iar argumentele ei raționale o convinseseră. S-ar fi putut achita pentru angajarea la St. Anne's, dacă devenea o soră de nădejde, iar atunci avea să se poată justifica – să justifice și faptul că supraveghetoarea o acceptase dar, în primul rând să justifice faptul că trădase încrederea lui David Mellor.

Capitolul 3

În timp ce-și așteptase intrarea la St. Anne's, Julia oscilase între nerăbdare și îndoială. Acum, după prima săptămână ca soră elevă, avea impresia că îndoielile ei fuseseră într-o oarecare măsură justificate, deși o domina totuși bucuria că-și împlinise dorința și, după anii de muncă fără rost, își începuse în sfârșit o carieră propriu-zisă.

Fusese repartizată în pavilionul surorii James, care era atât îngăduitoare, cât și de ajutor; sora șefă, însă, era acea femeie cu stil autoritar căreia îi auzise ieșirea de furie la radiologie, în dimineața sosirii. Pavilionul Bellamy era unul dintre cele supravegheate de David Mellor și, deși acesta făcea vizite frecvente, până acum Julia nu-l văzuse. De obicei, accesul în pavilioane al surorilor eleve era interzis în timpul vizitelor medicale, unele fiind trimise la cursuri, altele primind sarcini la bucătărie sau rufărie. Și când se gândea că odată crezuse că astfel avea să poată ține legătura cu el!

Julia curăță ultimul dulap din șir, apoi duse ligheanul cu apă și detergent la bucătărie.

– Nu-l poți goli aici! se răsti nervoasă sora șefă. Doar știi că zoaiele se varsă la canal, nu?

– Iertați-mă.

Julia luă ligheanul și porni cu pas greu spre capătul opus al pavilionului. Cât îi mai displăcea sora Meredith, cu ordinele ei poruncitoare și fața care nu zâmbea niciodată!

– Dolland, te cheamă sora șefă, o anunță peste câteva minute altă soră elevă. Vezi că-i lividă de furie. Ai încurcat-o!

Julia avu impresia că avertismentul îi fusese dat cu o anumită satisfacție. În timp ce se întorcea prin pavilion, încercă să-și spună că se înșela. De ce să-i poarte pică eleva aceea cu față drăguță și păr blond? Probabil greșeala era a ei, pentru că nu-și înțelegea colegele.

– Da, soră Meredith?

– A, aici erai! Era și timpul să te întorci; trebuia să termini curățenia acum zece minute. Din clipă-n clipă va veni doctorul Mellor la vizită și nu vreau să umblați peste tot. Du-te să-ți bei cafeaua. Și, apropo, înțeleg că ieri în pauza de dimineață te-ai dus la radiologie. Nu mă îndoiesc că ai fost invitată, dar nu putem lăsa elevii să se învârtească prin tot spitalul și să viziteze secțiile speciale. Ai și aici o cantină. Fii bună și folosește-o, pe viitor.

– Da, soră, înțeleg.

– După pauză, celelalte eleve se duc la cursul de igienă. Tu fă bine și întoarce-te aici, duc lipsă de personal. Ești mai

avansată decât ele, deci cred că n-o să ai nevoie. Vino înapoi cât poți de repede și pregătește trei cafele. Doctorul Mellor și adjunctul lui își vor bea aici cafeaua de dimineață, în oficiul surorilor.

După un moment de nehotărâre, Julia porni grăbită spre radiologie. N-avea să-și bea cafeaua acolo, din moment ce i se interzisese, dar nu putea lipsi fără să-i dea o explicație lui Molly.

– Bună, Julia, sunt gata. Intră în cabinet și închide ușa.

Molly îi oferi un scaun și puse cafetiera pe masă, între două cești.

– Stai jos, pari frântă.

– Nu pot rămâne, răspunse Julia. Trebuie să-mi beau cafeaua la cantina noastră; sora Meredith a spus că regulamentul îmi interzice să mă duc în alte secții.

– Ce prostie! exclamă Molly. Pe-asta încă n-am mai auzit-o.

– Totuși, prefer s-o ascult. Am venit doar să-ți spun, atâta tot.

– Atunci, n-am să insist... În fine, cum merge treaba în dimineața asta? Mai bine?

– Nu știu...

Julia ezită, nedorind s-o îngrijoreze pe Molly cu problemele ei. I se părea nedrept să-i pretindă și mai multă compasiune și înțelegere.

– Ești îngrijorată, îmi dau seama, dar ai răbdare, Julia! Știu că totul ți se pare ciudat, probabil altfel decât în spitalul unde ai lucrat înainte, dar ești abia la început. O să te obișnuiești.

Cred că-ți va fi puțin cam greu s-o iei iar de la început, însă sora James e foarte bună și, dacă ai vreo șansă să te avanseze, o s-o facă.

– Nu mă deranjează să fiu elevă. Nu aveam idee că sunt atâtea de învățat. Mă tem că la Paris am învățat să alerg înainte de a învăța să merg. Acum îmi dau seama mai mult decât oricând că ăla nici n-a fost un instructaj adevărat.

Îi puse mâna pe braț.

– Mă simt prost că te tulbur cu problemele mele. Cred că te-ai și săturat de mine.

– Termină cu aiurelile! protestă Molly. Îți face bine să te mai ușurezi. La ce bun să ai o prietenă, dacă nici pe-asta nu poți s-o faci?

Julia îi zâmbi recunoscătoare, apoi continuă:

– Ai avut dreptate în legătură cu sora James. Mi-a dat câteva sarcini medicale serioase de rezolvat. Îmi place, desigur, dar uneori mă întreb dacă pe celelalte nu le cam nemulțumește, încheie ea cu îndoială.

– Într-o comunitate mare ca asta n-ai cum să nu te izbești și de invidii. Trebuie să le suporți, asta-i tot, răspunse Molly pe un ton pragmatic.

– Știu că ai dreptate, recunoscu Julia, apoi continuă cu mai multă aprindere: dar sora șefă...! Nu cred c-am s-o pot simpatiza vreodată.

– De sora Meredith vorbești? Vorba aia, e o... Dar mai bine să nu-ți spun, ești prea bine crescută, râse Molly. Nu te necăji. Și, apropo, David a fost însurat cu sora lui Joan Meredith, așa

că-s un fel de rude. Cred că ai observat cât de politicoasă e cu David în pavilion, dar de fapt nu-l poate suferi. Înțelegi, are ideea ridicolă că el a fost vinovat de moartea surorii ei. Ți-am spus, nu-i așa, că Antonia a murit la naștere? Sigur că dușmănia ei față de el e absurdă, dar n-ai idee ce devotament fanatic avea Joan față de sora ei și cât de dezamăgită a fost că Antonia s-a măritat. Joan se așteptase dintotdeauna ca sora ei să-și dedice viața carierei de pianistă, se spune că avea un talent excepțional. Apropo, pe David încă nu l-ai văzut?

– Nici măcar o dată. Dar cred c-am să-l văd în dimineața asta, pentru că sora Meredith mi-a spus să le fac cafeaua după vizită – pentru el și adjunctul lui.

– Ăsta-i John Willis. E un scump, dar cred că-l cunoști deja, nu?

– Da, îl văd mereu prin pavilion, dar n-am vorbit niciodată cu el, desigur.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Molly, doctorul Mellor știe că sunt aici?

– Da. I-am spus Christinei toată povestea. Desigur, n-o să-i repete întocmai tot ce s-a-ntâmplat, dar i-am cerut să-i transmită că te-au primit ca soră elevă.

– Domnișoara Wetherley a fost... a fost foarte scandalizată? întrebă neliniștită Julia.

– Christine scandalizată?

Molly chicoti.

– Dumnezeule mare, nu; a găsit o glumă de tot hazul. A spus că așa-i trebuia lui David pentru că a scris un mesaj atât de ridicol. Că arată ce neputincios e când n-o are pe ea, ca să-i compună scrisorile.

– Abia aștept s-o cunosc pe domnișoara Wetherley, spuse încet Julia. Dacă ți-e prietenă, înseamnă că e foarte drăguță.

– Nu-i mai spune „domnișoara Wetherley". N-ar putea suferi asta. O cheamă Christine, nu uita, iar dacă diseară ești liberă, ce-ar fi să vii s-o cunoști? Mai uiți și tu de ale tale, pentru vreo oră...

Julia îi zâmbi cu recunoștință.

– Bine, dar acum trebuie să mă duc înapoi. Mă îngrozește femeia aia.

– Și nici nu ți-ai băut cafeaua!

Molly clătină din cap cu tristețe.

– Ei, cred că nu trebuie să te mai rețin, spuse ea, însoțind-o până la ușă. Pe curând. Fruntea sus, și... transmite-i lui David salutările mele! mai strigă ea râzând în timp ce Julia se îndepărta.

* * *

– Gata cafeaua?

Sora Meredith vârî capul pe ușă, apoi, văzând tava, se repezi spre masă.

– Nu astea, proasto! N-ai nici un pic de minte?

Aruncă ceștile și farfuriile pe tăblia de spălat; noroc că erau rezistente, altfel n-ar mai fi rămas întregi.

– Ia din dulapul ăla de-acolo, că de-aia ai ochi – ăla din colț! Grozav te-au mai învățat, la spitalul ăla al tău! Habar n-ai de bunul-simț – auzi acolo, veselă de saloane pentru personalul medical! În viața mea n-am mai auzit una ca asta!

În cele din urmă, sora Meredith pregăti ea însăși tava, întrucât Julia, amorțită de nervozitatea ei, nu mai putea decât să privească. Apoi, la instrucțiunile nervoase ale colegei sale, luă tava și o urmă spre oficiul surorilor.

– Du-te și pune-o pe masă, și pe urmă dispari! șuieră ea.

După care, spre uimirea Juliei, deveni într-o clipă numai lapte și miere, întorcându-se spre micul grup care tocmai intrase pe ușa batantă a pavilionului.

– A, domnule doctor Mellor – și dumneavoastră, domnule doctor Willis, beți o cafea înainte să plecați, nu-i așa? Vă așteaptă în cabinet.

– Eu nu beau, soră, mulțumesc, răspunse doctorul Willis. Trebuie să mă întorc în blocul operator.

Julia îl văzu întorcându-se spre figura înaltă și familiară a doctorului Mellor.

– Dar dumneavoastră doriți una, nu-i așa, domnule? Nu vă așteptăm mai devreme de zece minute.

– În regulă, Willis. Vin și eu imediat.

David Mellor tocmai se pregătea să intre în cabinet, când o zări pe Julia.

– Un moment... ei, Julia, tu ești, nu-i așa? o recunoscu el, pe un ton binevoitor.

Era prea târziu pentru ca Julia să scape, chiar dacă ar fi vrut, și în orice caz simțea că nu se putea clinti din loc. Știa că ar fi trebuit să-i răspundă, dar nu-și găsea cuvintele. Vocea surorii Meredith risipi tăcerea.

– Veniți, domnule doctor Mellor, vi se răcește cafeaua.

Deși i se adresa lui, aruncă o privire prevenitoare spre Julia, dar era prea târziu. Julia știa că ar fi trebuit să-i răspundă la salut lui David Mellor și să plece, dar acum îi simți mâna pe braț, reținând-o, iar zâmbetul lui o paraliza.

– Ei, cum te descurci? Secretara mea mi-a pus că ai învins toate obstacolele și ți-ai realizat dorința.

În timp ce vorbea, avea buzele arcuite în acel zâmbet atât de cunoscut Juliei.

– Ce părere ai despre St. Anne's? Se ridică la înălțimea așteptărilor tale?

– Da... E minunat.

Vocea Juliei suna nefiresc, crispat – lucru deloc surprinzător din moment ce, deși era pe jumătate întoarsă cu spatele, simțea iritarea surorii Meredith chiar și fără s-o vadă.

– Aș dori să stăm puțin de vorbă.

Doctorul Mellor se întoarse spre sora șefă, cu un zâmbet dezarmant, apoi o privi din nou pe Julia.

– Unde ne putem retrage?

Poate simțindu-i ezitarea de a-i răspunde, o conduse spre ușa chicinetei.

– Vino aici, e mai discret decât pe coridor.

Și, înainte de a-și da seama pe deplin ce se întâmpla, Julia se pomeni stând față-n față cu doctorul Mellor, în bucătărie, cu ușa închisă.

Câteva secunde, David Mellor o privi în tăcere. Apoi pe chip i se ivi o expresie preocupată și, fără alt preambul, trecu direct la subiect.

– Pari obosită; ce s-a întâmplat cu ochii aceia scânteietori și vitalitatea ta fără margini?

Se așeză pe marginea mesei de bucătărie, cu un picior rezemat pe podea.

– Te îngrijorează ceva?

Întrebarea era atât de directă și neașteptată, încât o luă pe Julia prin surprindere. Simți că roșea, în timp ce ezita, căutându-și răspunsul.

– Încă n-am avut timp să mă obișnuiesc... răspunse ea evaziv. Cred c-am să mă simt mai bine după un timp...

– De ce nu discuți problemele astea cu Molly O'Rea? Probabil te poate ajuta mai mult decât mine – ai păstrat legătura cu ea, nu-i așa?

– Da, nu știu ce m-aș face fără ea... Astă seară am să mă duc pe-acolo. Vreau s-o cunosc pe Christine Wetherley. Presimt că și ea o să-mi placă.

– Nu mă îndoiesc.

David Mellor se ridică și porni spre ușă. Acolo se opri cu mâna pe clanță.

– Acum mă duc, ca să nu mă bată la cap sora James. Nu uita, dacă te pot ajuta cu ceva... ajunge să mă anunți.

Rămasă singură în bucătăria strâmtă, Julia privi spre ușa care se închisese în urma lui David Mellor. Parcă i-ar mai fi putut simți încă prezența și încurajarea nemărginită din cuvintele și zâmbetul lui. Faptul că era preocupat de soarta ei era ca o rază de lumină în întuneric, dar nu-i putea risipi sentimentul de vinovăție, nici nu-i alina conștiința tulburată.

* * *

Deși trecuse o săptămână încheiată de când nu-l mai zărise pe David Mellor, Julia avea să-l vadă și a doua oară în aceeași zi. Își petrecuse prima parte a după-amiezii la un curs. La întoarcere, îi mai rămăsese o oră până la sfârșitul programului. Tocmai începea să pregătească pacienții pentru intrarea schimbului de noapte, când îl văzu conversând cu adjunctul lui; ieșise de după un paravan care ascundea patul din colțul salonului. Julia nu fu surprinsă. Știa că doctorul Willis era îngrijorat de acel caz, iar acum, fără îndoială, își chemase superiorul la o consultație.

Tocmai se pregătea să iasă din schimb, când sora James o chemă în colț, lângă doctorul Mellor și adjunctul lui.

– Ai asistat vreodată la o transfuzie de sânge? o întrebă sora James.

Când Julia înclină afirmativ din cap, continuă:

– Doctorul Mellor consideră că ar trebui să-i facem astă seară o transfuzie domnișoarei Kane. Vrei să pregătești pacienta și să asiști?

– Da, soră.

Julia încercă să-și ascundă emoția din voce. Era minunat că avea șansa de a arăta ce putea să facă, după ce-și petrecuse cea mai mare parte a zilei cu treburi mai simple.

Julia era sigură că niciodată nu mai pregătise o transfuzie cu atâta grijă. Îi era greu să-și stăpânească tremurul mâinilor, în timp ce ținea turnichetul, iar doctorul Mellor introducea acul în venă. Capul lui aplecat era atât de aproape de al ei, încât observă pentru prima dată că părul său negru îi era încărunțit la tâmple. Totuși, arăta foarte tânăr, mai ales când zâmbea. Din câte-i spusese Molly, viața nu fusese prea blândă cu el.

– Îți mulțumesc, soră, a fost splendid.

Sora James murmură aprobator.

– Mă tem că te-am reținut peste program, dar poți să mai stai câteva clipe, până vine schimbul de noapte? Atunci voi trimite o soră să te înlocuiască.

Spre plăcerea Juliei, David Mellor îi lăsă pe ceilalți s-o ia înaintea lui prin salon și rămase în urmă.

– Îmi pare rău că vei întârzia. Astă seară te duci la Molly, nu-i așa?

– Nu contează la ce oră ajung. Oricum, voiam să mă schimb și să iau o gustare aici, mai întâi.

David Mellor se uită la ceas.

– Știi ceva? Și eu mai am de stat cel puțin o jumătate de oră. După cum știi, Molly stă la o aruncătură de băț de Wimpole Street. Am să te duc cu mașina. Mă găsești la poarta principală. Să fii acolo cât mai aproape de ora șapte și jumătate.

Deși dormitorul Juliei era doar cu puțin mai plăcut decât camera austeră de la mănăstire, păru o încăpere fermecată în timp ce se schimba pentru întâlnirea cu David Mellor! Își încheie mantoul și-și luă poșeta, apoi porni grăbită spre lift.

David Mellor o aștepta, conform promisiunii. Se urcă din nou în mașina cu care venise de la gară, dar de astă dată conducea chiar el, iar Julia se simțea mult mai bine stând alături, pe locul din față, de unde putea privi nestânjenită străzile Londrei.

– Ce frumos e pe-aici! exclamă ea, în timp ce mașina gonea pe cheiul Tamisei, pentru a coti la Whitehall. Cu excepția serii când am sosit, încă n-am umblat noaptea prin Londra. M-am dus doar o dată cu Molly la teatru, dar am mers cu metroul; n-am putut să văd nimic.

– Nu cred că ai mare lucru de văzut, pe ploaia asta.

David Mellor coti brusc, evitând un pieton care părea hotărât să se sinucidă.

– Londra într-o seară udă și rece de iarnă – nu arată prea plăcut, nu-i așa?

Întoarse capul spre ea și-i zâmbi indulgent, în timp ce opreau la un semafor.

– Și acum, ce-ai zice să luăm cina împreună înainte de a merge la Molly?

– Sunteți foarte amabil, dar n-aș putea să...

Julia se întrerupse, neștiind ce să mai spună. Nu avea nici un motiv de a nu profita de acea ocazie fericită, și începu să se întrebe de ce voise să refuze. Prezența lui David Mellor îi dădea un sentiment profund de liniște și fericire, cum nu mai cunoscuse niciodată.

David alesese un mic restaurant de pe o stradă îngustă din Soho. Julia își dădu seama că, indiferent ce mâncăruri îi servea admirabila lui menajeră, se pricepea cu siguranță la specialitățile de calitate. Parcă citindu-i gândurile, David puse pe masă paharul de vin și i se adresă.

– Am considerat că-ți datorez o masă, după cina aceea abominabilă pe care ne-a servit-o doamna Benson în seara când am sosit de la Paris.

Julia râse încet.

– Nu e o bucătăreasă prea pricepută, nu-i așa?

– E șocant de slabă, dar lucrează atât de bine în toate celelalte privințe, încât trebuie s-o suport. Inutil de spus că mănânc în oraș ori de câte ori pot.

– Aici e minunat! declară Julia cu convingere, apoi continuă: e prima oară când intru într-un restaurant londonez. În rest, am mai luat doar câteva gustări ușoare, când am fost cu Molly la cumpărături.

– Sper să nu mi-o iei în nume personal, dacă-ți spun cât de inspirată ai fost – costumele albastre îți stau admirabil. Nici nu mă mir că ai reușit s-o convingi pe supraveghetoare. Trebuie

să spun că la început am fost surprins. Știu că nu se lasă ușor influențată, dar cu ținuta asta ai fi putut mișca din loc până și munții!

Nu, nu asta! Julia își simți inima tresărind în piept; cuvintele lui îi redeșteptaseră toate acele îndoieli sâcâitoare, și nu le mai suporta. Nimic nu trebuia să strice momentul acela minunat.

Timpul trecu pe nesimțite, în timp ce asculta fascinată tot ce-i spunea David Mellor despre Londra. Abia își putu stăpâni un oftat de regret când îl văzu achitând nota și luându-și mantoul adus de un valet.

– Te voi lăsa în fața casei, îi spuse el în timp ce pornea mașina. E la doar câteva minute de aici. Nu vei întârzia foarte mult.

– M-am simțit minunat, murmură Julia. Ați fost extraordinar de amabil.

Cuvintele i se păreau nepotrivite, dar în expresie i se citea limpede recunoștința.

– În curând, când zilele se vor mai lungi, și va fi mai cald, îți voi cere permisiunea de a te duce cu mașina în unele dintre cele mai frumoase locuri din jurul Londrei.

– Cu mare plăcere.

Era un răspuns convențional, iar David n-avea de unde ști cât conta pentru Julia acea promisiune.

* * *

Inima îi palpita de emoție, în timp ce aștepta să intre în apartamentul lui Molly.

– Iartă-mă că am întârziat! Sper că n-ai crezut că nu mai veneam! exclamă ea, când Molly îi deschise ușa.

– A, credeam că ai luat un autobuz greșit, sau ceva, dar n-ai întârziat prea mult. Toată seara s-au perindat oameni pe-aici. După cum îți poți imagina după zgomot, avem musafiri, îi explică râzând Molly. Intră și scoate-ți mantoul. Eu mă duc s-o chem pe Christine ca să vă fac cunoștință, înainte de a-i întâlni și pe ceilalți. Înțelegi, m-am gândit că ar fi bine să-i cunoști pe unii dintre colegii noștri și ai tăi „în afara orelor de program“, ca să zic așa. O petrecere reușită va face mai mult decât nu știu câte săptămâni de muncă împreună.

Făcu un gest agitat spre o fată înaltă, în costum cu pantaloni, bleumarin cu alb.

– Uite-o pe Christine, ne-a văzut și vine încoace.

Când Julia intră în salon, abia dacă putu distinge pe cineva prin fumul gros de tutun. Apoi îl zări pe John Willis împreună cu colega ei Pat Brown, care se grăbi să-i iasă în întâmpinare, destul de surprinsă.

– Bună, Julia, nu mă așteptam să te văd aici. Parcă spuneai că ai o întâlnire...

O privi iscoditor.

– Pari să te fi simțit bine, ai o culoare fermecătoare, care te prinde de minune. Ia spune-mi, cine-i norocosul? se interesă ea, curioasă.

Julia își acoperi obrajii cu palmele, ca pentru a-și ascunde roșeața, dar înainte de a apuca să răspundă la întrebare, Molly i-o luă înainte:

– Ai vrea tu să știi, Pat, nu? Ei, află că Julia n-o să-ți spună! o tachină ea.

Apoi o luă pe Julia de braț și o conduse spre dormitorul ei, iar după ce închise ușa îi spuse, cu seriozitate:

– Nu glumeam, să știi. Presupun că ai luat cina cu David, dar în seara asta nu trebuie să le spui nimic; n-ar ieși decât bârfe și invidii – dar să nu-ți faci griji, continuă ea, văzându-i privirea uimită. Cred că încă nu înțelegi, dar ai să înveți.

Le întrerupse Christine Wetherley, iar Molly, după ce le făcu cunoștință, adăugă:

– Cred că voi două nu mai aveți nevoie de prezentări. V-am vorbit atât de mult uneia despre cealaltă, încât am impresia că vă cunoașteți deja.

– Eu cu siguranță am senzația că te cunosc, o asigură Christine pe Julia. În unele privințe, aș fi preferat să fim singure în seara asta, așa că să mai vii, cât de curând, când n-o să mai fie nimeni aici. Dar petrecerea de-acum a fost ideea lui Molly și-ți va da ocazia să cunoști mai bine oamenii din spital.

Julia ar fi preferat ca Molly să aibă altă idee decât acea adunătură de necunoscuți – dar, pe măsură ce seara trecea, se destinse tot mai mult. Și totuși, oricât de prietenoși se arătau cu toții, nu-și putea alunga un anumit sentiment de detașare, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că totul era real.

Când oaspeții începură să plece, fu uimită să constate cât de târziu era.

– A fost o seară minunată, Molly, îți mulțumesc foarte mult.

– Sper că te-ai simțit bine, răspunse Molly, cu oarecare îndoială.

– Sigur că da! se grăbi Julia s-o asigure. Mă tem că n-am contribuit cu prea multă voie bună la petrecere, dar în fond... cred că nici nu-s foarte obișnuită cu compania lor.

– Probabil totul e foarte nou pentru tine, dar te vei adapta mai repede decât crezi, o încredință Molly.

Apoi, coborând vocea, adăugă:

– Ard de nerăbdare să aflu cum ți-a plăcut cina cu David, și cum ați ajuns s-o luați împreună. Vreau să aud toate detaliile, dar încă n-am avut ocazia să te întreb.

– A fost minunat, Molly! N-ai idee cât de încântată am fost!

– Sigur, dar trebuie să am răbdare, răspunse Molly cam decepționată, apoi adăugă: haide, să ne grăbim, sau ceilalți au să-și piardă răbdarea. John o să vă ia cu mașina lui. Veți sta cam înghesuiți, dar mai bine așa, decât să așteptați după autobuze, la ora asta. Mâine dimineață, încearcă să treci pe la radiologie; atunci vom putea sta de vorbă pe îndelete.

– Sunt liberă între două și patru, am să vin atunci, îi promise Julia. Și mai voiam să-ți spun și despre scrisoarea pe care am primit-o azi dimineață de la Maica Superioară. Unchiul meu i-a scris din America, așa că și-a dat seama că nu ne-am putut întâlni la gară.

– O, Julia, dar e îngrozitor! S-a supărat?

– Cred că a durut-o faptul că nu i-am spus, deși e foarte înțelegătoare, așa că probabil a ghicit că am tăcut doar ca s-o

menajez. În orice caz, acum am adresa unchiului. Am să-i pot scrie și voi afla când se va întoarce în Anglia. Nu că ar avea prea multă importanță, acum că m-am instalat la St. Anne's – dar ar fi bine să știu. Înțelegi, mă urmărește mereu sentimentul că s-ar putea să fiu nevoită să plec.

– Vrei să spui, dacă se află despre scrisoare? Și acum îți mai faci griji cu asta? Nu fi proastă, Julia; a trecut o săptămână încheiată. Dosarul tău e de mult la arhivă. N-o să mai fie scos de-acolo până ai să depui cererea de pensionare!

Julia medită la aceste cuvinte în timpul drumului spre casă, întrebându-se cum avea să-i influențeze petrecerea lui Molly relațiile cu colegii. În timp ce coborau la poartă, se auziră sărutări suspecte și multe râsete. Julia avu impresia că Bill Trent îi ținu mâna mai mult timp decât era necesar și, un moment, se temu că și el voia s-o sărute de noapte bună. Așa că, pentru a-i zărădnici planul, îi mulțumi repede și, lăsându-i pe ceilalți încă adunați pe trotuar, porni grăbită spre căminul surorilor.

Nu se mai întorsese niciodată în camera ei la o oră atât de târzie, iar coridoarele lungi păreau straniu de tăcute și pustii. Numai pe o ușă, parțial deschisă, ieșea o rază îngustă de lumină, iar Julia tocmai se pregătea să intre în camera ei, când se auzi chemată încet. Întorcându-se repede, văzu că fasciculul luminos se lățise, iar din ușa deschisă îi vorbea cineva.

– Tu ești, Dolland? Poți să vii aici un moment?

Recunoscând vocea surorii Meredith, Julia tresări. Din obișnuință, se întrebă cu ce greșise, apoi își aminti ușurată că încă mai ținea în mână biletul de voie.

– Da... Aveți nevoie de mine?

– Vino aici. Nu pot să strig.

Joan Meredith stătea în ușă, iar lumina din spatele ei îi contura făptura înaltă, cu siluetă armonioasă, accentuată de croiala halatului care-i dădea o înfățișare aproape regală. Părul lung și brunet, pe care de obicei și-l purta strâns la spate, îi stătea acum despletit. Era bogat și-i îmblânzea trăsăturile, făcând-o să arate nu doar mai tânără, ci și aproape drăguță, pe când ochii ei căprui păreau să fi dobândit o frumusețe aproape catifelată. Julia o privi nehotărâtă, apoi risipi tăcerea stânjenitoare.

– E... e foarte târziu... Doreați să-mi vorbiți? întrebă ea șovăitor.

– Da... mă... mă întrebam dacă n-ai cumva o aspirină în cameră. Mă doare îngrozitor capul.

Joan Meredith își duse mâna la cap, ca pentru a-și confirma cuvintele, dar în ochii Juliei poziția și atitudinea ei păreau forțate.

– Am câteva cașete... mi le-am adus cu mine din Franța. Cred că e un fel de aspirină... Așteptați doar o clipă. Merg să vi le aduc.

Fără a aștepta răspunsul, intră grăbită în camera ei și, fără să piardă timpul, reveni imediat.

– Uitați-le. Eu de obicei iau câte două. Depinde de intensitatea durerii de cap. Poate ar fi mai bine să încercați întâi doar cu una.

– Intră un moment.

Înainte ca Julia să se poată scuza, se pomeni trasă în cameră, iar ușa fu închisă în urma ei.

– Ia loc, te rog, îi indică Joan Meredith un mic fotoliu de răchită. Poți să stai câteva clipe, nu-i așa? Nu suport să rămân singură când mă doare capul. Mă deprimă îngrozitor.

Julia era atât de uimită, încât nu-și găsea cuvintele. Căutând să producă o diversiune, o întrebă:

– N-ar fi mai bine să luați cașetele? Să vă aduc un pahar cu apă?

– Mulțumesc, am aici.

Cu mișcări lente și deliberate, Joan Meredith umplu un pahar cu apă de la lavabou și înghiți cașetele.

– Ar trebui să mă întorc...

Protestul Juliei fu retezat scurt.

– Nu, stai jos un moment. Câteva minute în plus sau în minus nu contează.

Se uită spre micul ceas aurit de pe consolă.

– E abia miezul nopții.

Neputând să mai obiecteze, Julia rămase în fotoliu, privind nervoasă prin cameră. Era aproape identică, deși puțin mai mare decât a ei, dar se vedea clar că Joan Meredith ajunsese pe niște culmi ale luxului la care Julia nici măcar nu visase vreodată. Cele câteva ornamente erau de o valoare incontestabilă, iar cuvertura matlasată verde se asorta cu serviciul smălțuit de pe masă. Însă până și sticlele cu tăietură

rafinată și oglinda ovală păreau să dispară în comparație cu fotoportretul color care, pus pe masă într-un loc vizibil, părea să capteze atenția oricui intra. Era cea mai frumoasă față pe care o văzuse Julia vreodată – păr castaniu bogat, sprâncene marcate limpede, ca două aripi delicate, deasupra ochilor umbriți, adânciți în cap...

– Văd că admiri fotografia asta – e Antonia, sora mea... A fost soția lui David.

Julia nu știa de ce cuvintele Joanei Meredith o făceau să roșească aproape cu vinovăție.

– A fost foarte frumoasă, remarcă ea, cât putea de calmă. În chip straniu, discuția despre portret părea să fi accentuat tensiunea existentă.

– A fost cea mai frumoasă fată din lume. Era pianistă, iar unii spuneau că avea geniu; dacă trăia, ar fi ajuns vestită în lumea întreagă.

– O mare nenorocire...

Julia știa că vorbele ei erau răsuflate și neconvingătoare, dar niciodată nu-și găsise mai greu cuvintele.

– N-ar fi trebuit să se mărite, continuă Joan. Geniul ei aparținea lumii întregi, nu unui singur om. Nu era puternică; niciodată n-ar fi trebuit să încerce să aibă copii. David știa, și oricum nu trebuia s-o lase să plece la Paris ca să dea un concert, când se simțea atât de rău.

Tonul ei critic era evident, iar Julia nu putea s-o compătimească sau să comenteze.

– Acum chiar trebuie să plec...

– Să nu crezi că te-am spionat, dar întâmplător te-am văzut. Tocmai te urcai în mașina lui David Mellor; ai petrecut seara cu el, nu-i așa?

Ochii lui Joan Meredith, atât de asemănători cu cei din portret, o priveau pe Julia aproape acuzator.

– Nu e nevoie să spui nimic. Te-am văzut oricum, așa că n-ar avea nici un rost să negi, nu? Și pe urmă, a mai fost și situația de azi dimineață, când s-a închis cu dumneata în bucătărie. E ceva cu totul nemaiauzit și-n orice caz va da naștere la comentarii.

În timp ce Julia o privea perplexă, cu ochii mari, Joan Meredith continuă pe un ton aproape mieros.

– Am fost atât de surprinsă, încât am găsit de datoria mea să raportez incidentul sorei șefe. Nu mică mi-a fost mirarea când mi-a explicat că ești un soi de protejată a doctorului Mellor, și că exclusiv la recomandarea lui te-a acceptat supraveghetoarea. Nu aveam nici cea mai vagă idee, dar trebuie să recunosc că m-am întrebat cum reușiseși să intri la St. Anne's fără școala preliminară; și fără nici o calificare, după o experiență profesională care pare destul de schematică...

Venindu-și în fire, Julia murmură cu o voce care suna răgușită și străină chiar și în propriul ei auz:

– Domnul... Domnul doctor Mellor a fost foarte binevoitor cu mine...

– Nu mă îndoiesc. Poate fi un om absolut fermecător.

Tonul Joanei Meredith devenise acum prietenos și aproape confidențial.

– Firește, îl cunosc bine. Cel puțin, îl vedeam destul de des pe vremea când sora mea mai trăia. Acum nu ne mai întâlnim decât în spital. Totuși, mi se pare ciudat că nu m-a consultat în legătură cu dumneata, fiind o chestiune de competența mea. Mă întreb de ce nu mi-a cerut sfatul.

– Nu s-a pus problema nici unui sfat. Voiam doar să mă angajez la St. Anne's și nimic mai mult, murmură Julia, căutând zadarnic o cale de a pune capăt conversației.

– Cred că vă cunoașteți de câtva timp – de la Paris, vreau să spun. Mereu se tot duce acolo. M-am întrebat adeseori de ce, dar e atât de secretos, de când a murit Antonia... Niciodată nu-mi spune nimic. Cred că dumneata erai motivul acelor vizite frecvente. Probabil te cunoștea destul de bine, din moment ce te-a recomandat supraveghetoarei.

– A, nu... eu...

Cuvintele pieriră de pe buzele Juliei. Ce să spună? Teama care o ținea în gheare o sili să ocolească un răspuns direct.

– L-am... prima dată l-am întâlnit pe domnul doctor Mellor la Paris...

– Exact cum mi-am imaginat! exclamă Joan Meredith cu un aer triumfător. Știam eu că avea un motiv să se tot repeadă la Paris, și prima dată când l-am întrebat – e ceva timp de-atunci – n-am putut obține un răspuns clar. Desigur, acum nu i-aș mai pune nici o întrebare. Dacă preferă să țină

secretul, nu mă deranjează; e problema lui, încheie ea cu o ostilitate atât de vizibilă, încât îi contrazicea flagrant cuvintele.

Julia era prea deconcertată ca să-i pese de atitudinea ei. Știa doar că pășea pe o gheață atât de subțire, încât era aproape conștientă de adâncimile de dedesubtul ei.

– Am bănuit că David se consolase repede cu altă fată. Am ghicit că se întâmplase ceva. Cred că de fapt o știam de mult timp.

Ridicând mâna, întoarse puțin fotografia spre ea, apoi o privi din nou pe Julia.

– Niciodată nu va mai găsi una la fel de minunată cum a fost Antonia.

Cruzimea din cuvintele ei păru s-o trezească pe Julia la viață. Aproape fără să-și dea seama ce făcea, se ridică în picioare.

– Mi s-a spus cât de atrăgătoare era sora dumneavoastră, răspunse ea rece, fără să facă nici un efort de a evita privirea Joanei Meredith.

– Cred că Molly O'Rea și secretara aia a lui David ți-au spus, răspunse cu dispreț Joan Meredith. Vorbesc prea mult, alea două, însă măcar de data asta se pare că au spus adevărul.

– Acum chiar trebuie să plec… sper să vă treacă durerea de cap.

Înainte ca gazda s-o poată opri, Julia se duse la ușă și, cu un ultim salut grăbit, porni pe coridor spre sanctuarul camerei sale. Începea să simtă că și ea ar fi avut nevoie de o cașetă, deși nici un medicament nu i-ar fi putut potoli tumultul gândurilor.

Capitolul 4

Cu spiritul ei de observație, Molly observase, în săptămânile următoare, că era ceva în neregulă cu prietena ei. Fragilitatea din înfățișarea Juliei devenise mai pronunțată, pielea ei părea de o transparență aproape eterică, iar lacurile verzi-cenușii ale ochilor îi erau accentuate de cearcăne vinete. Noaptea aceea în camera sorei Meredith fusese ultima picătură, iar acum se întreba dacă sora șefă adjunctă îi punea la îndoială integritatea. Uneori părea ca o pisică, mereu în alertă și gata să se repeadă, deși de când aflase despre legătura ei cu David părea mai tolerantă: dar Julia nu avea încredere în această îngăduință și ar fi preferat incomparabil mai mult atitudinea critică anterioară a Joanei Meredith.

Lipsa de bani nu mai era o problemă, căci unchiul ei, după ce aflase că era la Londra, îi trimisese imediat numele avocaților lui. Mica moștenire pe care i-o lăsaseră părinții ei se acumulase de-a lungul anilor, așteptând-o să se întoarcă.

Fusese o mare ușurare să-i poată achita lui David Mellor datoria, dar riscul ca el să afle într-o zi despre duplicitatea ei continua s-o urmărească: ar fi fost cea mai mare umilință dintre toate. În ultimele săptămâni îl văzuse rar, dar simpla lui prezență în pavilion îi făcea inima să bată mai repede.

Întrucât Molly fusese de noapte o vreme, nu-și putuseră petrece serile împreună, dar acum Julia era așteptată din nou în apartamentul ei, și privea cu nerăbdare limbile mari ale ceasului din capătul pavilionului, în timp ce ea și Pat se ocupau de ultimele probleme ale zilei.

– Fii atentă, întinzi prea tare cearșaful ăla! o preveni Pat. O să-l tragi de tot și iar va trebui s-o luăm de la început.

– Scuză-mă... eram cu gândul în altă parte, recunoscu Julia.

– Cred că ești emoționată că începe weekendul, nu? Ce program ai, ceva interesant?

– Nu știu... astă seară mă duc într-o vizită, dar în rest, nimic deosebit.

– De ce nu te combini cu Bill Trent? Dumnezeu e martor că aleargă cu limba scoasă după tine. E o prostie să-l tot refuzi. Dacă tragi de timp, așa cum faci tu, lumea o să te bârfească și mai mult, conchise Pat.

Julia nu-și putu stăpâni zâmbetul.

– Credeam că lumea bârfește dacă *ieși* cu personalul medical. Acum îmi spui c-au să mă vorbească dacă nu ies!

– Nu fi proastă! Toate surorile ies cu studenții și adjuncții, dacă sunt invitate; nu cu medicii primari, desigur, asta-i altceva – dar, oricum, cine să aibă ocazia? încheie Pat râzând.

Apoi continuă, mai serioasă:

– N-ai un prieten stabil? Mă rog, eu doar atâta pot să-ți spun: ești nebună că-l tratezi cu răceală pe Bill. Arată bine și orice fată ar fi mândră s-o vadă lumea cu el.

Julia reflectă la sfatul lui Pat. Se întreba dacă nu cumva făcea o prostie respingând avansurile lui Bill Trent. Era, cu siguranță, un tânăr atrăgător… David era mai vârstnic, considerabil mai bătrân decât ea; nu avea nimic din hazul gălăgios al lui Bill, nimic din stilul lui vesel; și totuși, reținerea lui calmă, zâmbetele rare și lucirile ocazionale din ochii ca de oțel însemnau pentru Julia mai mult decât toate complimentele din lume; cel mai neînsemnat cuvânt de încurajare sau laudă din partea lui era mai prețios decât toate galanteriile lui Bill.

Mai avea de făcut o injecție hipodermică și o inserție de drenă, înainte de a fi liberă să plece. În sfârșit, atentă s-o evite pe sora adjunctă, Julia bătu la ușa cabinetului sorei șefe.

– Pot să plec, soră? Am terminat.

Sora James își scoase ochelarii, răspunzându-i:

– Da, draga mea – e weekendul tău cel lung, nu-i așa?

– Da, soră. Nu mă prezint la program până luni, la amiază.

– Întocmai. Ei bine, sper să pleci undeva într-un loc plăcut. Pari obosită. O schimbare o să-ți facă bine.

– Nu, nu plec nicăieri, dar să știți că de fapt mă simt foarte bine.

– Sper că nu te obosim prea mult. Altfel, aș păți-o cu doctorul Mellor; din moment ce ai venit la recomandarea lui, suntem datoare să-ți purtăm de grijă, nu-i așa?

Îi vorbea blând, cu un zâmbet înțelegător.

– Spune-mi, fetițo, munca nu e prea grea pentru tine, nu-i așa?

– Sigur că nu e, se grăbi Julia să protesteze. Îmi place, și învăț enorm de mult.

– Splendid! Ei bine, chiar dacă nu pleci din oraș, ai grijă și odihnește-te bine, acum că ai ocazia.

Și, expediind-o cu un zâmbet și o înclinare din cap, își puse ochelarii pe nas și se întoarse la lucrul din care o întrerupsese intrarea Juliei.

În timp ce străbătea coridoarele clădirii principale, apoi careul dinspre căminul surorilor, Julia își simțea genunchii gata să-i cedeze. Adevărul *trebuia* să iasă la iveală, își spunea ea aproape cu disperare. Nu mai putea rămâne mult timp secret. Dacă sora îi vorbea lui David despre ea, sigur avea să menționeze și faptul că se afla acolo la recomandarea lui – altfel cum? Hotărâtă, Julia își alungă gândul. Trebuia să nu-și mai facă griji, trebuia!

* * *

Se simțea considerabil mai bine când sună la ușa lui Molly. Drumul cu autobuzul și metroul era încă o noutate pentru ea și, cu toate că primăvara încă nu venise, nu mai era atât de frig, iar vântul o înviorase.

– Intră! Ce bine-mi pare că te văd!

Molly o urmă pe scară, spre salon.

– Lasă-ți haina în camera mea; Chris tocmai termină de gătit; vine și ea imediat.

– Bună, mă bucur să te văd; n-ai mai fost pe-aici de la petrecere, o salută cu afecțiune Christine, când li se alătură în salon. Imediat e gata și cina. Molly mi-a spus că ăsta-i weekendul tău lung. Ce-ai să faci? Întâmplător, noi suntem ocupate; mare păcat...

Întrerupându-se, se întoarse spre Molly:

– Nu putem să scăpăm de excursie, nu-i așa?

– Am aranjat-o de nu știu când; nu văd cum am putea...

Apoi, deodată, îi veni o idee.

– Dar poate reușește să se înghesuie și Julia; i-ar prinde bine puțin aer de țară. Pare să aibă nevoie!

– O, nu, n-aș putea să mă impun așa! protestă Julia. Ești foarte drăguță c-ai propus, dar serios, mai bine nu.

Apoi, schimbând subiectul, o întrebă:

– Cu John Willis te duci?

– Sigur că da.

Christine îi zâmbi ironic lui Molly, apoi se întoarse spre Julia:

– Mare figură, știai?

– N-aveam idee, dar cred că e un om foarte drăguț, răspunse Julia cu căldură. Cred că mergeți în patru. Sper să vă simțiți cât mai bine.

O vreme, conversară nimicuri, mai mult probleme de-ale spitalului, după care, când ajunseră la desert – o budincă pe care Chris o decorase cu nespusă migală, Molly se întoarse spre Julia cu întrebarea care o frământase toată seara.

– Julia, ce e cu tine? Te-am văzut atât de puțin în ultima vreme, nu mai reușim deloc să ne întâlnim, și arăți atât de prăbușită... Nu-ți place la St. Anne's? E munca prea grea? Te necăjește baba Meredith?

– Ce multe întrebări! La care să răspund mai întâi? replică Julia, încercând să pară veselă. Cred că ar fi mai bine să le luăm pe rând. Îmi place la St. Anne's – munca, vreau să spun, și oricum, numai asta contează pentru mine.

– Atunci, care e problema? întrebă scurt Molly. Ți-e dor de casă, sau ce?

– Nu mi-e ușor să explic...

Julia își împinse la o parte farfuria și se rezemă cu coatele pe masă și bărbia în mâini.

– Acum îmi dau seama ce ușoară era viața la Paris, poate chiar prea ușoară – dacă n-ai trăit niciodată în condițiile acelea, n-ai cum să înțelegi. Era o viață înregimentată și searbădă, dar atât de limitată încât nu existau probleme – abia dacă trebuia să gândesc. Dificultățile mele au început la două minute după ce Sora Marie Thérèse m-a urcat în tren!

– Continui să ocolești întrebarea lui Molly, îi atrase Christine atenția cu blândețe.

Un moment, Julia ezită, uitându-se de la una la alta.

– Hai s-o lăsăm baltă, o să fie în regulă, zâmbi ea forțat. Haideți să strângem vasele, le propuse, dând să se ridice în picioare.

– Stai jos. De data asta, am să vorbesc *eu,* afirmă categoric Molly. Am câteva idei și am să le discut, indiferent dacă îți

convine sau nu. Într-un fel, mă simt responsabilă pentru tine. În fond, David mi te-a dat în grijă, mai mult sau mai puțin, în seara când ai venit. Și acum, să dăm cărțile pe față. Încă mai ești îngrijorată din cauza aiurelii ăleia cu scrisoarea de recomandare, nu?

O întrebare atât de directă era imposibil de evitat, iar Julia răspunse, ridicând ochii spre Molly:

– Recunosc că nu-mi place să simt că mă aflu la St. Anne's în urma unei prefăcătorii; numai de-aș fi vorbit la timp, dacă-i spuneam supraveghetoarei adevărul... Dar m-a speriat atât de tare, că n-am îndrăznit. Acum am aflat că atât sorei șefe, cât și adjunctei, li s-a spus că doctorul David Mellor m-a recomandat pentru post, așa că e inevitabil ca într-o zi să iasă totul la iveală.

Se întoarse spre Molly, apoi spre Christine, cu o privire rugătoare.

– Aș putea să spun adevărul acum, sau credeți că e prea târziu?

– Orice e de preferat, decât să-ți faci sânge rău de pomană, răspunse Christine, cu obișnuitul ei stil practic. Trebuie să recunosc că, atunci când mi-a spus Molly, am fost puțin îngrijorată, dar faptul era consumat și nu puteam spera decât că adevărul nu va ieși niciodată la iveală. Nici acum nu văd de ce ar trebui să iasă, și în orice caz, există un singur om care te poate ajuta – și anume, David; dacă-i spui, și e pregătit să te susțină, altceva nu mai are importanță.

– Cum aș putea să-i spun? întrebă Julia, cu vocea întretăiată. Încă de la început s-a îndoit de mine... din prima zi când ne-am întâlnit, știu... că nu prea știa ce să creadă... își închipuia că încercam anume să intru în conversație... Și eu, ca o proastă, am spus că ne mai întâlniserăm – așa a fost, știți, adăugă repede, văzând expresiile surprinse ale celorlalte două fete. Numai că el nu mai reținea... și a trebuit să-i cer bani cu împrumut... a fost atât de umilitor... N-a crezut că aveam întâlnire cu unchiul meu. Slavă Domnului, ăsta e singurul lucru care s-a lămurit până la urmă.

– Ești prea sensibilă, o asigură Molly. Problema ta e că ai o slăbiciune pentru David.

– Poate că de-asta bietul Bill n-are nici o șansă, interveni cu umor Christine.

– Deci știi? o întrebă Julia cu un zâmbet abătut. Bill Trent e foarte drăguț, dar eu n-am avut niciodată întâlniri cu bărbați. Pur și simplu nu-mi vine, asta e tot.

– Dar cu David ai luat cina când te-a invitat! îi reaminti Molly râzând. Și el e bărbat, ba bine că nu – sau aia a fost altceva? Da, e drăguț, toată lumea recunoaște asta, dar trebuie să înțelegi că a te îndrăgosti de el e ca și cum te-ai da cu capul de un zid. În primul rând, nu cred că se va mai atașa vreodată serios de cineva; în al doilea rând, poți foarte bine să știi acum, decât să auzi de la altcineva: atât Christine, cât și eu, credem că are o *iubită* la Paris; mereu trage câte o fugă până acolo; și primește des scrisori – scrise de o femeie, nu-i așa, Christine? – pe care secretara lui a fost instruită să nu le desfacă, încheie Molly cu subînțeles.

– Știu...! Știu toate astea! aproape că strigă Julia, după care continuă mai calmă. Sora Meredith mi-a spus; probabil știa și ea și, știind că am venit de la Paris și crezând că David m-a adus la St. Anne's, își închipuie că eu sunt fata respectivă.

– Sfinte Sisoie! Îți vine să crezi una ca asta?!

Atât Molly cât și Christine erau vizibil uluite. Molly fu cea dintâi care văzu și latura hazlie.

– Ai mai auzit vreodată așa ceva? Biata Joan! De data asta, a nimerit-o pe-alături!

– O clipă – ați auzit ceva?

Christine le făcu semn să tacă.

– Parcă era cineva la ușă... Mă-ntreb cine-ar putea să fie, la ora asta?

Când auzi soneria, se ridică în picioare și porni grăbită spre scară, unde se opri, ascultând.

– Pe toți sfinții... e un glas de bărbat... da, sigur, cred că e David!

Într-adevăr, David Mellor intră curând în cameră, urmat de Christine.

– Îmi prezint scuze că vă deranjez – nu v-ați terminat masa, și văd că aveți și o vizită... se scuză el, intrând. Nu, vă rog, nu vă ridicați. Vreau doar să schimb o vorbă cu Christine.

– Vă rog să luați loc, îl invită Christine, trăgând în față fotoliul. Noi tocmai ne pregăteam să ne bem cafeaua. Vreți și dumneavoastră o ceașcă, nu-i așa?

– Da, mulțumesc.

David se instală comod în fotoliu, după care, în timp ce Christine se ducea la bucătărie, se întoarse spre celelalte două fete:

– Ce mai faci, Julia? La spital, nu prea avem timp să stăm de vorbă. E totul în regulă?

Înainte ca Julia să aibă timp să răspundă, Christine reveni cu cafeaua.

– Cred că e bună, râse ea. Julia ne-a învățat cum să facem cafea, așa că orice reclamație trebuie să-i fie adresată ei.

Îi oferi o ceașcă, apoi le servi și pe celelalte.

– Doreați să-mi spuneți ceva important, domnule doctor Mellor?

– Da.

David își puse ceașca de cafea pe un gheridon și-și aprinse o țigară.

– În weekendul ăsta pleci, nu-i așa? La ce oră pornești, mâine?

– Abia după prânz. Molly nu scapă până atunci.

– Atunci, mă întreb dacă dimineață ai putea să te ocupi de corespondența mea. Am fost chemat pe neașteptate și vreau să prind primul avion de dimineață, pentru Paris. Am să mă întorc duminică seara sau luni în zorii zilei.

– Da, desigur, răspunse imediat Christine. Mă duc mâine dimineață la prima oră.

– Ar trebui să te duci și tu, Julia, îi spuse Molly peste buza ceștii pe care o ridicase la gură. Weekendul ăsta lung

al tău – tocmai ai spus cât ți-ar plăcea să-ți vizitezi vechii prieteni... De ce nu te-ai gândit să te duci până la Paris?

– Păi, eu... am... am doar două zile. M-am gândit, dar n-am mai zburat în viața mea... cred că mi-ar fi frică, răspunse Julia cu voce întretăiată.

– Ce-ar fi să vii cu mine, mâine, dacă vrei? o întrebă David Mellor. Am să-ți rezerv un loc, și ne putem întâlni la Wimpole Street, dimineața.

Deși continua să ezite, Julia o simți pe Molly dându-i un picior pe sub masă.

– Sunteți foarte amabil, dar...

– Nu fi proastă, Julia, e o mană cerească, să ai două zile de vacanță adevărată. Dumnezeu e martor câtă nevoie ai! insistă Molly. Du-te, spune că te duci! Acum nu mai ai probleme cu banii; pentru două zile, n-ai nevoie de bagaje multe și poți să fii gata ușor până dimineață.

– Cred că Molly are dreptate; e mai bine să vii, încuviință David Mellor. Te pot conduce până la Le Bourget, iar duminică seara ne vom întâlni tot acolo, ca să ne întoarcem – sau, cel mai târziu, luni dimineața.

Se ridică în picioare, aruncându-și în foc țigara pe jumătate fumată.

– Atunci, ne vedem mâine dimineață, la ora opt.

După ce-și luă rămas-bun de la Molly, o lăsă pe Christine să-l conducă până în capul scării.

– Nu, nu te deranja să cobori. Plec singur.

Nici una dintre cele trei fete nu vorbi înainte ca ușa de la intrare să se închidă în urma vizitatorului, iar atunci Julia risipi tăcerea.

– Molly...! E minunat, desigur, dar cum ai putut s-o faci? Poate că nu vrea să se deranjeze cu mine. Aproape că l-ai forțat să accepte. N-a avut de ales!

– Prostii, replică Molly. Pentru el e totuna. Nu veți fi împreună decât pe drum – și știi bine că vrei să te duci.

– Christine... tu ce zici? se întoarse Julia spre cealaltă fată, cu o privire rugătoare.

– Cred că Molly are dreptate. Dacă-ți dorești foarte mult ceva, atunci merită să faci un efort. Și-n plus, deși nu știe, mi-a dat peste cap tot weekendul, așa că nu văd de ce n-ar ieși cineva și în câștig, încheie ea zâmbind.

– Ți-a încurcat weekendul? întrebă nedumerită Julia. Cum?

– Nu mai face pe proasta, Julia. Doar știi, nu? râse Molly. Acum, doctorul Hands n-o să mai poată veni cu noi – pricepi ce vreau să spun? Acum îmi înțelegi raționamentul? „În tot răul e și un bine“, cum se spune. Din Biblie, nu? Nu-s sigură, dar l-am auzit citat și acum e prima oară când înțeleg ce înseamnă!

Capitolul 5

Așezată în avion, cu David Mellor lângă ea, Julia nici nu avea senzația că se afla la câteva mii de metri altitudine; nu simțea decât o însuflețite îmbătătoare care n-avea nici o legătură cu mijlocul de transport, ci reflecta numai fericirea din sufletul ei.

– Nu e chiar atât de înfricoșător, nu-i așa? o întrebă David.

Julia îi răspunse cu un zâmbet:

– Dimpotrivă, e minunat. Mă așteptasem la cu totul altceva.

I se părea că abia porniseră când, după o aterizare perfectă, atinseră solul Franței. În timp ce autobuzul liniei aeriene îi ducea spre centrul Parisului, era încordată de emoție – și totuși, în chip ciudat, nu simțea că se întorcea cu adevărat acasă, având doar un sentiment plăcut de familiaritate. Acasă era numai în Anglia.

– Cum te simți, acum că te-ai întors?

Cuvintele lui David Mellor o smulseră din reverie. Se întoarse spre el, cu fața luminată de emoție.

– Minunat. Le revăd pe toate, și pot face comparații – înainte... mă rog, nu aveam cu ce să le compar.

După ce o ajută să coboare în stație, David o întrebă:

– Și acum, unde vrei să ajungi? Presupun că vei lua un taxi, nu-i așa?

– Nu, mă duc cu metroul, răspunse Julia, luându-și valiza. Stația e doar la câțiva pași. Maica Clementine ar crede c-a venit sfârșitul lumii, dacă m-ar vedea coborând dintr-un taxi; nu mi-ar ierta o asemenea extravaganță. Și acum, îmi spuneți unde și când ne întâlnim pentru întoarcere?

– Mâine seară la șase, tot aici. Mi-ai dat numele mănăstirii. Dacă intervine ceva neprevăzut, am să telefonez acolo, dar cred că ar trebui să fac tot posibilul să ajung înapoi înaintea dimineții de luni.

Julia nu avu de ce să se plângă de primirea pe care i-o făcură Maica Reverendă și celelalte surori din mănăstire. Bucuria lor simplă și neafectată de a o revedea îi umplu ochii de lacrimi – dar, în ciuda entuziasmului tuturor surorilor, privirea Juliei era atrasă spre Maica Clementine. Simpla ei prezență în cameră îi dădea un sentiment de încredere. Zâmbetul de pe buzele ei și afecțiunea din ochii aceia cenușii blânzi îi spuneau Juliei mai limpede decât orice cuvinte cât de mult o preocupa pe Maica Reverendă tot ce avea legătură cu protejata ei.

Ziua de duminică trecu mult prea repede. Își luară rămas bun cu râsete și lacrimi, iar Julia promise să revină, după care luă din nou metroul, pentru a porni înapoi spre Anglia.

David o aștepta deja în stația de autobuz. După ce o salută, îi luă valiza din mână și o puse pe trotuar, lângă a lui.

– Autobuzul nostru pleacă abia peste două ore. Ce-ai zice să luăm cina mai întâi?

– Dacă avem timp... răspunse nehotărâtă Julia; ideea o atrăgea atât de mult, încât se temea să nu-și trădeze emoția.

– O să ne facem timp, o asigură el râzând. Voi preda bagajele, nu avem nevoie de ele. Apoi, o să luăm un taxi. Știu că e un restaurant, chiar lângă Champs-Élysées, pe care am vrut dintotdeauna să-l încerc.

Deși Julia își petrecuse aproape toată viața la Paris, nu vizitase niciodată restaurante ca acela în care se pomeni acum. Domnea o atmosferă cum, cu siguranță, nu s-ar fi putut găsi nicăieri în lume. Popularitatea sa era asigurată de mesele apropiate și înghesuite, dar avură norocul să găsească o masă la galerie, de unde puteau vedea tot salonul.

Vorbiră puțin până când li se aduse cafeaua, iar atunci Julia își ridică ochii strălucitori spre David, cu o expresie vinovată.

– Mă tem că am fost o companie foarte plicticoasă. Sunt atât de emoționată, e o seară incredibilă. Nu... nici nu mi-am găsit timp să vorbesc...

– Aici e prea mult zgomot ca să vorbim, dar mă bucur că ți-a plăcut.

David își scoase tabachera și i-o întinse, apoi o retrase cu un zâmbet, scoțându-și o țigară.

– Scuză-mă, am uitat că nu fumezi. Spune-mi, sunt foarte intrigat...

Se întrerupse ca să-și aprindă țigara.

– Cum ți-ai putut petrece toată viața la Paris fără să vizitezi asemenea localuri?

– V-am explicat. Am crescut într-o mănăstire. Mă tem că așa ceva n-a făcut parte din educația mea. De fapt, de când am crescut, mi s-a permis să ies numai însoțită de câte o altă fată, și chiar și atunci ni se spunea întotdeauna unde să mergem.

– Viața de noapte nu făcea parte din program?

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, în timp ce o privea cu ochii încrețiți de veselie.

– Sper că nu greșesc completându-ți părțile din educație care au fost neglijate...

Apoi se întrerupse, uitându-se la ceas.

– Trece timpul. Cred că ar trebui să cerem nota de plată.

Seara de duminică părea foarte populară, iar pe trotuare forfoteau nenumărați trecători, cu toții contribuind la faimoasa viață a orașului. David o luă pe Julia de cot, în timp ce-și croiau drum prin mulțime, spre un șir de taxiuri.

– Spune-i tu unde să ne ducă, îi ceru el. Pe mine, șoferii de taxi nu reușesc niciodată să mă înțeleagă, așa că vom economisi câteva minute.

Abia când se așeză lângă David, în taxi, Julia avu senzația că vălul fanteziei îi fusese înlăturat de pe ochi. Abia atunci își dădu seama că aproape toată seara trăise ca într-un vis. Nimic nu păruse real; parcă ar fi luat parte la una dintre acele plăsmuiri ale propriei ei imaginații în voia cărora îi plăcuse cândva atât de mult să se lase; fiecare moment îi dăduse același sentiment de irealitate. Abia acum, când știa că peste câteva ore totul urma să ia sfârșit, vraja se risipise dintr-o dată, iar Julia simți un fel de teamă care-o făcu să se cutremure involuntar, înfiorată.

– Ce este, ți-e frig?

În glasul lui David se simțea o notă de îngrijorare. Îi strânse mai bine gulerul mantoului la gât, ca unui copil.

– Iartă-mă. Nu trebuia să te port atât de mult pe străzi – dar în avion va fi cald.

– Nu mi-e frig, zău, protestă Julia, recunoscătoare că întunericul din taxi ascundea lacrimile care i se iviseră dintr-o dată în ochi. Solicitudinea lui, survenind tocmai în momentul acela de auto-compătimire, părea să fi fost picătura care umpluse paharul; era atât de profund conștientă că fiecare moment o apropia tot mai mult de sfârșitul acelui weekend neprețuit, încât simțea nevoia să se agațe cu disperare de orice secundă.

Luând-o de braț, David o trase mai aproape de el.

– Cum te simți, ți-e mai cald așa? o întrebă el, încercând să-i privească fața în întunericul din mașină. Și cred că ești și obosită. În avion, va trebui să încerci să dormi puțin.

O ajută să coboare din taxi, după care plăti și o lăsă singură câteva momente, până se duse să ia bagajele. Se întoarse mai târziu decât se așteptase, iar când reveni, avea o expresie îngrijorată pe față.

– Îmi pare rău, Julia. Autobuzul pe care voiam să-l luăm a plecat acum zece minute. Nu mai putem ajunge la timp la Le Bourget, nici chiar cu taxiul. Nici nu știu cum să mă scuz. E de neiertat din partea mea că te-am făcut să pierzi avionul. Acum vom avea destul de mult de așteptat până la următorul, și vom ajunge la o oră foarte nepotrivită.

– Nu are nici o importanță.

Dar nici vizibila lipsă de îngrijorare a Juliei nu reuși să-i alunge nemulțumirea.

– Ești foarte amabilă să spui că nu te deranjează, dar mă simt îngrozitor de vinovat; îți dai seama, nu-i așa, că vom ajunge acasă abia după miezul nopții?

– Nu face nimic! răspunse Julia, râzând fericită. Vă rog, nu vă mai faceți griji. Desigur, nu voi îndrăzni să intru la St. Anne's la ora aceea, dar pot să stau peste noapte la un hotel. Va fi distractiv. N-am mai stat în viața mea la hotel.

Cu o expresie aproape copilărească, îl întrebă:

– Credeți că ne-am putea petrece noaptea aici? Ar fi mai amuzant, și ar face weekendul să pară mai lung.

David o privi un moment ca și cum i-ar fi pus cuvintele la îndoială, apoi râse ușor.

– Nu cred c-am să mă obișnuiesc vreodată cu surprizele tale care nu se mai termină. Faci niște propuneri scandaloase, în cel mai nevinovat mod. Nu mai înțeleg nimic. Să știi că mă intrigi foarte tare.

– Asta înseamnă că rămânem? întrebă Julia, privindu-l neliniștită.

– Cred că nu sunt *obligat* să mă întorc. Se pare că și tu ești liberă. Încă n-am telefonat, așa că le pot spune să nu mă aștepte până mâine dimineață.

Vorbea cu o undă de îndoială, după care, simțind tulburarea Juliei, îi zâmbi indulgent.

– Atunci, vino. Vom găsi un hotel unde să ne lăsăm bagajele, apoi cred că putem să profităm la maximum de restul serii.

– Vorbiți serios? O, ce bine!

Julia nu avu nevoie de alt îndemn, și porni grăbită pe lângă el, în căutarea unui taxi.

După ce se cazară, porniră iar prin oraș, ca să vadă unul dintre spectacolele cele mai populare, pentru care Parisul era atât de vestit. Așezați la o masă micuță, cu inevitabila sticlă de șampanie între ei, urmăriră un spectacol cum Julia n-ar fi crezut că era posibil. Ringul de dans fusese înălțat pentru cabaret, iar frumusețea și măiestria reprezentației o fascinau. Era un spectacol nu numai pitoresc, ci și plin de talent, meritând cu prisosință aplauzele care salutau finalul fiecărui moment.

Julia știa că o mare parte a fericirii ei se datora prezenței lui David. Știa, fără urmă de îndoială, că-l iubea cum nu mai iubise pe nimeni în viața ei. La un moment dat, se întrebă vinovată dacă nu cumva greșise propunându-i să rămână peste noapte la Paris, și dacă, o dată ce-și prelungise vizita, n-ar fi preferat să-și petreacă în altă parte orele acelea – dar refuză ferm să lase o asemenea bănuială să-i strice buna dispoziție.

– Pari foarte tăcută, Julia. Ce este? Ești obosită?

Văzând că o privea întrebător, clătină ferm din cap.

– Deloc. Sunt doar amuțită de bucurie.

– Totuși, nu trebuie să întârziem. Știi că mâine dimineață trebuie să pornim devreme.

La hotelul unde-și rezervaseră camerele, David luă cheile de la portar și tocmai se pregăteau să se întoarcă spre lift, când i se adresă Juliei.

– Mă întrebam... începu el nesigur, apoi încercă să-i explice: înțelegi, voiam să-i trimit niște flori unei prietene, înainte de a pleca din Paris. Am încercat să iau câteva în drum spre locul unde trebuia să ne întâlnim, în seara asta, dar nu l-am putut face pe taximetrist să înțeleagă că aveam nevoie de o florărie. Mă întrebam dacă i-ai putea explica portarului ce anume vreau, apoi să-i las adresa, și cineva să le trimiă mâine dimineață. Îmi pare rău că te deranjez, adăugă el pe un ton de scuză.

– Desigur, nu e nici un deranj, răspunse Julia. Am să-l întreb acum. Sunt sigură c-au să vă servească.

Peste un moment, portarul scoase o hârtie și un creion, pregătindu-se să noteze adresa.

– *Mais bien sûr qu'on peut le faire...* începu ea, apoi continuă cu un zâmbet de scuză. Scuzați-mă... Voiam să spun, bineînțeles că se poate face. Îmi puteți spune la ce adresă vreți să fie trimise?

– Ce flori crezi că ar fi mai potrivite, niște trandafiri, sau așa ceva...? Dacă nu găsesc, pot trimite orice, numai să fie frumoase.

Julia se întoarse din nou spre portar și-i explică, apoi îi spuse lui David:

– Dați-i adresa – și spuneți-mi dacă doriți să se includă și o carte de vizită.

– Adresa... desigur.

David se aplecă peste birou, dictând:

– Mademoiselle Simone Recamier... Rue Bourcy... zece... *dix,* da, așa .

Se îndreptă, căutând în portofel o carte de vizită, apoi notă câteva cuvinte pe verso și i-o dădu portarului.

– Spune-i să includă totul în nota de plată, o rugă el pe Julia. O voi achita la plecare.

Strecurând câteva bancnote în mâna portarului, porni împreună cu Julia spre lift.

– Îți mulțumesc, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Franceza mea nu pare de nici un folos, când o încerc cu localnicii!

Apoi, ieșind din lift, o conduse până la ușa camerei.

– Noapte bună, draga mea.

Și, luând-o de mâini, o întoarse cu fața spre el.

– A fost o seară minunată.

– Chiar vorbiți serios? întrebă Julia, ridicând fața spre el cu o expresie care-i trăda bucuria din suflet. Știți, de fapt mă simt destul de vinovată. Mă tot întrebam dacă trebuia să primesc să vă pierdeți vremea cu mine... nu v-am prea dat de ales. Pur și simplu m-am repezit... n-am stat să mă gândesc... poate... poate că ați fi preferat să vă petreceți timpul cu prietenii... încheie ea cu vizibilă incertitudine.

– Nici nu mi-aș fi putut petrece seara într-o companie mai plăcută, o asigură David, cu un zâmbet și o licărire în ochii lui albaștri. Vorbesc foarte serios.

Aplecându-se, o sărută ușor pe frunte.

– Noapte bună, draga mea, și-ți mulțumesc.

Și, eliberându-i mâinile, se răsuci pe călcâie și porni spre camera lui.

Capitolul 6

În timp ce lustruia tăbliile meselor, în prima după-amiază după întoarcerea de la Paris, Julia continua să aibă mintea plină de fericirea ultimelor două zile. Ba chiar, era atât de ocupată să retrăiască fiecare moment al acelui weekend minunat, încât lustruia mesele cu mai mult zel decât oricând în viața ei! Masa cea lungă din mijlocul salonului stălucea ca niciodată, iar Julia își vedea fața reflectată în suprafața ei ca într-o oglindă.

– Mă bucur că te-ai întors, dragă, o salută o femeie tânără, într-un halat de spital grena, în timp ce trecea prin pavilion. Avuși un weekend frumos? Arăți mai bine, tre' să zic. Fuseși la mare? Nimica nu-i ca marea ca să te-nvioreze, așa zic io-ntodeuna.

Continuă să turuie, fără să-i pese de dorința vizibilă a Juliei de a-și vedea de drum.

– Sora Morgan aia văzu de mine de când plecași mata. Nu-mi place de ea, și-ăsta-i adevăru'. Sper ca mata să-mi faci diseară toaleta. Tare ne'ndemânatică mai e Morgan aia, nu-ncape nici o-ndoială.

– Nu știu, zău... dar voi vedea dacă pot.

Julia se îndepărtă grăbită, înainte ca discuția să se mai prelungească. Era rândul ei să pună mâncarea pe cărucioare. În timp ce ungea cu margarină feliile de pâine și tăia felii groase din calupul de marmeladă, gândurile îi erau duse departe de mica bucătărie cu dale de faianță și salonul lung, cu paturile aliniate. Nu-i mai rămânea nici o îndoială – trebuia să destăinuiască împrejurările care determinaseră angajarea ei și avea intenția fermă de a-i mărturisi totul lui David cu prima ocazie. Nu-i fusese ușor să ia această hotărâre. Prietenia cu David rămăsese comoara ei cea mai depreț. Acum știa că nu putea fi mai mult decât atât, de când fusese confruntată cu realitatea existenței Simonei Recamier.

– Soră Dolland, lasă gustările alea în pace. Le poate termina sora Brown. Am nevoie de dumneata aici.

Ascultătoare, Julia lăsă deoparte pâine și margarina, pentru a o urma pe sora Meredith în culoarul de lângă bucătărie.

– Da, soră, cu ce vă pot ajuta?

– Sora șefă vrea să-i pregătești o pacientă pentru o transfuzie salină; e în patul din colț, după paravan – o știi, domnișoara Welsh. O să vină imediat un asistent să te ajute, am sunat după cineva.

Sora Meredith se pregăti să plece, apoi se opri, adresându-i-se din nou.

– Ți-a căzut bine weekendul? Din câte înțeleg, i-ai spus sorei James că nu plecai nicăieri, dar te-ai dus la Paris, nu-i așa? Îmi imaginez că acolo s-a dus și doctorul Mellor. Nu pot

să nu-mi spun că a cam fost o indiscreție. Ținând seama de faptul că doctorul Mellor ți-a înlesnit intrarea aici, ar trebui să-și dea seama că nu e bine să-ți pericliteze poziția, punându-ți numele în legătură cu al lui.

Și se răsuci pe călcâie, înainte ca Julia să aibă timp să formuleze un răspuns. Ostilitatea voalată din cuvintele ei și implicațiile acestora îi tăiaseră graiul. Se duse grăbită după paravan să pregătească pacienta, recunoscătoare că avea câteva momente de intimitate, la adăpostul paravanului.

Zâmbetul apos al bolnavei și șoaptele ei de mulțumire o mai consolară întrucâtva, în timp ce se străduia să o încurajeze.

– Încă nu pleca. Te rog, mai stai un minut, două.

Rugămintea șoptită a pacientei o făcu pe Julia să se apropie din nou, deși terminase.

– Trebuie să mă duc, dar voi trimite altă soră, îi promise ea, atingându-i mâinile inerte. Nu vă faceți griji, totul o să fie bine.

Neîndrăznind să mai întârzie, ieși de după paravan – tocmai la timp, căci sora Meredith venea hotărâtă spre pat.

– Deci, aici erai! Ai întârziat destul de mult cu pregătirile astea!

În voce i se simțea acea undă de nemulțmire rareori absentă.

– Am sunat după un brancardier pentru pacienta de la numărul zece; coboară la radiologie, ajută-l s-o pună pe

cărucior, și pe urmă însoțește-o până jos. Și fă bine de așteaptă pân-o aduce înapoi, dar să-i spui domnișoarei O'Rea să se grăbească. Nu putem lăsa surorile să-și piardă vremea pe-acolo.

Julia se bucura întotdeauna când avea ocazia să ducă un pacient la radiologie. Îi dădea posibilitatea s-o vadă pe Molly, dar nu primea decât rareori asemenea sarcini. Era sigură că sora șefă adjunctă, știind despre prietenia ei cu sora de la radiologie, avea grijă să trimită pe altcineva ori de câte ori avea pe cine.

Cu ajutorul brancardierului, pacienta fu culcată pe targa cu rotile, iar după ce o înveli bine cu pătura, Julia urmă căruciorul pe coridor, spre lift. Era o ușurare să lase în urmă pavilionul Bellamy – și pe sora Meredith – iar dacă apuca să schimbe o vorbă și cu Molly, moralul avea să i se ridice de-a binelea.

– A, da, cazul de la Bellamy – obstrucție esofagiană, nu-i așa? întrebă o asistentă radiologă în halat alb. E ambulatorie, sau trebuie să rămână pe targă?

Julia scoase fișa medicală.

– Cred că se poate ține pe picioare.

– Perfect! Scoate-i bluza și pune-i o cămașă de-ale noastre, da? Am să-i spun domnișoarei O'Rea că ești aici. Nu știu cine-o să-i facă radiografia, doctorul Hands, sau poate doctorul Mellor, dacă s-a întors.

În acel moment, Molly ieși din camera obscură, cu o serie de clișee încă umede.

– Ăsta-i cazul de la Bellamy? A, da, acum văd. Vezi de ea un moment, domnișoară Hodges, te rog! Eu am ceva de vorbit cu sora Dolland, dar mai întâi du-i clișeele astea doctorului Nicholson, adăugă ea, dându-i filmele umede asistentei, înainte de a se întorace spre Julia. Vino în cabinetul meu.

Imediat ce rămaseră singure, Molly închise cu grijă ușa, apoi se întoarse spre Julia, curioasă:

– Ia zi, cum a fost în weekend? A ieșit totul bine? Ard de nerăbdare să aud!

– A fost minunat! îi răspunse cu însuflețire Julia. Dar, ascultă, între timp s-a întâmplat ceva îngrozitor! Sora Meredith pare să fi aflat că am fost la Paris. Și a ghicit că și doctorul Mellor s-a dus tot acolo. N-a spus tocmai așa, dar a insinuat că din moment ce el mi-a înlesnit intrarea aici, am fost foarte nechibzuiți să călătorim împreună.

– Cum Dumnezeu a aflat? E destul de neplăcut, nu-i așa?

Într-adevăr, și Molly părea îngrijorată.

– Ar fi înfiorător să se ducă buhu' – nu numai că s-a nimerit să vă duceți amândoi la Paris... în fond, așa ceva poate să se întâmple, nu? Dar sper din toată inima să nu se descopere că v-ați dus împreună.

– Dar nu ne-am dus împreună! protestă Julia. Am călătorit doar cu același avion, atâta tot. Eu m-am dus direct la St. Clare, iar el cred că și-a văzut de treburile lui.

Julia fu întreruptă brusc de o bătaie în ușă, urmată de intrarea domnișoarei Hodges.

– Domnișoară O'Rea, totul e pregătit. I-am telefonat doctorului Mellor și coboară într-un minut.

– Vin acum.

Molly își duse un deget la buze, făcându-i semn Juliei să tacă, apoi porni înaintea ei spre camera radiologică. În afara unei lumini slabe și difuze, încăperea era cufundată în întuneric, și trecură câteva momente până când ochii Juliei se obișnuiră. Pășind cu grijă, pe dibuite, se duse până lângă pacientă, căreia domnișoara Hodges îi explica procedura.

– Nu aveți de ce să vă temeți, doamnă Berk. Aici trebuie să fie așa de întuneric, pentru ca doctorul să vadă mai ușor imaginea proiectată de razele X pe ecranul acela – știți, exact ca la televizor! adăugă ea veselă. Acum beți asta... n-are nici un gust, și... șșșt! încheie ea, când se auziră pași și în cameră intră David Mellor, urmat de un grup de studenți.

– Dă-i drumul, domnișoară O'Rea, vrei?

Atenția Juliei fu atrasă de lumina verde fluorescentă care acoperi ecranul, în timp ce David Mellor le explica studenților detaliile imaginii. Soluția opacă de bariu se vedea clar, iar Julia devora toate cunoștințele noi. Dintr-o dată, zumzetul aparaturii se opri, iar David Mellor se ridică de pe scaun.

– Lumina, te rog, domnișoară O'Rea.

Aprinzându-se brusc, lumina fu aproape orbitoare, iar când ochii ei își reveniră, Julia îl văzu pe David uitându-se direct la ea. Aproape automat, cu familiarul ei sentiment de nerăbdare, îi așteptă zâmbetul sau gestul de salut binevoitor. Nimic. Până

să-și dea seama ce se întâmplase, David se răsuci pe călcâie și, dând scurt din cap spre Molly în semn de mulțumire, ieși din cameră înaintea grupului de studenți.

Ajutată de domnișoara Hodges, Julia mută pacienta la loc pe targă și o înveli cu pătura. Îi făcu semn brancardierului și urmă căruciorul pe culoar.

Molly o aștepta lângă ușile batante de la ieșirea din secție, unde îi făcu semn Juliei să se apropie și-i zise încet:

– Ascultă, Julia, m-am gândit la ce mi-ai spus. Trebuie să discutăm. Azi ieși la șase, da?

Când Julia dădu din cap, continuă:

– Eu ies la cinci. N-am de ce să mă grăbesc. Am să mă duc sus în camera ta și te aștept acolo.

* * *

În tot restul după-amiezii, Julia lucră cam fără tragere de inimă, și imediat ce bătu de șase, porni grăbită spre căminul surorilor.

– Bun, ai venit la fix, o întâmpină Molly. Ard de nerăbdare să stăm de vorbă ca lumea; trebuie să rezolvăm problema asta, începu ea, fără nici un preambul.

Julia își scoase de pe umeri capa scurtă, cu căptușeală stacojie, și se așeză pe marginea patului.

– Molly, mai e ceva, ce încă n-am apucat să-ți spun – știi că abia azi-dimineață m-am întors; n-am avut timp... dar trebuie să știi că weekendul mi-a folosit totuși la ceva. M-a

ajutat să mă hotărăsc. Am hotărât să-i mărturisesc lui David totul. Cu prima ocazie, am să-i spun toată povestea acelei scrisori.

– Cred că e mai bine așa.

Molly scoase din buzunar un pachet de țigări mototolit și-și aprinse una, înainte de a continua:

– Îți dai seama că asta poate însemna că va trebui să-ți dai demisia, nu?

– Da, răspunse Julia cu un calm aparent, care-i ascundea tumultul din suflet. Acum am destui bani ca să mă descurc... oricum, m-aș putea angaja temporar într-un sanatoriu sau la un spital mai mic. Între timp, m-aș înscrie pe listă pentru o școală de asistente medicale și aș aștepta să-mi vină rândul.

– Înțeleg... da, sună destul de rațional.

Îngândurată, Molly trase din țigară.

– Sunt de părere că, dacă tot ți-ai adunat destul curaj ca să recunoști totul față de David, poți să mergi până la capăt și să-i spui ce-a zis Joan azi-dimineață. Ar fi mai bine să știe, ca să fie pregătit, dacă ea dă naștere vreunui scandal.

– Înțeleg...

După câteva momente de gândire, Julia își privi din nou prietena.

– David ar trebui să poată refuza destul de ușor un asemenea non-sens – de fapt, aș putea să-i scot lui Meredith din cap aiureala asta că aș prezenta vreun interes pentru David – dar în fond, nu am dreptul să discut despre problemele lui personale. În tine știu că pot avea încredere.

Există într-adevăr o fată la Paris; Meredith a avut dreptate; acum îi știu chiar și numele; înțelegi, David i-a trimis flori înainte de plecare.

– Așaaa... făcu Molly, după care rămase iarăși tăcută.

Când vorbi din nou, se văzu clar că chibzuise temeinic.

– Știi, Joan Meredith asta e o femeie tare ciudată; nu încape nici o îndoială că s-a întors împotriva lui David la scurt timp după moartea surorii ei. Oricum, de ani de zile își manifestă animozitatea față de el; cred că, oricât de amabilă se preface prin spital, s-ar bucura să aibă o ocazie de a-i face rău.

– Ce rău ar putea să-i facă? izbucni Julia, agitată. Vreau să spun... chiar dacă ar comenta ceva, în legătură cu weekendul ăsta, poate să aibă vreo importanță?

– Bine nu i-ar face, în nici un caz, recunoscu Molly. Nu-i cel mai bun lucru pentru reputația unui membru superior al personalului să ia o soră elevă cu el la Paris, încheie ea sec.

– Of, Molly, e îngrozitor!

Expresia Juliei devenise extrem de îngrijorată.

– Atunci, trebuie să fac ceva, și cât mai repede. Spune-mi, ce crezi că ar fi cel mai bine? M-aș duce la Joan Meredith să-i explic, dacă ar ajuta cu ceva. Numai ca să știe că a fost doar un aranjament de ultim moment, că n-am făcut decât să zburăm cu același avion... Trebuie să afle că nu plănuisem să mă duc cu el...

Molly clătină din cap.

– Nu, eu n-aș încerca să vorbesc cu Joan. E mult prea deșteaptă – încă mă mai întreb cum a aflat c-ai fost la Paris...

Făcu o pauză, apoi arătă spre valiza Juliei, aflată lângă dulapul ei.

– Poftim! O vede oricine trece pe coridor, chiar și dacă ușa e doar întredeschisă. O etichetă aviatică pentru Paris, mare cât toate zilele – nouă și curată, când înainte nu avusese nici un fel de etichetă.

– Asta trebuie să fi fost, recunoscu Julia cam fără tragere de inimă. Am făcut o prostie lăsând-o aici, dar de unde era să știu...? Nici nu m-am gândit.

– E firesc, fu Molly de acord. Tu n-a trebuit să ai niciodată grija bârfitoarelor. Câțiva ani într-un spital mare te vor învăța despre tot felul de pericole de care înainte habar n-aveai.

Se opri un moment, apoi continuă:

– Cred totuși că cel mai bine e să-i spui totul lui David. Te-ai hotărât să-i spui despre scrisoare; spune-i și despre amenințările Joanei.

– Bine, am să-i spun, se învoi Julia. Dacă tot trebuie s-o fac, prefer să se termine cât mai curând. Nu mai suport așteptarea asta. Voiam să încep chiar azi dimineață, la întoarcerea de la aeroport, dar nu m-am putut îndura să stric nici un moment al călătoriei. O, Molly, nici nu-ți pot spune cât mi-a plăcut – am stat chiar la un hotel, pentru prima dată în viața mea...

– Vrei să spui că tu și David ați petrecut noaptea împreună?... Nu te-ai dus la mănăstire duminică seara? întrebă Molly cu surprindere.

– Nu, atunci trebuia să ne întoarcem, și nici nu pot să-ți spun cât m-am bucurat că am pierdut avionul... A fost extraordinar de fascinant!

– Ei, pe toți sfinții...!

Rareori se întâmpla ca Molly să amuțească, dar rămase un moment fără cuvinte. O privi lung pe Julia, apoi izbucni într-un râs necontrolat.

– De ce râzi? o întrebă Julia, sincer mirată. Ce-i așa de amuzant?

– Dacă nu-ți dai seama... nu pot să-ți explic... se bâlbâi Molly printre hohote. Ești o fată extraordinară... Mărturisești calm cel mai scandalos comportament, apoi mă întrebi de ce sunt total copleșită.

– Eu tot nu-mi dau seama... începu Julia nesigură, dar Molly o întrerupse:

– ...Și cred că nici n-ai putea vreodată, așa că n-am să-ncerc să-ți explic. Mai bine du-te la David și împacă-ți conștiința. După tot ce mi-ai spus despre weekendul ăsta, n-ar trebui să fie prea greu. Am impresia că poți să-l joci pe degete. S-a comportat totalmente necaracteristic pentru el și-n nici un caz nu înțeleg cum a putut fi atât de nepăsător în privința reputației lui – și a ta.

– Nu înțeleg...

– Nici nu încerca, i-o reteză Molly cu un zâmbet indulgent. Ia o haină pe tine și du-te chiar acum. Am și eu același drum, așa că putem merge împreună.

* * *

– Dumnezeule mare, nu mă așteptam să te văd! exclamă Christine cu uimire, când deschise ușa. Totuși, mă bucur că nu e vreun pacient, tocmai mă pregăteam să strâng pe ziua de azi. Ce te aduce aici la ora asta?

– Vreau să vorbesc cu doctorul Mellor... E acasă, da? Mă poate primi?

– Și-a terminat consultațiile, și s-a retras sus, în salon. Sunt sigură c-o să te primească. Să-l anunț, sau preferi să te duci direct?

– Nu te deranja; am mai fost aici o dată, mai ții mine? Știu drumul.

– Atunci, du-te! Eu trebuie să mă grăbesc, altfel Molly se va întreba ce s-a întâmplat cu mine.

– Mi s-a părut c-am auzit soneria... Nu mai am nici o vizită azi, așa-i?

Silueta înaltă a lui David Mellor apăru pe scară. Se opri o clipă, apoi, recunoscând-o pe Julia, continuă:

– A, înțeleg, nu e pentru mine...

Și, murmurând două vorbe de salut, se întoarse să urce înapoi scara.

După ce-și luă în grabă rămas-bun de la Christine, Julia se grăbi să-l urmeze.

– Domnule doctor Mellor... pe dumneavoastră vă căutam... îmi puteți acorda câteva momente? întrebă ea, cu sufletul la gură.

– Trebuie să vorbim neapărat acum?

Nici cuvintele și nici tonul lui nu erau prea încurajatoare, iar glasul îi suna destul de tăios.

– Da... vă rog, dacă aveți doar câteva minute libere... insistă neliniștită Julia.

– Ei, dacă e ceva ce nu mai poate aștepta... Mai bine ia loc. N-are nici un rost să stai în picioare. Așază-te acolo, lângă foc.

Îi trase un fotoliu, apoi se așeză și el în celălalt.

– Ei, ce este? Despre ce lucru atât de important vrei să-mi vorbești?

Umezindu-și buzele, Julia își căută cuvintele potrivite și începu cu o voce crispată și nefirească.

– Mă frământă ceva ce sunt convinsă că trebuie să vă spun...

Ridică spre el o privire rugătoare, continuuând încet, aproape în șoaptă:

– Vreau să știți că n-am intrat la St. Anne's atât de ușor pe cât credeați. Doar printr-o întâmplare...

Se întrerupse iar, căutând zadarnic un semn de înțelegere; dar gura lui rămăsese strânsă, neînduplecată.

– Scrisoarea pe care mi-o dăduseți pentru Molly... nu știu cum se face, dar a ajuns...

– Știu! Nu e nevoie să-ți pierzi vremea cu explicații prelungite, îi reteză cuvintele glasul lui, dur și aspru. M-am săturat de scuzele dumitale elaborate.

Se ridică brusc și dădu un picior în jăraticul din șemineu, furios, apoi își aprinse o țigară, aruncând chibritul în foc.

– Nu mai e nimic altceva de spus, nu-i așa?

– Ba este! izbucni Julia, agitată. Trebuie să înțelegeți că totul a fost o greșeală îngrozitoare... știu că ar fi trebuit să recunosc încă de atunci... sau să vin la dumneavoastră imediat... dar mi-a fost frică; n-am putut.

Părea mai înalt ca oricând, așa cum stătea dominând-o cu statura lui, dar Julia, încercând din răsputeri să nu se lase intimidată, îl întrebă:

– Cum ați aflat despre scrisoare? Cine v-a spus?

– Dacă te interesează, am aflat întâmplător în dimineața asta, după ce ne-am întors. În timp ce mergeam pe culoar, m-a interpelat supraveghetoarea, ca să-mi spună cât de bine progresezi și cu cât succes îmi justifici recomandarea.

În glasul lui se simțea o undă de sarcasm amar.

– Evident, am fost intrigat, neștiind ce rol involuntar jucasem în situația ta, așa că am cerut de la secretara supraveghetoarei cererea și scrisorile tale de acreditare. Evident, am fost destul de surprins să găsesc acolo propria mea scrisoare.

– Cred că supraveghetoarea a fost indignată, nu-i așa? O să mă concedieze imediat?

– Nu i-am spus nimic. Din partea mea, poți rămâne la St. Anne's cât de mult dorești, declară el cu un aer de totală indiferență. Pari să fii o soră mulțumitoare; ăsta-i factorul cel mai important și, în orice caz, ar fi păcat să pleci după ce ai dat dovadă de atâta ingeniozitate ca să fii primită.

– Nu vă înțeleg... vreți să ziceți că nu-i veți spune supraveghetoarei... dar sunteți de acord să rămân?

Juliei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– De ce nu? Nu mă interesează câtuși de puțin.

David făcu o pauză, apoi aruncă în șemineu țigara pe jumătate fumată.

– Și acum, nu crezi că discuția noastră a luat sfârșit?

– Nu... nu... nu pot lăsa lucrurile așa! protestă Julia, cu o notă de isterie crescândă. E imposibil! Trebuie să vă dați seama. Trebuie să credeți că totul a fost o greșeală. Trebuie să mă ascultați!

Se aplecă rugător înainte, cu mâinile încleștate atât de strâns încât i se albiseră degetele.

– Asculă-mă, Julia.

David vorbea acum mai puțin aspru, dar expresia nu i se îmblânzise.

Se așeză din nou, aplecându-se spre ea.

– Ți-am spus că prefer să mă lipsesc de explicațiile tale; ți-am mai spus că n-am nici o obiecție să rămâi; ți-am promis că nu te voi da de gol. Nu ești mulțumită?

Mulțumită? Julia repetă mut cuvântul, articulându-l cu buzele arcuite într-un zâmbet trist.

– Ei bine, atunci spune-mi: ce dorești mai mult de atât?

Întrebarea lui David o smulse din apatia în care căzuse.

– Nu doresc nimic.

Mâinile i se desprinseră, căzându-i inerte în poală, iar când ridică spre el ochii, erau plini de lacrimi.

– Mai e un lucru pe care ar fi bine să vi-l spun, înainte de a pleca.

Acum, vocea îi dobândise un calm straniu.

– Sora șefă adjunctă de la Bellamy… Joan Meredith, știți… mi-a spus azi dimineață un lucru pe care cred că e cazul să vi-l aduc la cunoștință. Auzise că se vorbea că m-ați recomandat supraveghetoarei. De la bun început m-a dușmănit.

Își alese cu mare grijă următoarele cuvinte.

– Desigur, știa că fuseseți plecat și ghicise că ați făcut obișnuita vizită la Paris. Aflase că și eu îmi petrecusem weekendul tot acolo, și crede că ne-am dus împreună; e clar că nu ne simpatizează prea mult pe nici unul și mă tem că poate folosi în sens negativ ceea ce a descoperit.

– Crede că am plecat intenționat cu tine în weekend, asta vrei să spui?

Se vedea clar că lui David îi ieșise din minte conversația anterioară.

– Ești absolut sigură de ceea ce spui…? Nu cumva îți imaginezi totul?

– Nu. Înțelegeți, sora Meredith crede că eu eram motivul frecventelor dumneavoastră vizite la Paris. Din câte se pare, întotdeauna a crezut că era vorba de o fată; discreția dumneavoastră o nemulțumea.

– Și nu i-ai spus că ne-am întâlnit prima oară abia acum câteva săptămâni, și că abia dacă ne cunoaștem? întrebă el iritat.

– Cum să-i spun? Doar nu mi-ați fi înlesnit intrarea la St. Anne’s pe baza unei cunoașteri atât de superficiale, sublinie Julia nefericită.

– Acum încep să înțeleg… Evident, Joan crede că suntem vechi prieteni.

Când Julia dădu din cap afirmativ, David continuă:

– Nu trebuie să răspândească o asemenea poveste – îți dai seama, da?

Se ridică din fotoliu și începu să se plimbe prin cameră, cam agitat.

– Dacă se află că am fost plecați împreună, o să iasă un scandal îngrozitor. Trebuie să împiedicăm una ca asta, și imediat!

Se duse la telefon și formă un număr.

– St. Anne’s?… Vreau să vorbesc cu sora Joan Meredith… David Mellor la telefon… Tu ești, Joan? Da, aici David. Vreau să te văd… Da, acum, imediat. Ia un taxi și vino încoace.

Îi ascultă răspunsul, apoi închise brusc telefonul și se întoarse spre Julia, care stătea încremenită în fotoliu.

– Sora Meredith va fi aici în vreo zece minute. Vom auzi ce are de spus.

Începu să se plimbe prin cameră, adâncit în gânduri. Oprindu-se lângă radio, răsuci un buton, iar armoniile divine ale unei simfonii de Beethoven umplură încăperea, cu o sonoritate stranie și neașteptată în tensiunea dinainte.

La auzul soneriei, David se întoarse spre ușă.

– Asta trebuie să fie Joan. Doamna Benson e plecată. Mă duc să-i deschid.

Julia le distinse vocile în timp ce urcau scara, iar când intrară amândoi în cameră, se ridică repede și, după un scurt semn de salut din cap, se întoarse către David.

– Poate ar fi mai bine să plec...

– Nu, stai pe loc!

Apoi, fără nici un preambul, David începu să vorbească, privind-o fix pe Joan, care se așezase într-un fotoliu, cu o expresie foarte curioasă.

– Din câte am auzit, azi dimineață i-ai spus sorei Dolland un lucru care a îngrijorat-o considerabil. Mi-a spus că ți-ai format o idee complet greșită despre relația noastră.

Cuvintele lui erau mai mult provocatoare decât interogative, dar din răspunsul prompt al sorei Meredith reieși clar că ghicise scopul în care fusese chemată.

– N-am adus nici o acuzație. A fost doar un avertisment. Am considerat că s-ar putea ca sora Dolland să nu-și dea seama cât de repede se poate răspândi într-un spital ca St. Anne's cea mai mică boare de scandal – tu, desigur, știi asta, dar bărbații nu se gândesc niciodată la asemenea lucruri decât când e prea târziu.

– Tocmai de-asta te-am chemat aici, interveni David. Vreau să înțelegi, *până nu e prea târziu,* că ceea ce crezi sau îți imaginezi *tu* nu mă interesează, dar insist să-ți păstrezi părerile pentru tine.

Când Joan răspunse, Julia nu putu să nu observe că siguranța de sine o părăsea treptat. Expresia îi devenise încordată, iar ochii îi străluceau de furie.

– N-ai nici un drept să-mi ceri nimic. Orice s-ar întâmpla, numai tu vei fi de vină... Ce obrăznicie, s-o aduci pe fata asta aici! aproape că șuieră ea, aruncând o privire veninoasă în direcția Juliei.

– Poate vrei să te explici? îi ceru David cu un glas ușor scrâșnit, deși părea cu desăvârșire calm.

– Nu mi-e greu deloc! Ai crezut că eram oarbă, în toți anii ăștia, dar te-ai înșelat. Am știut că era o fată la mijloc imediat după ce a murit Antonia; nici nu mi-a fost dificil să ghicesc cine era. Antonia mi-a scris pentru ultima oară cu vreo zi, două, înainte de a muri. Era deja la sanatoriu, dar m-a asigurat că totul avea să fie în regulă; a mai spus și ce bine o îngrijea o soră tânără și drăguță, cu păr arămiu, și a adăugat că, spre norocul ei, sora vorbea o engleză perfectă; a încercat chiar să glumească, spunând că era atât de atrăgătoare încât spera să nu te îndrăgostești de ea! Nu era decât o aiureală hazlie, desigur – sau, cel puțin, așa credea Antonia, dar de-atunci m-am lămurit!

Întoarse privirea spre David, cu o expresie acuzatoare în ochi.

– Lucrul pe seama căruia se amuza Antonia s-a întâmplat cu adevărat: te-ai întors la Paris după doar o săptămână de la moartea ei, iar de-atunci te-ai tot dus, cu fiecare ocazie!

Făcu o pauză, umezindu-și buzele, înainte de a continua:

– N-am vorbit niciodată despre asta – de ce aș fi făcut-o? Nu era treaba mea – dar acum, că ai adus-o aici pe fata asta și ai instalat-o la St. Anne's, refuz să-mi mai țin gura; e scandalos ce-ai făcut, și o știi foarte bine!

– Înțeleg... Acum înțeleg...

În glasul lui David nu se simțea furia, ci doar o oarecare oboseală.

– Ai fost foarte perspicace – n-ai făcut decât o singură greșeală. Până acum, între Julia și mine n-a fost decât prietenie. Cu câteva săptămâni în urmă, s-a hotărât să vină în Anglia și să se angajeze ca soră. N-am avut nici un motiv personal de a o aduce aici.

Făcu o pauză semnificativă, apoi continuă, cu deliberare accentuată:

– Recunosc că sâmbătă ne-am dus amândoi la Paris. Voia s-o viziteze din nou pe fosta ei ocrotitoare legală – și s-o informeze că urmează să ne căsătorim.

Capitolul 7

– Nu poți vorbi serios!

Joan Meredith părea complet buimăcită, în timp ce se uita de la David la Julia, fără să-i vină a crede. Numai cu prețul unui mare efort putu continua:

– O să vă căsătoriți?

– Probabil ai ghicit că s-ar putea să mă recăsătoresc la un moment dat, nu?

Întrebarea lui nu era ironică – dimpotrivă, exprima chiar și o anumită blândețe.

– Ești un prost, David. Doar îți dai seama că nimeni n-ar putea să ia vreodată locul Antoniei. Cu alta, n-ai putea fi fericit niciodată!

În protestul Joanei se percepea o notă de isterie.

– Știu prea bine ce simți, Joan, zâmbi ușor David. Și niciodată n-am căutat să găsesc altă fată de calitatea surorii tale.

– Cred că Julia știe la ce mă refer, se întoarse Joan spre ea, cu o anume admirație. Ai cunoscut-o pe sora mea; ai îngrijit-o; înțelegi, am bănuit asta tot timpul, iar în seara când ai intrat în camera mea, am știut că ai recunoscut portretul sorei mele imediat ce-l văzuseși.

Julia deschise gura să nege, dar simți, mai degrabă decât să vadă, privirea prevenitoare a lui David, și înainte de a rosti o vorbă, acesta i-o luă înainte.

– Îndrăznesc să spun că da... dar nu facem decât să ne pierdem vremea, din moment ce acum știi că Julia și cu mine intenționăm să ne căsătorim în scurt timp. Presupun că putem conta nu numai pe tăcerea și discreția ta, ci și pe binecuvântarea ta.

– Sigur că mă bucur...

Aceste cuvinte convenționale păreau smulse cu forța din gura Joanei.

– Dar tot nu înțeleg de ce vreți să țineți totul secret; până acum, nu mi-ai vorbit niciodată despre Julia; nu văd înțeleg de ce ați așteptat atât de mult.

– N-ar trebui să fie greu de înțeles, răspunse David. Chiar tu ai spus că o fată ca sora ta nu poate fi înlocuită prea ușor. O recăsătorie este, evident, o faptă care trebuie să fie analizată cu multă grijă. Iar Julia nu mi-a fost decât o bună prietenă. Până în urmă cu câteva zile, nici n-am considerat-o altceva. Dacă a îngrijit-o pe sora ta, a făcut-o ca s-o ajute în zilele acelea critice. Nu era firesc să-i fiu recunoscător? Nu-ți poți imagina cum a putut acela să fie începutul unei relații profunde și durabile?

Se vedea clar că vorbele lui îi făceau lui Joanei o impresie considerabilă, iar David se grăbi să profite de avantajul pe care-l obținuse:

– Pot să înțeleg că acum, o dată ce înțelegi totul, îți vei alunga din minte acea ostilitate de lungă durată pe care ai avut-o la adresa mea? Și a Juliei. Nu are pe nimeni mai în vârstă care s-o ajute aici. Tu, cu experiența ta, i-ai putea fi de mare folos.

– Sigur că aș putea, răspunse Joan, vizibil mulțumită, întorcându-se spre Julia ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. În unele privințe, pari atât de copilăroasă... Am să te ajut cu tot ce pot. Nu trebuie decât să mă întrebi, o voi face cu cea mai mare plăcere.

Zâmbi, după care se uită întrebătoare la David, apoi din nou spre Julia.

– Apropo, ai să mai stai mult la St. Anne's? Sau vă veți căsători curând?

Din nou, David fu cel care răspunse:

– Julia vrea să mai rămână la spital o vreme. E o experiență păcută pentru ea și, în orice caz, altă locuință nu are, în țara asta.

O conduse pe Joan spre ușă, punându-i o mână pe braț.

– Îți dai seama că n-am spus nimănui. Tu ești singura persoană care ne cunoaște secretul. Întrucât Julia trebuie să mai stea un timp la St. Anne's, considerăm că e mai bine ca totul să rămână între noi, așa că nu te vei apuca să le dai de veste tuturor, nu-i așa?

Ca prin vis, Julia o auzi pe Joan Meredith dându-și cuvântul de onoare, în timp ce ieșea din cameră. Îi auzi în continuare vocea în timp ce coborau scara, însuflețită și animată, cu totul diferită de tonul aspru cu care se obișnuise. I se schimbase toată atitudinea, devenind spontană și prietenoasă. Nu părea posibil, dar era ceva real în tot ceea ce se întâmplase în seara aceea? Părea un vis fantastic – sau un coșmar. În timp ce camera se clătina amenințător în jurul ei, Julia strânse în mâini brațele fotoliului, adâncindu-se tot mai mult în pernele lui, după care, incapabilă să-și mai controleze emoțiile, își îngropă fața în palme, dând frâu liber lacrimilor.

* * *

Îl simți pe David revenind în cameră.

– Ce-a fost asta? strigă ea, fără a încerca să-și stăpânească tonul acuzator. Toate lucrurile alea pe care i le-ați spus Joanei Meredith... n-am înțeles nimic... toate au fost minciuni, numai minciuni!

– N-am rostit nici o minciună, Julia.

Tonul lui David era plat și sec, în contrast cu izbucnirea emoțională a Juliei.

– N-am negat povestea Joanei; era mai simplu așa; n-am rostit nici un neadevăr; n-am făcut decât să-l accept pe al ei.

Se așeză în fața Juliei și, cu un gest obosit, își lăsă mâinile între genunchi.

– Da, înțeleg, dar de ce ați lăsat-o pe Joan să creadă o poveste atât de ridicolă?

– Fiindcă n-aveam nici cea mai mică îndoială că așa era cel mai bine.

O privi fix pe Julia, în timp ce continua, cu același glas lipsit de orice emoție:

– Cred că ai dreptul la o explicație, și-mi propun să fie cât mai scurtă posibil. Te-ai folosit de mine, Julia; din primul moment când ne-am întâlnit, te-ai folosit de mine numai ca să-ți atingi scopurile.

Expresia șocată a Juliei nu-l descurajă. Continuă, fără să-i pese de reacția ei:

– Acum mă folosesc eu de tine – în scopurile *mele.*

Așteptă ca vorbele să-și facă efectul.

– Joan mă dușmănește de când a murit Antonia. Era insuportabil pentru ea că m-aș fi putut consola atât de repede; ideea că cineva ar fi putut lua locul Antoniei atât de curând îi depășea puterea de înțelegere. Așa că i-am alungat din minte orice convingere că mă complăceam în vreo aventură sordidă. Faptul că te-am prezentat ca fiind viitoarea mea soție a convins-o că orice relație anterioară a fost absolut cuviincioasă și mai presus de orice bănuială.

Julia fu nevoită să-și înghită nodul din gât, înainte de a răspunde:

– Acum înțeleg în ce sens spuneți că v-ați „folosit“ de mine. Sunt un fel de momeală, o diversiune ca s-o îndepărtați pe Joan de adevăr.

– Da, cred că așa e – într-un fel, consimți el.

Apoi se aplecă înainte, confidențial, adăugând pe un ton mai puțin tăios:

– Vreau să înțelegi că am fost nevoit să fac asta. Te rog, încearcă să accepți că n-am avut altă soluție. Trebuia s-o liniștesc pe Joan, și să împiedic răspândirea a tot felul de zvonuri despre noi. E foarte important – mult mai important decât îți dai seama, pentru amândoi.

Julia tăcu un timp, apoi îndrăzni în sfârșit să pună, cu buze tremurătoare, întrebarea care o frământa:

– Trebuie să știu un lucru. Acum, după ce i-ați spus Joanei că suntem logodiți, cum vă propuneți să-i dați vestea că această afirmație n-a avut nici un temei?

Înainte de a răspunde, David își scoase o țigară din tabacheră și o aprinse.

– Ai putea suporta s-o lăsăm să mai creadă asta – măcar câteva săptămâni?

Tonul îi deveni mai persuasiv, iar în ochi i se citea rugămintea de a coopera.

– N-o să fie greu. Nu va ști nimeni, numai Joan. N-o să trebuiască să ne prefacem decât în prezența ei. Iar mai târziu... în fine, se poate întâmpla orice. Putem să-i spunem pur și simplu că ne-am răzgândit. N-are nici un motiv să nu ne creadă; ba chiar cred c-o să accepte destul de ușor vestea.

– Înțeleg...

Înainte de a continua, Julia își alese cu grijă următoarele cuvinte.

– Voi face ceea ce-mi cereți... Cred că vă datorez măcar atâta lucru.

– Nu-mi datorezi nimic! replică el, cu furie surprinzătoare.

Făcu o pauză, nesigur, apoi continuă încet:

– Am fost foarte șocat când ți-am descoperit duplicitatea, dar poate că și mai mult decât atât, am fost dezamăgit. Însemna mai mult pentru mine decât te cred în stare să înțelegi.

Întrucât Julia nu făcu nici o încercare de a răspunde, David adăugă:

– Ți-am mai spus că mie, unul, mi-e greu să te înțeleg. Niciodată n-am știut ce să cred despre tine. Poate că e, în parte, din cauza unei neîncrederi stăruitoare la adresa tuturor femeilor, pe care Antonia mi-a cauzat-o.

Julia îl privi perplexă.

– Mă mir că nu înțeleg...

– Am destulă încredere în tine ca să-ți mărturisesc un lucru pe care nu l-am mai spus niciodată cuiva – și cu atât mai puțin Joanei. Ar fi lăsat-o fără una dintre cele mai scumpe amintiri ale ei – memoria surorii sale. De-asta nu trebuie să-i spui niciodată. Antonia n-a fost niciodată atât de perfectă cum o credea Joan, în adorația ei oarbă; geniul și frumusețea ei erau incontestabile, dar ascundeau adevărata femeie de dedesubt; avea o fire dură și intrigantă, care călca nemilos în picioare tot ce putea fi mai sfânt, numai ca să-și realizeze ambițiile.

În fiecare cuvânt rostit de David se simțea o înverșunare aproape dureroasă.

– Joan credea în sora ei; și eu la fel – dar am suferit o deziluzie cum nu i-aș dori niciodată.

Se întrerupse brusc, aruncând chiștocul încă aprins al țigării în jarul din cămin.

– Asta te-ar putea ajuta să înțelegi – măcar puțin.

– Într-adevăr, și-mi pare rău... atât de rău...

Expresia Juliei arăta mai grăitor decât orice cuvinte cât de profund o mișcaseră confidențele lui. Explicau atât de mult; mai mult decât ar fi visat David vreodată, căci acea revelație justificase relația lui cu Simone, ridicând-o de la nivelul sordid unde o coborâse povestea lui Joan. Cum ar fi putut să știe cât de mult însemna asta pentru Julia! Se simțea capabilă să înfrunte orice, atâta vreme cât David Mellor rămânea omul la care visase toată viața.

* * *

Printr-unul dintre acele capricii tipice ale vremii de primăvară, după-amiaza însorită fusese urmată de o seară rece și ploioasă. În timp ce Julia și Bill Trent mergeau pe Shaftesbury Avenue, luminile din Piccadilly Circus se reflectau în asfaltul ud, iar prin rigole curgeau pârâiașe. Trăgând-o pe Julia într-o parte ca s-o ferească de noroiul aruncat de roțile unei mașini, Bill o întrebă:

– Nu vrei să te adăpostești în ușa asta, până merg eu să găsesc un taxi?

– Nici o speranță, toate par ocupate. Cred că la ora asta iese lumea de la spectacolele de teatru.

Julia își înclină umbrela, pentru a evita apa care curgea de pe o streașină.

– Nu mă deranjează ploaia. Cred că e mai bine să mergem, decât să stăm pe loc, cu speranța că vom găsi un taxi.

– Ești sigură că n-ai să răcești? o întrebă Bill, plin de solicitudine. De fapt, îmi amintesc un restaurant, destul de aproape de-aici, pe Dean Street. Putem merge acolo, dacă vrei, e doar la câțiva pași.

– Atunci, să mergem! primi Julia cu însuflețire, bucuroasă să se adăpostească.

Abia când intră în sala de mese, își dădu seama, cu un junghi de durere, că era același local unde cinase cu David, la prima lor ieșire împreună.

În timp ce ospătarul le punea în față farfuriile, Bill începu să discute despre piesa de teatru pe care o văzuseră.

– Nu mi s-a părut prea grozavă – tu ce zici?

– Mie mi-a plăcut, îi zâmbi Julia. Cred că era prea intelectuală pentru tine, dar eu am găsit-o extrem de interesantă.

– Am avut impresia că au lăudat-o cam prea mult în presă. Toți criticii ăia au ridicat-o atâta în slăvi, încât mi-a ajuns până peste cap!

Tocmai își rupea chifla în două, când se întrerupse.

– Dumnezeule din ceruri! Ia uite cine-a intrat – nimeni altul decât marele Mellor!

Julia fu cât pe ce să se înece cu mâncarea și ridică șervetul la gură. Șocul apariției neașteptate a lui David îi accelerase bătăile inimii, ca de obicei, și se ruga doar ca emoția să nu i se citească pe față.

Era clar că Bill nu observase nimic neobișnuit, căci continua să vorbească:

– Se duce la masa aia din colț – cred că nu ne-a văzut... ce zici, oare ar trebui să-i spun ceva? S-ar aștepta să-l invităm la masa noastră?

– O, nu, nu!

Imediat, conștientă că protestase prea vehement, Julia făcu un efort să-și recâștige calmul.

– Nu cred că e necesar – dar, desigur, fă cum crezi că e mai bine.

– În fond, e șeful meu... spuse Bill, nehotărât. Sper doar să aibă atâta tact încât să nu accepte!

Julia îi privi pe furiș în timp ce vorbeau. Când Bill explică despre ce era vorba, David se întoarse spre ea, surprins. O salută cu un zâmbet, dar Julia îl văzu ușurată așezându-se la loc, în timp ce Bill revenea la masă.

– E delicat, băiatul; a insistat că nu vrea să ne deranjeze, dar a primit, ca un compromis, să-și bea cafeaua la masa noastră. Oricum, mă bucur că l-am invitat; îmi tot spun că așa se cuvenea să procedez.

– Nu mă îndoiesc! răspunse Julia, încercând să pară cât mai nonșalantă.

Bill, fără să observe cât de tulburată era, continuă să sporovăiască. Răspunzând monosilabic din când în când, Julia se concentra asupra mâncării, care însă își pierduse dintr-o dată orice gust.

– Mai bine să nu comandăm cafeaua până nu vine și Mellor, propuse Bill, în timp ce chelnerul le lua farfuriile și curăța masa de firimituri. A, uite-l că se apropie deja!

– Sper că nu vă deranjez...

Cu un surâs scurt spre Julia, se așeză și-și scoase tabachera, pe care i-o oferi lui Bill.

– Încă nu mă obișnuiesc cu ideea că Julia nu fumează. E foarte înviorător, în zilele noastre, să găsești o fată care să nu se fi apucat de fumat.

– Eu găsesc multe lucruri înviorătoare la Julia!

Bill zâmbi afectuos în direcția ei.

– A reușit să-și păstreze o aură inocentă, deși lucrează la St. Anne's de aproape trei luni!

În sfârșit, reușind să-și stăpânească din nou emoțiile, Julia i se adresă lui David:

– Ce ciudat, că am revenit aici – mai țineți minte că e primul restaurant pe care l-am vizitat la Londra. Bill și cu mine ne duceam la Janin's, în Piccadilly, dar ploua atât de tare, și n-am putut găsi nici un taxi, încât dintr-o dată și-a amintit de acest local.

– Nu mai știam cine mi l-a recomandat prima oară, interveni Bill. Acum îmi amintesc, domnule, dumneavoastră

ați fost – atunci când a venit tata din Scoția, să mă viziteze. Pe vremea aceea, nu cunoșteam aproape deloc Londra, și v-am întrebat unde ar fi bine să-l duc.

– Nu pot spune că-mi amintesc râse David. Dar eu unul, vin aici de ani de zile. De obicei, îl recomand oricui mă întreabă despre un restaurant liniștit, cu mâncare bună.

Bill o privi curios pe Julia.

– Deci, ai mai fost aici?

Apoi întoarse capul spre David.

– Ați luat cina aici împreună? întrebă el, fără să-și poată ascunde surprinderea din glas.

– Da, când Julia abia venise în Anglia. Ne-am cunoscut la Paris; de fapt, eu am recomandat-o la St. Anne's.

– Aha, înțeleg. Dacă stau să mă gândesc, parcă a spus cineva că i-ați susținut cererea.

În jumătatea de oră care urmă, Julia rămase în mare parte tăcută; cu un junghi de regret, îl văzu pe chelner aducând nota de plată. În timp ce porneau spre ușă, David întrebă:

– Pot să vă iau cu mașina mea? O am aici, și oricum trebuie să trec pe la St. Anne's.

– Ar fi perfect, nu-i așa, Julia? Încă mai plouă ca toți dracii, și ne va fi greu să găsim un taxi – la ieșirea de la teatru, nu se găseau nici să dai cu tunul, îi explică Bill lui David.

Apoi, întorcându-se iar spre Julia, o luă de braț.

– Hai, Julia dulce, e un adevărat noroc, nu?

Julia se obișnuise cu drăgălășeniile lui Bill și știa că nu însemnau nimic. Dar, cu această ocazie, se simți stânjenită și fu sigură că în expresia lui David se manifestase o fărâmă de surprindere.

Mașina fiind mare și suficient de spațioasă pentru toți trei, Julia fu convinsă că nu era nevoie ca Bill să se așeze atât de aproape de ea. I se părea doar, sau David devenise neobișnuit de tăcut? Pe lângă câte un răspuns convențional la remarcile lui Bill, abia mai scotea o vorbă.

– Ei, domnule, am ajuns și vă mulțumim enorm!

Bill, fără să simtă că era ceva în neregulă, îi zâmbi recunoscător, apoi deschise portiera, luându-i-o înainte șoferului, și o ajută pe Julia să coboare.

– O clipă doar, Trent.

Julia se opri la auzul vocii lui David, întorcându-se instinctiv spre el.

– Fă-mi un serviciu, bine? Sună la pavilionul Bellamy și întreab-o pe sora de gardă dacă vrea s-o văd pe noua pacientă – m-a sunat mai devreme, în seara asta. Dacă e îngrijorată, am s-o examinez acum, altfel poate să aștepte până mâine dimineață.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Julia poate aștepta aici, în mașină, până te întorci, după care ai s-o conduci la căminul surorilor.

După plecarea lui Bill, tensiunea invizibilă păru să cedeze, însă chiar în timp ce se relaxa pe canapeaua tapițată cu piele, Julia simți ceva neobișnuit în tăcerea din mașină, și fu ușurată când îl auzi pe David spunând:

– Voiam să am ocazia de a vorbi cu tine între patru ochi. În ultima vreme, am lucrat în fiecare seară până târziu. Azi am fost liber pentru prima oară. Ți-am telefonat, dar erai plecată, desigur. Probabil te întrebi ce planuri am cu falsa noastră logodnă; știu că Joan s-a ținut de cuvânt. N-a mai aflat nimeni, dar simt totuși că te-am pus într-o situație neplăcută și, evident, doresc să îndreptăm lucrurile cât de curând posibil. Cred că-i putem spune Joanei destul de curând că ne-am răzgândit – ai putea să mai aștepți, să zicem, încă o săptămână?

Julia dădu din cap, iar David continuă:

– Poate vii să iei cina cu mine mâine seară? Atunci, o să discutăm în amănunt. Ai putea ajunge la mine acasă la ora opt?

– Da, pot.

Tonul simplu al Juliei nu trăda prin nimic bucuria nerăbdătoare pe care o simțea, iar strălucirea din ochii ei nu se vedea în întunericul din mașină.

– Nu e nevoie să-ți spun cât de mult m-a ajutat cooperarea ta. Niciodată n-am să-ți pot mulțumi îndeajuns. Astă seară, însă, am văzut mai clar ca oricând că nu aveam dreptul să ți-o cer.

Cum Julia rămase tăcută, amuțită de uimire, David continuă mai deslușit:

– Bill e un băiat bun, Julia, cu un viitor minunat. Dacă Joan vorbește vreodată despre logodna noastră, dacă se află cândva, atunci îți promit c-am să dau cărțile pe față, cu orice preț, indiferent cât ar durea-o pe ea.

Julia tocmai se pregătea să protesteze, când la fereastra mașinii apăru chipul zâmbitor al lui Bill.

– Totul e-n regulă, domnule. Willis a fost în salon și spune că sora se teme fără nici un rost, așa că puteți pleca acasă cu conștiința împăcată.

Deschizând portiera, o luă pe Julia de mâna care-i zăcea inertă în poală.

– Vino, Julia iubito, știi că n-ai bilet de voie pentru noapte. Va trebui să alergăm, dacă vrei să ajungi la timp.

Julia fu recunoscătoare că nu putu face mai mult decât să-i adreseze lui Bill un semn de salut cu mâna, când trecu de ghereta portarului, iar poarta se închise în urma ei. Abia când ajunse în cameră și văzu pe sub ușa Joanei lumina aprinsă, își aminti că-i promisese să treacă pe la ea, la o cafea înainte de culcare. Cu un oftat resemnat, ciocăni încet în ușă.

I se răspunse imediat să intre. Văzu că se făcuseră pregătiri pentru sosirea ei; în fața sobei electrice erau trase două fotolii, iar între ele, pe un taburet scund, stătea o tavă cu un serviciu de ceai. O cutie decorativă de metal conținea diverși biscuiți, iar ceainicul scotea aburi, pe un mic primus.

– Ai venit mai devreme, o întâmpină Joan. Mă bucur. Așa, vom avea mai mult timp să stăm de vorbă.

Julia luă ceașca de ceai oferită de gazdă, apoi acceptă și un biscuit.

– N-ar trebui să mai mănânc... Abia am terminat cina.

– Firește, ai fost în oraș cu David. Ați avut o seară plăcută?

Joan se așeză în fotoliul din fața ei.

– În ultima vreme, abia dacă l-am mai văzut. Știu că e îngrozitor de ocupat, tot timpul intră și iese din pavilion... Cum o mai duce? întrebă ea, pe un ton de conversație.

Julia putu răspunde cu ușurință; noroc cu întâlnirea lor întâmplătoare. Când Julia o întrebă dacă David fusese chemat la noua pacientă de la Bellamy, îi putu da toate amănuntele.

– Cred că acum ești ocupată cu cumpăratul trusoului, nu-i așa? continuă Joan cu căldură. Ai niște măsuri ușor de potrivit, nu? Eu sunt atât de înaltă, încât mi-e mult mai dificil. Și Antonia era la fel ca tine, orice îi stătea fermecător.

Se întrerupse, ridicându-se în picioare, și se duse să caute într-un sertar al mesei de toaletă.

– Am găsit ieri o fotografie de-a ei – una foarte frumoasă, pe plajă la Cannes... Ei, unde am pus-o? Aha, uite-o!

Închise sertarul și se întoarse din nou spre Julia, cu un mic album în mână.

– Da, e o fotografie foarte reușită, recunoscu Julia. Tu ai făcut-o?

– Nu, un pacient pe care-l îngrijeam atunci.

La vederea expresiei surprinse a Juliei, Joan se grăbi să-i explice:

– Presupun că te întrebi cum am ajuns să mă aflu cu un pacient la Cannes, nu-i așa? Inițial, îl îngrijisem într-un sanatoriu, apoi m-am dus cu el în sudul Franței, cât timp a fost

convalescent. Am stat acolo trei săptămâni, iar Antonia, care fusese la un festival din Florența, a venit și ea pentru câteva zile, la întoarcere, în drum spre Anglia.

– Aha, înțeleg...

Julia, curioasă să afle mai multe despre viața Joanei, o încurajă să continue.

Joan zâmbi.

– N-am nimic împotrivă să-ți spun că-l iubeam pe omul acela. Ar fi trebuit să ne căsătorim.

– Îmi pare rău, Joan... Vrei să-mi spui de ce nu s-a mai putut?

Zâmbetul se șterse de pe chipul Joanei, iar în voce i se strecură o notă de nonșalanță forțată.

– Era foarte dificil... Înțelegi, trebuia să mă gândesc la Antonia. Răspundeam de ea. Cum ți-am spus, l-a cunoscut pe pacientul meu când eram cu el la Cannes. Cumva, nu s-au înțeles prea bine. Evident, aș fi vrut ca ea să locuiască în continuare cu mine – cu noi... și aveam mari îndoieli că formula ar fi reușit. Numai asta a făcut să ne despărțim, în cele din urmă. Logodnicul meu făcea multe călătorii de afaceri, în străinătate. Uneori, lipsea luni în șir. Dacă ne căsătoream, ar fi trebuit să-l însoțesc, iar asta ar fi însemnat s-o las pe Antonia singură. N-am avut încotro. A trebuit să renunț la el.

-Și de-atunci nu l-ai mai văzut niciodată? N-ai încercat să mai iei legătura cu el, după aceea?

Joan părea mai relaxată, acum că-și despovărase sufletul, iar când îi răspunse, vocea îi era sigură din nou.

– Nu. Înțelegi, nu revenea în Anglia decât pentru perioade scurte. Și-n plus, a trecut cam mult timp de-atunci. Antonia s-a căsătorit abia la un an după despărțirea noastră, și era prea târziu. Dispăruse complet din viața mea. S-ar putea chiar să se fi recăsătorit.

Părea să-și fi pierdut interesul pentru subiect, răsfoind cam absentă albumul, însă chiar atunci ajunse la o pagină care-i atrase atenția:

– Uite, chiar el e. Eu am făcut poza asta. Mi se pare destul de reușită, ce zici?

Julia luă iar albumul și, încercând să se arate interesată, se concentră asupra fotografiei care reprezenta un bărbat rezemat de o balustradă din piatră, înalt, cu cămașa albă descheiată la gât, contrastând puternic cu pielea bronzată. Dar interesul simulat al Juliei fu înlocuit rapid de uimire, și numai cu mare greutate reuși să-și stăpânească o exclamație.

Nu era decât un instantaneu oarecare, dar nu încăpea nici o îndoială că omul din fotografie nu era nimeni altul decât propriul ei unchi, Richard Wallick.

Capitolul 8

Abia când se întâlni prima oară cu unchiul ei, după întoarcerea lui din Statele Unite, Julia își dădu seama cât de mult o schimbaseră cele patru luni de când plecase de la mănăstire. Cu ocazia vizitelor lui acolo, rare dar periodice, se simțise întotdeauna intimidată și stânjenită. Acum, stând în salonul din apartamentul lui, știa fără urmă de îndoială cât se schimbase. Avea atât de multe să-i explice și să-i povestească, încât abia dacă știa cu ce să înceapă, iar orele dimineții trecuseră pe nesimțite, în timp ce conversau veseli.

– Trebuie să fiu înapoi la spital la ora două, dar diseară voi fi liberă. Ne putem revedea atunci?

– Desigur. Te invit la cină – aici, cred. Vom mai avea încă destule să ne spunem și cred că va fi mai plăcut acasă, decât la un restaurant.

– Într-adevăr, confirmă Julia. Am atât de puține ocazii să mănânc ceva de casă – doar felurile alea oribile care se servesc în spital, sau mâncare de restaurant. Va fi o mare plăcere pentru mine!

– Aș vrea să vii aici ori de câte ori poți, și să te simți ca la tine acasă.

Richard Wallick se întrerupse ca să-și aprindă pipa, apoi suflă o spirală de fum.

– Din păcate, trebuie să plec din nou; în Africa de Sud, de astă dată; dar, cu un dram de noroc, voi veni înapoi la începutul verii, iar atunci sper să rămân în Anglia pentru o perioadă mai îndelungată.

– Deci, iar pleci?

În vocea Juliei se simțea o notă de regret sincer.

– Și cât timp vei sta aici?

– Două săptămâni.

Richard zâmbi, iar Julia îl observă cu atenție. Abia acum devenea cu adevărat conștientă de înfățișarea lui ca bărbat, în trecut n-o interesase niciodată. Dar, încercând să-l privească din punctul de vedere al Joanei, își dădea seama că era atrăgător; avea chipul slab și bronzat, culoarea acccentuându-i albastrul scăpărător al ochilor, și încă nu-i apăruse nici un fir alb în părul negru și des care i se unduia de la tâmple și frunte. Întotdeauna păruse incredibil de înalt – dar, în fond, și Joan era înaltă...

– Nu mai fi așa de îngândurată, o readuse el la realitate, zâmbind. Cum ți-am spus, voi reveni la vară și sper ca atunci să stau mai mult.

Apoi, dorind fără îndoială să-i alunge gândurile negre, trecu la alt subiect:

– Cât timp sunt aici, vreau să-i mulțumesc doctorului care a fost atât de bun cu tine când ai venit la Londra și ai constatat că eram plecat. Îi datorez măcar un cuvânt de recunoștință. Spune-mi, unde și când pot lua legătura cu el?

– Cu doctorul Mellor? Într-adevăr, am avut mare noroc să-l întâlnesc, și nici nu pot spune cât de bun a fost. Într-adevăr, ar fi bine să-i dai un telefon, cândva, și să-i mulțumești, confirmă Julia.

– Cu siguranță.

Richard notă numărul, apoi continuă:

– Cred că e foarte ocupat. Când ai zice că-i cel mai bine să-i telefonez?

– În fiecare dimineață are consultații, ia masa acasă, apoi își petrece după-amiaza în spital. Cred că-l poți găsi acasă oricând, înainte de două.

– Atunci, de ce să nu-l sun acum?

Richard ridică receptorul și formă numărul. În timp ce aștepta, se întoarse iar spre Julia.

– Aș dori să-l invit într-o seară, ca să-mi exprim recunoștința. Poate-l aduci o dată, și ne prezinți...

Se întrerupse, când auzi o voce în aparat, și spuse:

– La telefon Richard Wallick... dacă domnul doctor Mellor are un moment liber... Nu, e ceva personal... spuneți-i că sunt unchiul domnișoarei Dolland.

Julia le ascultă conversația, auzind cuvintele de mulțumire ale unchiului ei și imaginându-și răspunsurile lui David. Cei doi mai schimbară câteva replici, al căror sens nu-l putu deduce până când auzi clar invitația:

– Julia vine diseară să ia cina cu mine. De ce n-ați veni și dumneavoastră? Îmi va face mare plăcere să vă cunosc.

David dădu un răspuns care pe Richard îl făcu să râdă, înainte de a răspunde:

– Nu accept asemenea scuze. Măcar o dată, lăsați munca pe planul doi. Vă aștept la... Poftim?... Da, am să-i spun. Atunci, pe diseară. Abia aștept să vă cunosc.

Puse receptorul la loc în furcă și se întoarse spre Julia, care ardea de nerăbdare.

– Ei, ce-a zis? Vine?

– Da, întâmplător e liber. Apropo, m-a rugat să-ți spun că te va lua din fața porții spitalului, la șapte și jumătate.

Julia dădu din cap, evitând să vorbească pentru a nu-și da de gol bucuria. Fu ușurată când unhiul ei, neștiind ce mare plăcere îi făcea, continuă:

– Am uitat să te întreb, e căsătorit? Dacă da, ar fi trebuit să-l invit cu soția, desigur.

– Nu, e văduv.

Cu respirația tăiată, Julia simți că i se încordau toți nervii. Era momentul pe care-l așteptase. Cu un calm prefăcut, ascunzându-și tumultul interior, adăugă:

– Soția lui a murit acum trei ani. Era Antonia Meredith, pianista. Joan, sora ei, lucrează la St. Anne's. E sora șefă adjunctă a pavilionului meu.

Studie curioasă și agitată trăsăturile lui Richard Wallick, dar o aștepta o amarnică dezamăgire. Telefonul începuse să sune strident, iar unchiul ei se întorsese să răspundă. Nici nu putea

fi sigură dacă nu cumva sunetul îi acoperise cuvintele. Știa că Richard apucase să audă că David era văduv, dar nu avea idee dacă mai prinsese și continuarea.

Cineva greșise numărul. În acel moment, Julia își dori din toată inima ca Bell să nu fi inventat niciodată telefonul!

– Deci, Julia, ce zici? Tu trebuie să te întorci la spital, iar eu mai am niște probleme de rezolvat în după-amiaza asta, așa că aș spune s-o luăm din loc.

Julia se uită la ceas.

– Dumnezeule mare, într-adevăr, am și uitat cum trece timpul!

Se ridică și-și luă poșeta.

– Ne vedem diseară, adăugă Richard. Și acum, pot să-ți chem un taxi?

– Nu, mulțumesc, am un autobuz care mă lasă chiar în fața spitalului.

* * *

– De mult n-am mai avut o seară liberă, și nici acum n-ar fi trebuit să fiu, dar unchiul tău s-a dovedit prea persuasiv... și apoi, desigur, era și o ocazie de a te vedea.

Cuvintele lui David o făcură pe Julia să ridice privirea, dar în mașină era prea întuneric ca să-i vadă expresia, și nu avea idee dacă vorbea serios, sau doar din politețe.

– Apropo, unde locuiește unchiul tău? continuă el. În apropiere de Sloane Square, nu-i așa?

– Da. Am ajuns destul de devreme, n-am putea să trecem prin parc?

Julia nu știa ce o îndemnase să-i propună așa ceva. În clipa următoare, însă, își dădu seama că nu mai putea să țină pentru ea ceea ce știa despre relația dintre Joan și Richard.

– Dacă ați putea opri undeva pentru câteva minute... Vreau să discut ceva cu dumneavoastră.

După ce intră pe porțile mari de fier, David introduse mașina pe aleea rutieră care înconjura parcul, iar peste câteva minute trase pe margine și opri motorul. Cu mișcări lente și deliberate, se întoarse spre Julia.

– Pot să-mi imaginez destul de ușor ce anume te tulbură... începu el.

Julia, însă, îl întrerupse înainte de a apuca să continue:

– Nu, n-aveți de unde să știți! E un lucru pe care am considerat că nu aveam dreptul să-l destăinuiesc nimănui, dar acum îmi dau seama că nu pot să-i fac față singură. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră!

În vocea ei se simțea o agitație atât de insistentă, încât David deveni mai atent. Observând, Julia se grăbi să-i explice în continuare:

– Poate că n-ați știut niciodată, dar Joan a fost, cândva, logodită...

Îi văzu expresia surprinsă și continuă repede:

– S-a întâmplat cu ani în urmă, înainte ca Antonia să se mărite cu dumneavoastră. Joan mi-a spus chiar ea totul.

Logodnicul ei îi fusese pacient, pe vremea când ea lucra în sectorul privat, și au desfăcut logodna pentru că Joan n-o putea lăsa pe Antonia singură...

Trase adânc aer în piept, apoi îi dezvălui în sfârșit și esențialul:

– Și am aflat, absolut întâmpător, că omul acela era unchiul meu Richard!

David o privi uluit.

– Dar e fantastic! Ești absolut sigură?

– Cât se poate de sigură, afirmă cu convingere Julia. După ce s-au despărțit, au pierdut complet legătura, și nu s-au mai văzut ani de zile. Unchiul meu era plecat în străinătate cu lunile, și pe-atunci încă nu avea un domiciliu stabil în Londra, așa că Joan nu l-ar fi putut găsi nici chiar dacă ar fi vrut. După cum știți, a renunțat la casă când s-a măritat Antonia și s-a mutat la St. Anne's. Pentru unchiul meu, să găsească o soră medicală în Londra ar fi însemnat să caute acul în carul cu fân.

– Poate că nici n-au vrut să se mai revadă, îi aminti David cu blândețe.

– Tocmai asta mă tulbură.

Se încruntă preocupată, încrețindu-și fruntea netedă.

– Știu că Joan încă îl mai iubește pe Richard – desigur, nu i-am dat de înțeles că știu cine era – dar despre unchiul nu știu ce să zic... Înțelegeți, n-am nici o cale de a afla dacă mai ține la ea sau nu. Bărbații sunt atât de deosebiți – nici pe

departe la fel de romantici... S-ar putea s-o fi uitat de-atunci și să se fi obișnuit foarte bine cu viața de burlac, încheie ea, cu oarecare naivitate.

David râse încetișor, apoi îi spuse, cu un zâmbet blând:

– Cred c-ai putea să-l întrebi.

– Cum să-l întreb, așa, de-a dreptul? alungă Julia imediat sugestia, după care îi dezvălui lui David planul pe care și-l pregătise atât de minuțios în ultimele zile și felul cum dăduse greș. Numai de i-aș fi putut vedea reacția când am menționat numele lui Joan... Atunci aș fi știut, și nu-mi mai rămânea decât să le aranjez o întâlnire.

– Desigur, n-ar fi înțelept să-i ajutăm să se întâlnească până nu știm ce sentimente mai are unchiul tău pentru Joan, recunoscu David. Și ce vrei să fac? Chiar tu ai spus că bărbații nu sunt romantici. N-aș avea nici cea mai vagă idee cum să joc rolul lui Cupidon.

Oricât era de tulburată, Julia reuși să zâmbească. Apoi redeveni serioasă.

– Trebuie să facem ceva...

– Ai spus că unchiul tău va sta aici doar două săptămâni. Îți sugerez ca mai întâi să vedem ce se întâmplă în seara asta. Poate că unul dintre noi va găsi o ocazie de a menționa din nou numele Joanei; iar atunci, vom fi de față amândoi ca să-i observăm reacțiile.

– Faceți-o *dumneavoastră,* vă rog! îl imploră Julia. Eu știu că n-aș reuși decât să produc încă o încurcătură. M-am gândit atât de mult la asta, încât mă simt foarte stingherită și probabil aș strica totul.

– Perfect. Iar acum, că am lămurit-o și pe asta, n-ar strica să profităm de ocazie ca să discutăm și despre propriile noastre probleme. Știu cât te irită falsa noastră logodnă – îmi pare rău, Julia, și îmi dau seama că nu mai poate continua. De-acum încolo, poți să-i spui Joanei că totul s-a terminat, oricând găsești de cuviință.

În glas i se simțea o notă de resemnare, iar aerul său grav contrasta puternic cu starea de spirit dinainte.

– O, nu! protestă Julia. Nu-i pot spune Joanei acum. Nu vă dați seama? Dacă ea și unchiul Richard se împacă și vor fi împreună din nou, atunci va fi momentul cel mai potrivit. O să fie prea fericită ca s-o mai intereseze relația dintre noi – și merită să așteptăm până vedem cum merg lucrurile.

– Mizezi destul de mult pe această iubire problematică Joanei, nu-i așa? În fond, cred că au trecut cinci ani de-atunci, iar oamenii se mai și schimbă, să știi. Dacă mie îmi lipsește romantismul, atunci aș spune că ai tu destul pentru amândoi – dar aici suntem în realitate, Julia, nu într-o poveste cu sfârșit fericit.

O clipă, Julia rămase tăcută și abătută, după care își regăsi încrederea în sine și insistă:

– Oricum, trebuie să încercăm să-i ajutăm, și nu-i voi spune Joanei că am desfăcut logodna până nu va fi nevoie, în ultimul moment, când unchiul va pleca spre Africa de Sud.

– Asta numai tu poți decide.

David răsuci cheia de contact și porni motorul.

– Și acum, cred că e timpul să mergem.

În cuvintele lui se simțea o finalitate pe care Julia n-o prea înțelese până când îl auzi vorbind din nou.

– Te-am eliberat de promisiunea pe care mi-ai făcut-o, de a o lăsa pe Joan să creadă că ne vom căsători. Acum poți să faci ce vrei dar, orice s-ar întâmpla, te rog mult, nu lăsa ca speranțele pentru Joan sau serviciul pe care mi l-ai făcut să-ți primejduiască în vreun fel propria fericire.

Deci, încă mai credea că ținea la Bill? Julia nici nu găsi de cuviință să nege o idee atât de ridicolă.

* * *

Când Julia, însoțită de David, intră în salonul apartamentului lui Richard Wallick, prima ei senzație fu una de uimire totală, și o clipă avu convingerea că imaginația ei prea creatoare îi juca o farsă. Nu putea fi adevărat; nu era posibil. Și totuși, în fața lor, profilată pe lumina din bovindou, ca un portret în ulei, stătea Joan Meredith! Silueta ei elegantă și înaltă era îmbrăcată într-o rochie strâmtă de catifea roșie, în vreme ce bujorii vii din obraji și părul strâns cu rafinament îi întregeau frumusețea plină de viață, cu totul diferită de înfățișarea ei obișnuită. Cu un gest inconștient, Julia își trecu o mână peste ochi ca pentru a alunga o vedenie, dar Joan porni spre ea cu pași grațioși și măsurați, iar glasul lui Richard Wallick risipi în sfârșit vraja.

– Cred că ești surprinsă, Julia, și dumneata la fel, Mellor, s-o găsiți pe Joan aici, dar știu că nici unul dintre voi nu are nevoie de prezentări.

Văzând aerul neîncrezător al Juliei, Richard zâmbi.

– Nu mai face mutra asta buimacă, Julia. Joan și cu mine suntem vechi prieteni. Pierdusem legătura în ultimii ani – dar azi dimineață, absolut involuntar, mi-ai dat un indiciu despre locul unde o puteam găsi... Ei bine, și am găsit-o – asta-i tot!

Deci, era adevărat, nu doar un vis! Pe Julia o copleși un val de bucurie și, cu un gest intinctiv, își aruncă brațele după gâtul Joanei.

– O, Joan, mă bucur atât de mult că ești aici, atât de mult... atât de mult mă bucur!

– Pari să te bucuri, firește, Julia, răspunse Joan cu o atitudine care reflecta plăcerea produsă de gestul spontan al Juliei. Oricum, mulțumită ție mă aflu aici. Dacă nu erai tu, Richard și cu mine nu ne-am fi regăsit niciodată.

– Joan are dreptate, și n-am intenția s-o mai pierd din nou.

Richard Wallick veni lângă Joan și, luând-o de braț, o trase lângă el.

– Vrem să fii prima care va ști, Julia, și dumneata desigur, Mellor, că ne vom căsători la timp pentru ca Julia să vină cu mine în Africa de Sud.

– Mă bucur atât de mult!

Julia e întoarse spre David, cu un zâmbet radios.

– Nu-i așa că e minunat?

– Sunt încântat.

David îi strânse mâna lui Richard, apoi o sărută ușor pe a lui Joan.

– Sper ca Wallick să nu-mi ia în nume de rău acest familiarism, dar suntem aproape rude.

Râse, după care continuă cu profundă sinceritate:

– Îți doresc numai fericire, Joan. O meriți, cu siguranță.

După o cină sărbătorească, la care băură și șampanie, continuară să stea de vorbă despre viitor. Richard și Joan păreau să evite orice referire la trecut.

– Ne căsătorim vineri, și vom decola imediat. Vreau să-mi fii cavaler de onoare, Mellor.

Richard se întoarse spre Julia.

– Domnișoare de onoare, din păcate, nu vom folosi. Va fi doar o ceremonie civilă. Amândoi ne dorim o nuntă cât mai discretă posibil.

Când conversația trecu la subiecte mai generale, Joan se așeză lângă Julia pe canapea și-i spuse încet:

– Nici nu-ți dai seama cât de recunoscătoare îți sunt, Julia. Îmi dau seama că doar întâmplător mi-ai menționat numele, azi dimineață – imaginează-ți doar un singur cuvânt, și m-a făcut cea mai fericită femeie din lume...

– Cred că acum pot să-ți spun că n-a fost o întâmplare, recunoscu Julia. Înțelegi, recunoscusem fotografia aceea pe care mi-ai arătat-o.

Cu ochii mari de uimire, Joan exclamă în șoaptă:

– Vrei să spui că intenționat ai făcut-o? O, Julia, nici nu știu cum să-ți răspund!

Tăcu o clipă, înțelegând abia acum pe deplin, apoi o luă de mână, implusiv.

– N-am să-mi iert niciodată faptul că am crezut lucruri atât de îngrozitoare despre tine, prima dată când ai venit la St. Anne's... E ciudat ce-am să-ți spun, Julia, și sper să mă înțelegi, dar cumva pari să umpli golul acela îngrozitor pe care l-a lăsat moartea Antoniei.

– Sigur că înțeleg, o asigură Julia.

– Acum îmi dau seama ce proastă am fost. Era cât pe ce să pierd tot ceea ce avea viața să-mi ofere.

Aruncă o privire spre cei doi bărbați și văzu că erau adânciți în conversație.

– Înțelegi, Richard și Antonia nu s-au înțeles niciodată prea bine; faptul că am desfăcut logodna pentru ea n-a făcut decât să-i îndepărteze și mai mult. Julia, vrei să-mi faci o favoare?

– Sigur că da, fac tot ce pot, acceptă imediat Julia, curioasă.

– Vreau să iei tu portretul Antoniei, albumele de fotografii și amintirile, și să le pui undeva, bine. Eu nu mai am nevoie de ele, dar nu pot nici să le distrug. Întotdeauna îi voi cinsti amintirea, însă de-acum încolo nu va fi mai mult de atât.

– Sigur că voi face ceea ce-mi ceri, consimți Julia, cu un zâmbet care arăta mai mult decât orice cuvinte cât de mult o mulțumea acea hotărâre, apoi schimbă deliberat subiectul. Ți se va simți lipsa la St. Anne's, Joan. Sora James se bazează atât de mult pe tine!

– Lasă că-s multe cărora n-o să le pară rău, râse Joan. Știu că am fost dificilă uneori, dar munca unei surori șefe adjuncte nu-i numai vis și armonie. Vei afla și tu asta, într-o bună zi... A, dar nu, sigur că n-ai să afli; tu te vei mărita cu mult timp înainte de asta...

Și, ridicând vocea, îi atrase în conversație și pe cei doi bărbați.

– Știu că trebuia să fie secret și am promis să nu spun nimănui, dar Richard, desigur, nu e „oricine". Iubitule, știai că Julia și David sunt logodiți?

Richard se uită mai întâi la David, apoi la Julia, cu o încântare evidentă.

– Felicitările mele! Nimic nu mă putea bucura mai mult!

Apoi o amenință pe Julia cu degetul, chipurile mustrător:

– Observ că nu mi-ai spus, azi dimineață!

– Nici nu-ți imaginezi cât de secretoși au fost! exclamă Joan. Sunt prieteni de ani de zile, dar a trebuit să treacă atâta timp până s-au hotărât...

– Ei, lasă, că și noi am avut nevoie de timp, râse Richard. Nu-i putem învinui pentru asta.

Julia răsuflă ușurată. Referirea la îndelungata lor „prietenie" o umpluse de teamă. Dacă Richard îi cerea amănunte, cum Dumnezeu ar fi putut să-i explice? Dar momentul periculos trecuse. Totuși, se ridică în picioare.

– Eu trebuie să mă întorc la spital. Îmi pare foarte rău, nu voiam să vă stric petrecerea...

– Te duc eu, Julia, se oferi imediat David, ușurat și el să evite continuarea conversației.

Când ajunseră în fața spitalului, David opri mașina și murmură nostalgic:

– Ai văzut ce bine arăta Joan în seara asta? Îmi amintea de Antonia.

Julia se bucura enorm de mult să mai stea cu el, fie și doar câteva momente.

– Căsătoria lor e cel mai bun lucru care ar fi putut să se întâmple, continuă David, scoțându-și o țigară, cu un gest mecanic. Sperasem să-și găsească o consolare dar anii treceau, și începusem să-mi pierd orice nădejde. Am încercat din răsputeri să-i ascund adevărul despre Antonia. Știam că i-ar frânge inima. Acum sunt convins că nu va fi nevoie să afle niciodată. Nu ți-am spus toată povestea, nu-i așa? o privi el pe Julia, întrebător. Devotamentul neobosit al Joanei devenise o povară pentru Antonia. Își dorea libertatea, pe care Joan, fără voie, i-o îngrădea. După aceea, când a fost prea târziu, am știut ce motive avusese Antonia ca să se mărite cu mine. Fiindu-mi soție, putea scăpa de sub dominația surorii ei. Îl iubea pe Renato Marvini de mai mult timp. Era un pianist celebru – profesorul ei; dar era căsătorit și nu le era ușor să-și desfășoare aventura, sub ochiul atent al Joanei. După ce Antonia mi-a devenit soție, i-a fost mult mai ușor.

Julia răspunse cu reținere vizibilă:

– Încep să înțeleg. Totul mi se pare o tragedie incredibilă.

Ca și cum nici n-ar fi auzit-o, David continuă:

– Când Antonia s-a dus la Paris – ultima dată – voia să-l implore pe Marvini să renunțe la toate și să rămână cu ea, să insiste să-i facă un copil... Probabil că refuzul lui a făcut-o să sufere îngrozitor. Înainte de a muri, mi-a mărturisit totul.

Făcu o pauză, aruncându-și pe fereastra mașinii țigara pe jumătate fumată.

– Copilul a supraviețuit... din nefericire.

Acum îi era imposibil să mai ignore prezența Juliei. Exclamația ei de uimire, oricât de înăbușită, îi atrăsese atenția. Se întoarse spre ea, cu un zâmbet tandru, aproape blând.

– Ești uimită, dar cred că vei înțelege când am să-ți spun totul. Fetița era anormală; avea o malformație a șoldurilor și până acum a trăit aproape numai prin spitale. S-a făcut tot posibilul pentru ea; poate că, pe viitor, se vor putea încerca și alte tratamente, dar rezultatul final rămâne imprevizibil, deocamdată. Era mult mai bine ca Joan să nu știe despre existența ei; n-a fi făcut decât să sufere, iar asemănarea cu Marvini ar fi fost dovada irefutabilă a duplicității Antoniei. Nu, Julia, i-am ascuns totul și, crede-mă, n-am făcut-o fără să chibzuiesc foarte temeinic.

– Și unde e fetița Antoniei? Cine are grijă de ea?

– Sora cu părul roșcat.

De astă dată, David zâmbi mai relaxat.

– Îți amintești că a avut grijă și de Antonia; după aceea, a acceptat să se ocupe de fetiță. E soră cu experiență, și ea a avut ideea acestui aranjament. De fapt, cea mai mare parte din cei trei ani de viață ai Françoisei au fost petrecuți în spital, iar Simone, evident, a însoțit-o.

– Simone Recamier? șopti Julia, abia dându-și seama că vorbise cu voce tare.

– Da. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Nu i-a fost deloc ușor. Acum, Françoise poate să stea în picioare și chiar să umble puțin, câțiva pași.

– Totul e atât de clar...

Julia tăcu un moment, apoi continuă:

– Vă mulțumesc că mi-ați spus. Înțeleg cât de dificil trebuie să vă fi fost, dar sunt absolut convinsă că ați procedat bine.

– Știu că toată lumea consideră că am iubit-o prea mult pe Antonia ca să mă pot gândi la o a doua căsătorie. Într-un fel, cred că e adevărat. O iubeam atât de mult încât, după trădarea ei, mi-am pierdut complet încrederea în propria mea putere de judecată și niciodată n-am mai putut să am încredere în cineva, sau să iubesc. La început, n-am crezut o vorbă din tot ce mi-ai spus. Erai tânără și neobișnuit de atrăgătoare. Asta m-a pus imediat în gardă. Când am descoperit că greșisem în legătură cu tine, am fost îngrozitor de rușinat – până când episodul cu scrisoarea mi-a clătinat iar încrederea. Mă tem că am avut o reacție exagerată; poate că acum vei înțelege de ce n-am vrut nici măcar să-ți ascult explicațiile. Am simțit că nu mai suportam nici o minciună. Abia recent am aflat adevărul. Știu că totul s-a întâmplat dintr-o greșeală a lui Molly. E puțin cam târziu pentru scuze, dar te rog să mi le accepți, dacă poți.

– Într-adevăr, totul a fost o greșeală îngrozitoare, dar oricum ar fi trebuit să-i spun supraveghetoarei, de la început. Însă mi-a fost prea frică, mărturisi Julia. Pur și simplu amuțisem.

– E ușor de înțeles.

Expresia lui David era înțelegătoare, cu un zâmbet blând pe buze și înochi.

– De prima dată când te-am văzut am simțit că aveai ceva deosebit. Doream atât de mult să cred în tine, dar soarta părea să-mi fie mereu împotrivă. Când am aflat adevărul, de la Christine, a fost ca o mustrare. Atunci am știut că nu mă înșelasem, că în fond erai așa cum sperasem și crezusem. Poate să ți se pară absurd, și să nu înțelegi cât de mult înseamnă asta pentru mine...

Tăcu o secundă, apoi continuă pe un ton mai puțin sigur, aproape în șoaptă:

– Numai dacă te-aș fi întâlnit acum cinci ani... Poate că totul ar fi fost altfel.

Cuvintele lui o tulburaseră incredibil pe Julia, care ar fi vrut să renunțe la orice discreție – să-și deschidă inima, să-l asigure că putea avea încredere în ea până la sfârșitul timpurilor. Dar tumultul din suflet îi rămase ascuns sub o mască de seninătate calmă, iar când vorbi, vocea îi fu calmă și indiferentă.

– Vă sunt profund recunoscătoare că aveți încredere în mine.

Așadar, Simone Recamier nu însemnase nimic pentru el. Dar Molly avusese dreptate. În inima lui David nu mai exista loc pentru iubire, și nici ea, nici oricare altă fată n-ar fi putut însemna pentru el mai mult decât o distracție plăcută.

Capitolul 9

Julia era recunoscătoare că la câteva ore după plecarea lui Richard și a Joanei în luna de miere, avea să pornească și ea spre Franța, într-o scurtă vizită. Avea valiza gata pregătită. Nu mai trebuia decât să-și schimbe rochia de la nuntă cu hainele de voiaj, după care îi mai rămânea timp să facă o scurtă vizită la radiologie, ca s-o vadă pe Molly.

În sfârșit, cu o ultimă privire prin camera ei de la cămin, își luă valiza și închise cu grijă ușa.

– Ai mare noroc că pleci la Paris, oftă prietena ei. Mare nevoie aș mai avea și eu de o vacanță. Presupun că David n-a menționat nimic despre o vizită la Paris în weekendul ăsta, nu?

– Dumnezeule mare, nu! De ce ar fi făcut-o?

– Din nici un motiv anume... decât dacă nu cumva, desigur, voia să-și vadă prietena pariziană, râse poznaș Molly.

– Știi... am tot vrut să-ți spun, începu Julia, încurcată. Ne-am înșelat în legătură cu mademoiselle Recamier. David

mi-a explicat totul acum câteva zile. E doar o cunoștință a lui, o soră care a îngrijit pentru el două paciente și pe care o cunoaște de ani de zile.

– Adio, romantism! Ce păcat...

Molly făcu o pauză, gândindu-se mai pe îndelete.

– Atunci, mă întreb, de ce se tot repede la Paris cu fiecare ocazie?

– Probabil îl preocupă soarta pacientei pe care o îngrijește mademoiselle Recamier acum.

– Aha, înțeleg... Ce plicticos! Sper numai ca asta să nu te facă să te aprinzi iar după David.

– Da, cred că e mai bine că mi-am venit în fire. Nu aștept nimic de la David, absolut nimic.

În vocea Juliei se strecură o notă de tristețe, cu totul străină de firea ei.

– Ești singura mea prietenă și ție pot să-ți mărturisesc că m-am îndrăgostit de el din prima clipă când l-am văzut. Nimeni nu-i va putea lua locul vreodată – nimeni!

* * *

Primirea la St. Clare fu așa cum se așteptase. Știa că aceasta n-avea să se schimbe niciodată. Dormi mai adânc și mai liniștită ca oricând în ultimele câteva săptămâni, iar a doua zi dimineața se duse în grădină, să viziteze din nou locurile de care o legau atâtea amintiri.

Pe pereții capelei cenușii de piatră, care cândva făcuse parte din construcția inițială, se cățăra acum iederă, dar arcada gotică de deasupra ușii își păstrase o mare parte din încrustațiile originale. Julia își amintea cât iubise capela aceea mică, în copilărie. Acolo își imaginase povești minunate cu succesele și împlinirile ei viitoare și, prin voalul viselor, îl văzuse pe David și simțise că, alături de el, își putea realiza orice dorință.

– Julia...

Numele rostit de glasul lui părea doar o șoaptă a vântului prin frunzișul copacilor. Abia când îi văzu umbra așternându-se lângă a ei, Julia își dădu seama că era o prezență reală.

– Te-am speriat... Îmi pare rău. Una dintre călugărițe mi-a spus că te pot găsi în grădină...

David se întrerupse, îngrijorat, când îi observă atitudinea încordată; apoi Julia păru să se relaxeze, așa că vorbi mai departe, grăbit:

– Cred c-ar fi trebuit s-o las să te anunțe că am venit. Te rog să mă ierți.

– Desigur... Nu... nu mă... așteptam să te văd.

Sunetul propriei sale voci o ajută să-și recapete calmul, iar în continuare putu vorbi oarecum mai ușor.

– Nici măcar nu știam că sunteți la Paris. De cât timp vă aflați aici, când ați venit?

– Azi dimineață am aterizat. M-am hotărât abia aseară.

Niciodată nu-l mai văzuse atât de tras la față, nici acea expresie tulburată din ochii lui.

– David, pari îngrijorat. Ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă ea involuntar, fără să-și dea seama că i se adresase pe numele de botez.

– Trebuia să te văd – imediat. Vreau să-ți vorbesc, undeva într-un loc liniștit. Spune-mi, unde putem merge?

Aruncă o privire în jur, căutând un loc potrivit, apoi continuă:

– Am venit cu un taxi, mă așteaptă afară. Ce-ar fi să mergem în Bois?

După ce Julia dădu din cap, David o conduse până la mașină și-i spuse șoferului unde să-i ducă. În sfârșit, neputând să-și mai țină în frâu curiozitatea, se strădui să facă ea prima mișcare.

– Ai spus că trebuia să-mi vorbești. Ce anume te tulbură?

Încet, David se întoarse cu fața spre ea.

– Aseară, a trebuit să trec pe la Christine, uitasem la ea o scrisoare importantă. Am rămas să bem o cafea împreună – cu Christine și Molly, desigur. Nici nu mai știu cum a început conversația, dar amândouă au început să-mi vorbească despre tine. Cred că mai mult Molly a vorbit, dar mi-a spus despre tine un lucru care m-a șocat profund... Așa că, în dimineața asta, am luat primul avion și iată-mă aici.

– Dar nu înțeleg... Ce ți-a spus Molly?

– N-ar trebui să-ți fie prea greu să ghicești.

Dintr-o dată, David se aplecă spre ea și, prinzând-o de bărbie, îi întoarse fața spre el, privind-o în adâncul ochilor:

– Julia, am fost un prost. Am închis intenționat ochii, ca să nu văd cât de mult însemnai pentru mine. Am refuzat cu încăpățânare să-mi recunosc propriile emoții. Nu-ți dai seama câtă nevoie am de tine? Julia, te iubesc. Spune-mi că ne vom întoarce împreună în Anglia; că n-ai să mă mai părăsești niciodată!

Julia rămase nemișcată în brațele lui, iar David, cu o nemărginită tandrețe, își trecu degetele prin părul ei și o sărută ușor pe ochi, după care, tot mai pasional, îi acoperi buzele cu ale lui, într-o sărutare arzătoare.

Când Julia vorbi, vocea îi suna doar puțin mai tare decât o șoaptă.

– Ce ți-a spus Molly?

– Că s-ar putea să nu te mai întorci în Anglia. Că vrei să rămâi la St. Clare, să depui jurământul de călugăriță și să rămâi toată viața între zidurile acelea cenușii. Nu trebuie să faci asta, Julia. N-am să te las!

– Dar n-am avut nici un moment intenția asta! Urma să mă întorc la St. Anne's miercuri, și să-mi continuu cariera, așa cum plănuisem...

– Deci, Molly a înțeles greșit?

Lucirea veselă care apăru treptat în ochii Juliei îi dădu răspunsul.

– Vrei să spui că a *inventat* totul?

Un moment, David încercă să asimileze informația, apoi își aruncă dintr-o dată capul pe spate și izbucni în râs.

Julia nu-l mai văzuse niciodată arătând atât de tânăr și lipsit de griji. Părea că anii se ridicaseră de pe umerii lui, iar firele cărunte de la tâmple arătau de-a dreptul anormal.

– Mă bucur că nu te-ai supărat. Desigur, nu știam nimic, dar îi mărturisisem totul lui Molly. Știa că te iubeam și i-am spus că nu te credeam în stare să-ți permiți să te mai îndrăgostești.

– Să mă fi supărat? Nici nu știi cât de recunoscător îi sunt! Iubto, mă uit la tine... la expresia ta dulce și sfioasă, și mă întreb dacă poate fi adevărat.

Tăcu un moment, apoi continuă pe un ton glumeț:

– Știi, va trebui să te întorci cu mine mâine. Niciodată n-am să te la să mai pleci de lângă mine.

– Cum vrei tu, dar acum, că ai venit, nu vrei s-o vizitezi și pe mica ta protejată?

– Sunt cam îngrijorat, recunoscu David. A crescut îndeajuns ca să aibă nevoie de o creșă, peste câțiva ani va merge la școală, iar Simone, acum că Françoise nu mai are nevoie de îngrijiri speciale, vrea să se întoarcă într-un spital.

– Ce-ar fi s-o duc la Maica Clementine? Nu ți se pare soluția cea mai evidentă?

– Julia! Chiar vorbești serios, crezi c-ar primi-o? Ce povară mi s-ar lua de pe suflet! O, Julia, ce idee minunată!

– Știu că o s-o primească. Acolo va fi fericită, David, la fel de fericită cum am fost și eu.

În aceeași după-amiază, în timp ce o priveau pe Maica Reverendă luând în brațe fetița handicapată, ochii Juliei se umplură de lacrimi, și știu, după expresia lui David, că încrederea și recunoștința lui erau nemărinite. În timp ce soarele cobora spre apus, iar umbrele se alungeau, David și Julia, ținându-se de mână, porniră pe străzi. Aproape fără voie, Julia îl conduse spre Notre Dame, iar când se opriră în fața impunătoarei construcții, simți un val de bucurie și gratitudine inundându-i întreaga ființă. Marea catedrală îi făcuse să se întâlnească, iar acum Julia venise să-i aducă mulțumirile și omagiul ei.

– Ce frumoasă e... șopti ea, abia auzit.

– E impozantă, desigur, dar cred că nici nu se compară cu catedrala St. Paul.

Julia îl privi cu o lucire veselă în ochi.

– Aproape același lucru l-ai spus și data trecută – îți mai amintești? Prima oară când ne-am întâlnit.

– Julia...! N-ai fost tu, nu se poate! exclamă el cu uimire, apoi izbucni în râs. Pe Jupiter! Acum îmi amintesc clar – și în tren, când ai spus că ne mai întâlnisem... Și când mă gândesc că atunci nu te-am recunoscut...! Pare incredibil că ne-am întâlnit pentru prima dată aici, chiar în locul ăsta... și pe urmă, ai venit la St. Anne's... Julia, dar se pare că viitorul nostru împreună a fost predestinat!

În mijlocul mulțimii din piață, Julia ridică fața spre el, pentru un sărut. Cu acea simpatie care e proprie oricărui francez, trecătorii nu făcură decât să zâmbească, împărtășindu-le fericirea acelui moment de abandon sublim. Numai două englezoaice înălțară din sprâncene dezaprobator, iar cea mai vârstnică dintre ele își țuguie cu dispreț buzele.

– Francezii ăștia! N-au nici un pic de bun-simț – ca să vezi, se îmbrățișează chiar în fața catedralei Notre Dame!

Sfârșit